Tarihten Bugüne Kaosun Mimarları

Kaostan düzen kuran güçler hep vardı ve hep varolacaktı.
Kaosla teslim almak bildikleri en iyi işti.

KAOS

MUSTAFA GÜLDAĞI

Lopus

2. BASKI
TOPLAM
30.000 ADET

Tarihten Bugüne Kaosun Mimarları

KAOS

Mustafa Güldağı

Lopus yayınevi

KAOS

Mustafa Güldağı

Lopus Yayınları
Tarih / Siyaset
©2019 Lopus Yayınları
ISBN: 9786057948243
Sertifika: 17954

1.Basım: Ocak 2019
2.Basım: Aralık 2019

Tüm hakları saklıdır. Yayınevinin yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayın Yönetmeni: Ergin Yalçın
Editör: Filiz Ünal
Kapak Tasarımı: Zelal Edin
Mizanpaj: Lopus

Baskı: Ayrıntı Basımevi
Ostim Mah.28.Cad.2284 Sok.İvedik Organize Sanayi
Bölgesi 105/ A Yenimahalle / Ankara
Matbaa Sertifika No:13987

©Lopus yayınları Erya Kültür Sanat Tic.Ltd.Şti'nin tescilli markasıdır.

Lopus Yayınları
Uyanış Mah. Itri Cad. 57/A Keçiören / Ankara

Değerli okuyucularım, dostlarım...

Kuşatma adlı ilk kitabımdan sonra, Kaos adlı bu ikinci kitabımı sizlere sunmaktan mutluluk duyuyorum.

Kuşatma'da, geçmişten bugüne coğrafi ve zihinsel işgalin perde arkasını okudunuz. Kaos'ta ise geçmişten bugüne yaşanan kaosun mimarlarını ve faaliyetlerini okuyacaksınız. Okudukça şaşıracaksınız. Anladıkça dünyaya ve tarihe bakış açınız değişecek...

Büyük resmi görmemiz istenmiyordu. Parçalarla meşgul ediliyorduk uzun yıllardır. Büyük resmi çizen küçük elleri ise hiç göremiyorduk. Onlar devletleri, toplumları ve bireyleri UKR (Uzaktan Kumandalı Robot) haline getirmek istediler. Halkların ve çeşitli milletlerin içinden insanları devşirip, kendi çıkarları için kullanmakta da çok iyiydiler...

İçimizden kolayca adam devşirebildikleri düzeneği yıkmadan, üzerimizde oynanan oyunları bozamayacaktık.

Profesyonel olarak yaptıkları en iyi iş, kaostan düzen kurmak, kaosla teslim almaktı. Kaosla teslim alınmamak için bilmemiz gereken bir şey vardı:

"Tarih, en iyi erken uyarı sistemidir."

Gördükleriniz, duyduklarınız, izlediklerinizi ve öğrendiklerinizin perde arkasını okumaya hazır mısınız?

O halde çayınızı tazeleyin de başlayalım. Haydi Bismillah...

"Yalanın evrensel olduğu bir zamanda,
gerçeği söylemek devrimci bir eylemdir."

Orson Welles

Ama Fark Et...

"Büyük resmi görmek için, kadrajı yükseltip parçaları birleştireceğiz..."

Takvim, 1700'lü yılları gösteriyordu. Bakın Avrupa'da neler yaşanmıştı...

Osmanlı Devleti, bu tarihten sonra batıya sürekli büyükelçiler göndermeye başlamıştı. Bunlardan biri de Seyyid Ali Efendi idi. Seyyid Ali Efendi, Sultan III. Selim zamanında Paris'e atanmıştı. 24 Mart 1797 tarihinde başlayıp, 52 gün süren deniz yolculuğunun sonunda Marsilya'ya ulaşmıştı. Marsilya'da büyük top atışlarıyla karşılanmıştı.

Paris'e kadar bir süvari alayı eşliğinde gitti. Geçtikleri her yerde, halka önceden duyuru yapıldığından, yol boyu sıralanan halk, "Yaşasın büyükelçi, yaşasın Osmanlı padişahı!" şeklinde sloganlar atıyordu. Ve bakın ne oldu:

Nihayet 24 Haziran günü, Paris'e giren Osmanlı Büyükelçisi Seyyid Ali Efendi; ancak önemli kralla-ra ve liderlere yapılan, görkemli bir devlet töreniyle karşılandı. Bir Osmanlı elçisi, padişah gibi karşılan-mıştı. Seyyid Ali Efendi'nin tavırları, duruşu ve giyi-mi halkı çok etkilemişti. Bu yüzden günün her saati, evinin önünde çok büyük bir kalabalık oluşuyordu. "Olur ya kafasını pencereden çıkarır da görürüz." diye bekliyordu Parisliler...

Daha ilginci, Osmanlı büyükelçisinin evinin yakınında oturmak, bir statü göstergesi haline gel-mişti. Bu durum mahalledeki evlerin fiyatlarını ve cazibesini artırmıştı. Paris'te yaşayan halk, Osman-lı büyükelçisinin giyimini taklit etmeye başlamıştı. Parisli kadınlar başlarına kavuk takmaya, Osmanlı şalvarı ve Anadolu fistanı giymeye başlamıştı. Ayrıca hilal şeklinde mücevherler takmaya başlamışlardı. Halk, Osmanlı insanı gibi giyinmeye başlamıştı. Pa-ris, İstanbul caddelerine benzemişti. Anlayacağınız Paris'in modasını, Osmanlı belirlemişti. Yani bir za-manlar böyleydi...

Büyükelçi nereye gidiyorsa, halk da oraya akın ediyordu. Halk, büyükelçinin Osmanlı'ya ait olarak kullandığı her şeyi kullanmaya başlamıştı. Büyükelçiye "Paris Kralı" bile demeye başlamışlardı. Ne yazık ki bir zamanlar, Avrupa'nın giyim modasını belirleyen Osmanlı vardı. Şimdilerde ise Türkiye'nin giyim modasını belirleyen Avrupa... O zaman

Paris'in caddeleri Osmanlı memleketinin sokakları gibi olmuştu. Şimdi ise İstanbul ve Ankara'nın caddeleri, Paris'in sokakları gibi... Bu, yaşam tarzında oluşan büyük kaosun göstergesiydi.

Asıl konumuz bu değil.

Ama fark et: Güçsüzün güçlüyü, mağlubun galibi taklit ettiğini...

Kadrajı yükseltiyorum.

* * * *

İnsan yaratıldığından beri, toplumlar ve milletler arasında oluşan kaosun temel sebebi; mal, toprak ve paraya (sermaye) sahip olma kavgasıydı. Günümüzde küresel sermayeye (para) hâkim olan güç; toprakları da, malı da, insanları da ele geçirmiş oluyordu. Küresel güç, modern zamanda bunu "üçkâğıt" düzeni ile yapıyordu. Erbakan Hoca "üçkâğıt" sistemini şöyle anlatmıştı:

"Bu düzen üçkâğıt düzenidir. Bunların başında 'yeşil kâğıt' dediğimiz dolar gelmektedir. Amerikan doları bir sömürü aracıdır. Federal Rezerv istediği kadar yeşil kâğıt, yani dolar basmaktadır. Bugün ABD dışında, takriben 1 trilyon dolara tekabül edecek kadar yeşil kâğıt bulunmaktadır. Bu kâğıtlar verilmiş ve karşılığında mal alınmıştır, alın teri alınmıştır, petrol alınmıştır. Yani yeryüzündeki 6 milyar insan böylece sömürülmüştür.

Bir de 'sarı kâğıt' vardı. Yani uluslararası finans kuruluşları ve bankalar vasıtasıyla, dünyanın her yerine sarı kâğıt dediğimiz 'tahviller' satılmaktadır. Bu tahviller vasıtasıyla yeşil dolar toplanmakta, yerine sarı kâğıt verilmektedir. Dünya piyasalarında mesela, takriben 1 trilyon dolarlık sarı kâğıt, yani tahvil bulunmaktadır. Yine bütün dünya ülkelerinde kabul edildiği, dolar dünya parası yapıldığı için, merkez bankaları ve özel bankalar dolar rezervi tutmaktadır. Mesela Türkiye Merkez Bankası en az 80-90 milyar dolar tuttuğunu ilan etmektedir. Bu rezerv dolar aslında mevcutlu olarak bu merkez bankalarının kasalarında muhafaza edilmemektedir. Esasen paralar uluslararası bankalarda tutulmakta, bu paralar karşılığında ülkelerin merkez bankalarına sadece , 'Bizdeki hesabınızda şu kadar dolar bulunmaktadır.' ifadesi taşıyan 'beyaz kâğıt' yani rezerv verilmektedir.

Böylece dünya, yeşil kâğıt (dolar), sarı kâğıt (tahvil) ve beyaz kâğıt (rezerv) ile gaddarca kandırılıp sömürülmektedir. İşte bu sömürücü üçkâğıt düzenidir."

Dolardaki piramit resminin altında "Tarihin Yeni Düzeni" veya "Yeni Dünya Düzeni" anlamına gelen Latince "NOVUS ORDO SECLORUM" ifadesi yer almaktaydı. Oluşturulacak bu düzene uymayanlar ve pürüz çıkaranlar, dolar tarafından terbiye edilecekti.

Bu düzen dünyayı tek dinli, tek ekonomik modelli, tek devletli ve tek yaşam tarzlı hale getiren bir düzendir. Tüm toprakların ve herkesin tek bir merkezden yönetildiği bir düzen olacaktır. Ve tamamlanmak üzeredir. Dolar ise bu düzenin en büyük ekonomik simgesi ve gücüdür...

ABD Başkanı George Bush (Baba Bush), 1990 yılında, artık yeni dünya düzenine geçileceğini ifade etmişti. Bu düzenin efendileri tamamen şeytana bağlı olan bir konseydir. Onları görmezsiniz. Piramidin en üstündedirler. ABD dediğimiz devlet de yeni dünya düzenin sahibi olan "üst konseye" hizmet eden bir yapılanma, bir mekanizmadır. Bahsettiğim bu büyük konsey yapılanmasının tamamını bilseniz ve görseniz inanın Deccal'in çıktığına ve bunlar olduğuna kanaat getirirsiniz. Uykuyu kendinize haram edersiniz.

Dolardaki piramidin üstünde "ANNUIT COEPTIS" yazısı var. Latince "Başlanmışın Tamamlanması" anlamına geliyor. Bu da "Dünya hâkimiyeti misyonumuz başladı, tamamlanacak da..." demek.

Diyorlar ki, "Ya bu düzene secde edeceksiniz ya da sizi cezalandırırız."

Allah'a savaş açan bir oluşum. Kendi kontrollerinde bir dünya oluşturuyorlar. İnsanları tekrardan şekillendiriyorlar. Haşa, ilah da biziz, yaşatan da, öldüren de biziz deyip; dolarla ve kurdukları savaş

mekanizmalarıyla, bunu ispatlıyorlar. İnsanlar da korkup tapıyor. Deccal olmak tam da bu! Bu anlattıklarım buzdağının sadece görünen yüzü. Ya görünmeyen yüzü? Anlatacağız...

Asıl konumuz bu da değil.

Ama fark et: Üç renkli kâğıtla, dünyada nasıl sömürüye dayalı bir finans düzeni kurduklarını.

Devam...

* * * *

28 Şubat darbesini yapan Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı, Erbakan Hoca ve partisini, dini siyasete alet etmekle suçlamıştı. Peki, 28 Şubat darbesi olmadan bir gün önce yani 27 Şubat'ta İsmail Hakkı Karadayı neredeydi?

Merhum Erbakan'ı dini siyasete alet etmekle suçlayan Karadayı, 27 Şubat 1997'de, bir din devleti olan, Yahudi şeriatına göre yönetilen İsrail'de idi. Orada İsrail Başbakanı Benyamin Netenyahu ile görüştü. Görüşmede İsrail Genelkurmay Başkanı Ammon Şahak da vardı. İsmail Hakkı Karadayı, 28 Şubat'ta döndü, döner dönmez darbe yapıldı. Darbenin asıl sebebi olarak Erbakan Hoca ve partisinin laikliğe ve Atatürk ilke inkılaplarına aykırı iş yapması gösterildi.

Hâlbuki darbe yapılmasını, küresel güçler istemişti ve darbenin asıl sebebi ekonomiydi. Erbakan

Hoca, küresel faiz düzeninin çarkına çomak sokacak bir düzeni kurmak için düğmeye basmıştı. Üçkâğıt sistemi, ciddi derecede zarar görecekti. Başta Türkiye'nin sömürülmesi engelleneceği için ekonomik olarak büyük bir kalkınma sağlanıp, güç haline gelinecekti. Bu durum gelecek seçimlerde Erbakan Hocanın oyunu daha da yükseltecekti. Büyümeden önü kesilmeliydi.

Biliyor musunuz? 1997'de darbe olmadan önce, Refah Partisi hakkında, içerideki ABD ve siyonist kuklaları bir anket yaptırdı. Ankete göre Refah Partisi 2000 yılında yapılacak bir seçimde %35, 2005 yılında yapılacak bir seçimde de %66 oy alacaktı. Bu durum ABD ve siyonistler için önlenemez bir tehlikeyi de beraberinde getirecekti. Bu yüzden Refah Partisi ve Başbakan Necmettin Erbakan hemen darbe ile devrilmeliydi. Erbakan Hocanın devrilmesi için İsrail lobilerinden ve NATO'dan ciddi baskılar geliyordu. Sonunda darbe ile indirilecekti. Darbenin sebebi ekonomikti. Darbeyi yapanlar "Atatürk" maskesi takmıştı. Küresel güçler Atatürk maskesi takarak darbe yaptırdılar.

ABD, hâkim olduğu birçok ülkede, ekonomik yapısını korumak için gizli "bekçi yapılar" oluşturmuştur. Bu gizli bekçiler ekonomik yapının başında beklerler. Bunlar, yerleştirilmiş siyasiler, zenginler kadrosu, hukuk ordusu, askerler, medya organları ve örgütlerdir. Mesela Türkiye'de küresel güçlerin ekonomik yapısına aykırı bir iş yapılırsa, bu gizli bekçiler

bir anda harekete geçip, aykırı iş yapanı tasfiye ediyorlardı. Nereden, nasıl harekete geçtiklerini anlayamıyordunuz bile. Erbakan Hoca, direk ekonomik yapıyı hedef aldı. Ekonomik yapıyı korumakla görevli olan, özellikle "medya ve asker" harekete geçip Erbakan Hocayı indirdi. Para, yani sermaye onlar için her şeydi. Buna sahip olan dünyaya sahip olurdu. Bu sebeple ekonomik düzenlerini olağanüstü şekilde korumaya alırlardı. Peki, darbe kararı ve yöntemi hangi toplantıda alınmıştı? Türkiye'de büyük sermayeyi elinde tutan TÜSİAD'ın düzenlediği önemli bir toplantıda alınmıştı bu karar. Bu toplantı ve katılanlar her şeyi anlatmaya yeterdi.

TÜSİAD, tüm üyelerine 10 Aralık 1996'da, Atina'da başlayacak olan Türk-Yunan İş Adamları Yüksek Konseyine katılacağını bildirdi. Çok özel bir toplantı olacaktı. Toplantıya, Türkiye'ye yön veren en büyük zenginler kadrosu ve medya patronları katılacaktı. Aralarında Rahmi Koç, Bülent Eczacıbaşı, Halis Komili, Feyyaz Berker, İshak Alaton, Raif Dinçkök, Şarık Tara gibi iş adamları ve Aydın Doğan ve Dinç Bilgin gibi medya patronları da vardı. Bu toplantıya 200'e yakın kişi katılıyordu. Yurt dışına böyle 200 kişilik bir kadro ile gidilmesinin gerçek sebebi neydi? ABD Atina Büyükelçisi Thomas Niles'in ABD elçilik binasında bu kadar kalabalık bir topluluğa kahvaltı vermesinin amacı neydi? Saatlerce süren o kahvaltıda ve elçiliğin gizli odalarında kim, kimler ile ne konuşmuştu? Toplantı bittikten ve

kadro Türkiye'ye döndükten sonra Aydın Doğan ve Dinç Bilgin'in gazetesinde "Silahsız Kuvvetler Halletsin" diye manşetler atılıp yazılar yazılmaya başlanmıştı. Sonradan toplantıya katılanların da itiraf ettiklerine göre hükümeti devirme kararı alınmıştı. Zaten bu ülkedeki gerçek iktidar, sermayeyi elinde tutan bu ultra zenginler kadrosu ve dâhil oldukları iş adamları kuruluşu olan TÜSİAD idi. Bir hükümetin düşürülmesine de kurulmasında da bunlar karar verebiliyorlardı. Bu sefer hükümeti düşürmek için yapacakları darbenin adı "Silahsız Kuvvetler Darbesi" idi.

Yani darbeyi silahlı kuvvet olan asker değil de silahsız kuvvetler olan medya, siyasiler, bürokratlar, emniyet, hukuk gibi oluşumlar yapsın demeye getiriyorlardı. Medyasıyla, üniversitesiyle, sendikasıyla, hukukuyla, muhalefet partileriyle; bir anda harekete geçip, organize bir saldırı ve psikolojik harp başlattılar. Profesyonel organize edilen bir "yıkım cephesi" oluşturmuşlardı. Akşam olunca "Hep aydınlık için bir dakika karanlık..." eylemleri başlatıp her akşam ışıklar bir dakika söndürüldü. Bu tip eylemler batıdaki büyük psikolojik harp enstitülerinde üretildi. "Laiklik elden gidiyor!" sloganı bu psikolojik harbin en iyi sloganı olmuştu. Aslında elden giden laiklik falan değildi. Para babalarının tatlı kârları ve faizleri elden gidiyordu. Küresel hegemonyaya hizmet eden para babaları için bu bir kâbustu.

Bir anda tüm medya tarikatlara saldırmaya başladı. Müslüm Gündüz ve Ali Kalkancı adında sahte hocalar piyasaya sürülüp, onlar üzerinden algı yapıldı. Daha sonra Ali Kalkancı'nın Gladyo'nun adamı olduğu ortaya çıkacaktı.

Medya patronları bu ülkede gerçek yargıçlardı. Gazete manşetleri ve TV kanallarında istedikleri adamları yargılayıp, yerin dibine gömüyorlardı. Bunu kim adına yapmışlardı? Küresel sermaye güçlerinin güvenliğini korumak adına... Medya tam bir "Silahsız Kuvvetler Komutanlığı" idi. 28 Şubat darbesine gelen süreçte, küresel sermaye tarafından desteklenip büyütülen kukla medya organları; haber ve manşetlerle şantaj yaparak, korkutarak kirli düzeni korudular.

Bu medya gücüyle, siyasi ve sivil şahsiyetler hakkında manşet ve haberlerle yargısız infaz yapmışlardı.

Bu medya gücüyle, cüceler dev, devler cüce yapılmıştı.

Bu medya gücüyle; rejim tehlikede, şeriat geliyor, laiklik elden gidiyor yaygaralarıyla beyinler yıkanmış, kaos oluşturulmuştu.

Bu medya gücüyle, parlamento ve vekillere ağır hakaretler ve iftiralar yağdırılmıştı.

Bu medya gücüyle, hükümetler kurulup hükümetler yıkılmıştı.

Bu medya gücüyle Necmettin Erbakan gibi bir adam, bölücü, ayrıştırıcı, hırsız, karanlık adam,

soyguncu ilan edilirken; gerçek bölücüler, hırsızlar, soyguncular ve karanlık adamlar gizlenip örtülmüştü.

O dönemın büyük medya organlarından birine sahip olan Aydın Doğan şu itirafta bulunacaktı: "REFAHYOL hükümeti döneminde, Maliye, Hazine ve Dış Ticaret Müsteşarlığı üzerime gelmeye başladı. Hesaplarımı incelemeye aldılar. İki ayım kalmıştı. Ya ben dedim ya da 54. Hükümet. Düğmeye bastım ve hükümeti yıktım. Hükümeti yıkmasaydım ben yıkılacaktım."

Bu itiraf her şeyi anlatmaya yetiyordu değerli okuyucu.

Emperyalist güçler için demokrasi ve özgürlüğün hiçbir önemi yoktu. Bu kelimeler ağızlarında sadece bir süstü. Demokrasi ve özgürlük sakızını çiğnemeye başladıkları an bilinmelidir ki bir yer talan edilecek. Sizin demokrasi ve özgürlük anlayışınız batsın! Özgürlük diyerek, özgürlüğün ırzına geçilmiştir yıllarca...

Sakin olalım ve ibreyi düşürelim. Değerli okuyucu, önemli bir not vereyim mi?

12 yıl CIA'de çalışmış olan emekli ajan Philip Agee, ABD ve CIA çalışanlarının demokrasiden ne anladığını şöyle açıklamıştı:

"CIA için demokrasinin bir anlamı yoktur. Eğer bir ülkede seçilmiş bir hükümet varsa ve bizimle işbirliği yapıyorsa, ne âlâ! Eğer işbirliğini reddediyorsa, demokratikmiş, değilmiş umurumuzda değildir!"

Her şey onların çıkarına uyan bir demokrasi içindi. Demokrasi adına sömürüp işgal ediyorlardı. Aslında demokrasi umurlarında bile değildi. En çok kullandıkları ikinci kelime de "özgürlük" idi. İnsanları köleleştirip daha iyi kullanmak için "demokrasi ve özgürlük" kelimeleri ile yaklaşıyorlardı... İnsanlar da gerçeklere değil, gerçek gibi görünen şeylere inanıyorlardı. Tamam, sakinleşelim ve ibreyi yükseltmeyelim.

Asıl konumuz bunlar da değil.

Ama fark et: Bizi, bizim içimizden seçip devşirdikleri insanlarla, kurdukları yapılarla vuruyorlardı...

Büyük resmi görmek için kadrajı daha da yükseltiyorum...[1] Parçaları birleştirelim.

---

[1] Dönemin Deniz Kuvvetleri Komutanı Güven Erkaya "İrtica PKK'dan daha tehlikelidir." demişti. Bu sözü yayınlandıktan sonra Güven Erkaya bir açıklama daha yaptı: "Benim irtica PKK'dan tehlikelidir sözlerim, önce Milliyet Gazetesinde çıktı. PKK bir terörist kuruluş, koordinatları belli, ama irtica ile uğraşmak zor. Sokaktaki halk ayaklandığı takdirde ne yapacaksın? Sokaktaki halkın üzerine ateş açamayacağına göre, daha bu safhalara varmadan müdahale etmek gerekir..." İrticadan kasıt İslam âlemi ve Müslümanların tümüydü. Müslüman halkın uyanıp, küresel düzenin içerideki hegemonyasını yıkmasından korkmuşlardı. Ayrıca Haziran 1996'da Türkiye'ye resmi ziyarette bulunan İsrail Cumhurbaşkanı Ezer Weizman, RP'nin hükümet olmaması gerektiğini söylemiş ve sözlerini şöyle sürdürmüştü: "Demirel yakın dostum. Bunu engellemek için elinden geleni yapacağına eminim. Ordu da sessiz kalmayacak."

* * * *

Ve Derin NATO

İçimizdeki ABD, Türkiye'deki İsrail...

Hasan Mezarcı'yı tanırsınız. Hasan Mezarcı, 1992'de Refah Partisi milletvekili olunca, Türkiye'de hiç kimsenin cesaret edemeyeceği bir iş yapmıştı. Üç aylık bir çalışmadan sonra "Derin NATO" dediğimiz yapılanmayı meclise taşıdı. Yani ABD'nin kurduğu derin yapıyı...

Derin NATO ile ilgili derin çalışmasını bitirip meclise önergeyi verecekti. Uzmanlardan bilgi aldı. Derin araştırmalar yaptı. Çok önemli bilgilere ulaştı. Meclise vereceği Derin NATO önergesinden kimsenin haberi yoktu. Ya da o öyle zannediyordu. RP lideri Erbakan Hoca bir gün kendisini odasına çağırdı. Meclise vereceği Derin NATO (Gladyo) önergesinden vazgeçmesini istedi. Hasan Mezarcı şaşırmıştı.

Mezarcı, Erbakan Hoca'ya: "Hocam nereden haberiniz oldu?" diye sordu.

Erbakan Hoca, üç yüksek rütbeli askerin geldiğini ve önergenin verilmemesi için tehdit ettiklerini söyledi. Erbakan Hoca ve partiye yönelik, nereden geldiği belli olmayan büyük bir baskı başladı.

Hasan Mezarcı'nın üzerinde çalıştığı konu çok hassastı. Fakat Mezarcı, 12 arkadaşıyla birlikte 1 Aralık 1992'de, Amerika'nın derin yapısının araştırılması için önergeyi TBMM'ye verdi. İçinde birçok

önemli belge vardı. Hasan Mezarcı çok büyük bir yapıya savaş açmıştı.

Bu yapıyla uğraşan birçok gazeteci, hâkim, savcı, doktor, siyasetçi, asker öldürülmüş ve failleri bulunamamıştı. Öldürülen Uğur Mumcu, Adnan Kahveci, Eşref Bitlis ve Turgut Özal bunlardan sadece birkaçıydı. Hasan Mezarcı bu yapı hakkında meclise önerge verdiği gibi konferanslarında da bu yapıyı anlatıyordu.

Ayrıca yakın tarihte CHP'nin yaptığı karanlık işlerin de aydınlatılması için önergeler vermişti. Bu önergeler de çok önemliydi. Önergelerin bir ucu sabetayistlere de dayanıyordu. Peki, sonra ne oldu?

Medya bir anda Hasan Mezarcı'ya yönelik bir saldırı başlattı. Sonra araya yargı girdi. Hasan Mezarcı'ya yönelik arka arkaya davalar açıldı. Linç kampanyası başlatıldı. İki hafta içinde açılan dava sayısı 150'yi buldu. Refah Partisine baskılar arttı. Parti artık dayanamayıp, 1994'te Hasan Mezarcı'yı partiden çıkarmak zorunda kaldı. Generaller, savcılar, emniyetçiler; Mezarcı'yı açıkça tehdit etmeye başladılar ve sonunda hapse atıldı.

Şevki Yılmaz'ın anlattığına göre Mezarcı her duruşmada "Beni zehirliyorlar, ilaç veriyorlar." diye feryat ediyordu. Biyokimyasal ürünlerle zihni ve sağlığı ile oynuyorlardı. Nitekim bunu Salih Mirzabeyoğlu'na da yaptılar. Şimdi dikkatli okuyun:

Hasan Mezarcı 1997'de hapisten çıktığında zihnini kaybetmişti. Artık eski Hasan Mezarcı kalmamıştı. Allah tarafından, peygamber ilan edildiğini söylüyordu. Yetmedi bir de Reha Muhtar'ın programında, canlı yayında linç ettirildi. Zihni artık gitmişti. İlginç elbiseler giymişti. Kendini Mehdi ve Mesih ilan etmişti. Reha Muhtar onu canlı yayında rezil etmişti.

Tüm bunları yaptıran Derin NATO (Gladyo) idi. Yani önce Derin NATO'ya bağlı medya tehdit etti, sonra yine Derin NATO'ya bağlı yargı yordu ve korkuttu. Sonra Derin NATO'ya bağlı emniyet tutukladı. Sonra Derin NATO'ya bağlı doktorlar görev alıp zihniyle oynadı. Sonra hapisten çıkınca Derin NATO'ya bağlı medya görevlilerinin alay etmesi sağlandı. Nasıl bir şebeke ama? Tam bir muamma! Bakın dostlar, buraya dikkat:

Bu ülkede Derin NATO'yu bilmeyenler, yaşanan hiçbir şeye anlam veremez. Zihnine hâkim olmuş bir anlamsızlık ile yaşar.

NATO deyince aklınıza savaş ve savaş silahları geliyor. Yanılıyorsunuz! NATO'ya giren ülkelere bir şart koşuldu: NATO'nun ülkede gizli bir yapılanma kurmasına izin verilecekti.

Bu yapılanma iki bölümden oluşuyordu. Yeraltı ve yerüstü... Yerüstü tamamen askerlerden oluşurdu. General, albay, teğmen, subay...

Yeraltı yapısını hiç sormayın! Çok karmaşık ve gizliydi. Kimler mi vardı? Gazeteci, yazar, hukukçu, polis, doktor, mühendis, bürokrat, siyasetçi, esnaf... Her parti ve devlet kurumunun içindeydiler... FETÖ, Türkiye'de Derin NATO'ya bağlı en büyük yapılanmaydı. 15 Temmuz darbesinden sonra Derin NATO, ciddi bir darbe aldı.

28 Şubat darbesini de Derin NATO yaptırmıştı. Büyük bir medya, hukuk, emniyet, bürokrasi ve askeri darbesiydi 28 Şubat...[2]

Durun bir dakika! Kaosun mimarlarını daha iyi tanıyabilmek için kadrajı daha da yükseltiyorum.

* * * *

O, 1954 yılında Sivas'ın Sarıkışla ilçesi Elmalı köyünde, bir çiftçi ailenin oğlu olarak dünyaya gelmişti. 25 Mart 2009'da Kahramanmaraş'ta helikopterinin düşmesi sonucu hayatını kaybetti. Kimden bahsettiğimizi anladınız: Muhsin Yazıcıoğlu.

Seçim mitingine gidiyordu. Konuşması gereken çok yer vardı. Parti kurmayları vakitten tasarruf için helikopter kiralamayı gündeme getirmişti. Muhsin Yazıcıoğlu bu teklife sıcak bakmamış ve şöyle demişti: "Ya bırakın şu helikopter işini! Siz beni öldürecek misiniz? Hava kötü olur, şartlar elverişsiz olur, uçamayız."

[2] Hasan Mezarcı ve Gladyo önergesi için: Murat Akan, NATO'nun İslam ile Savaşı, Hayat Yayınları, İstanbul 2018, 246-249

İlk defa helikopter kiralayıp, seçim mitingine gidilecekti. Sonra da helikopteri karlı, sisli, soğuk bir dağın içine düşecek, vefat edecekti. Sıradan bir kaza mıydı? Durun bir dakika! En baştan anlatalım.

Hayatının en acı günleri, 1980 darbesinden sonra, Bahçelievler ve Kahramanmaraş katliamlarından sorumlu tutulduğu günlerdi. Tam 7,5 yıl işkence görmüştü Mamak'ta. İşkenceden öleceği konuşuldu. 5,5 yılını hücrede geçirdi. Sürekli spor yaparak ayakta kalmıştı. Hiçbir suçu ispat edilemedi ve 7,5 yıl sonra bırakıldı. Hapiste çok kitap okuduğu da söylendi. Çıkınca fikirlerinde ciddi değişmeler oldu. Kendini yeniden sorguladı. Katı Turancı fikirleri terk etti. Türk İslam sentezine evirildi. MHP'den ayrılarak bir grup arkadaşıyla 29 Ocak 1993'te BBP'yi kurdu. Kazada vefat edene kadar çalışmalarına devam etti.

Biliyor musunuz? Ölmeden bir yıl önce dört kez kaza geçirmişti. Yine helikopter kazasından önce Muhsin Başkanın evinin en üst katında bulunan dizüstü bilgisayarı çalınmış ve sonra bahçeye bırakılmıştı. Kendisi ile ilgili birçok bilgi bilgisayarındaydı. Daha ilginci vardı. Hatta en önemli detaydı.

Eşi Gülüfer Yazıcıoğlu, TBMM Araştırma Komisyonuna yaptığı açıklamada, çok önemli şeyler söylemişti: "Eşimin silahı, özel evrak ve parasının bulunduğu çanta kayıp. Cep telefonunun da hafızası silinmiş olarak bize teslim edildi. Kayseri valisi, kazadan hemen sonra bulunduğunu, kaburga ve

ayağının kırık olduğunu, hastaneye götürüldüğünü açıkladı. Daha sonra bu açıklama yalanlandı. Üç gün sonra enkazı bulundu ve yapılan otopside gerçekten kocamın ayağı ve kaburgası kırık çıktı. Bu nasıl tesadüf? Vali bu istihbaratı nereden aldı? Açıklasın."

Daha da önemlisi vardı. CIA'nin "The Word Facebook" diye adlandırdığı ülkeler raporunda Yazıcıoğlu'nun helikopter kazasıyla ölümüne de yer verildi. Yazıcıoğlu için "öldü" anlamına gelen "died" yerine "öldürüldü" anlamına gelen "was killed" ifadesi kullanıldı. Demek ki onlar öldürüldüğünü ve kimin öldürdüğünü biliyorlardı.

Yazıcıoğlu Sivas'tan milletvekili seçilip parlamentoya girdiği zaman, bizzat Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın stratejisiyle "Kosova Dostluk Grubu Başkanlığını" üstlendi. Aynı zamanda Erdoğan'ın oğlu Burak Erdoğan'ın 2001'deki düğününde nikâh şahidi Muhsin Yazıcıoğlu olmuştu. Önemli bir detay daha var.

15 Temmuz gecesi FETÖ'nün darbe girişiminde Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'a Marmaris'te suikast girişiminde bulunan ve tutuklananlar arasında yer alan askerlerden Aydın Özsıcak ile Davut Uçum, Yazıcıoğlu'nun helikopter kazasının ardından kaza kırım ekibinde yer alan ve helikopterden parça çalanlar arasındaydı. Aydın Özsıcak, helikopterin GPS cihazını sökerken görüntülenen kaza kırım ekibindeki astsubaylardan biriydi. Aydın

Özsıcak, 7 ay tutuklu kalmasına rağmen en küçük bir ipucu vermedi ve "Kayıt cihazlarını hatıra olarak almıştım." dedi.

İlginç olan şu; Muhsin Yazıcıoğlu suikastını kararttığı anlaşılan Aydın Özsıcak ve Davut Uçum'un, 15 Temmuz darbe girişiminde ortaya çıkmasıydı.

Muhsin Yazıcıoğlu'nun en yakınındaki isimlerden yazar Mehmet Koçak şunları anlatmıştı:

"Gülen yapılanmasına dair ilk 'Devletin içindeki çete' sözünü kullanan Yazıcıoğlu, 'Devletin içinde, millet imkânlarıyla kabadayılık yapan bu çetenin anasını okurum' demişti. Yazıcıoğlu, Gülen yapılanmasına her zaman karşıydı. Yazıcıoğlu, Gülen cemaatinden çok eğitimli ve yetenekli isimlerin BBP'ye üye olup partiyi ele geçirmek istediklerini ama kendisinin 'Aramızda olabilirler ama yönetim kadrolarında olmalarını sürekli engelledim. Sızmalarını engellediğimi için Gülen beni sevmiyor' dedi. Yazıcıoğlu, Gülen ve etrafındaki isimler için 'Fetullah Gülen'in bir proje olduğuna, adımın Muhsin olduğu gibi eminim' demişti."

Evet, bunları Yazıcıoğlu'nun yakınındaki adam olan Mehmet Koçak anlatmıştı. FETÖ, muhafazakâr ve milliyetçi kitlelere hitap etmesi bakımından BBP'yi kontrol altında tutmak istedi. Bu noktada FETÖ açısından tek engel, BBP Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu'nun milli ve yerli biri olmasıydı.

Muhsin Yazıcıoğlu'nun helikopter kazasından 5 gün sonra, 30 Mart 2009'da elebaşı Fetullah Gülen, örgüte ait "herkul.org" isimli internet sitesinde "Alperen ve Liyakat" başlıklı bir konuşma yayımladı. Gülen'in, "Aldanırsanız böyle kurban gidersiniz. Bir perşembe akşamı vefat edersiniz, bir cuma günü cenazenize ulaşırlar" şeklinde konuşmasıydı. Bu konuşması suikastı itiraf ettiğine işaret olarak değerlendirildi.

Yıllar önce cezaevinde "Beton çok soğuk üşüyorum." diye şiir yazan Yazıcıoğlu, çok soğuk bir günde vefat etmişti. Annesi Fidan Yazıcıoğlu'nun söylediği şu son söz her şeyi özetlemişti: "Çocuklarım arasında en az onu gördüm. Devlet, millet çağırıyor, der giderdi. Oysa o bir defa devleti bekledi, devlet gelmedi." Hüzün, gözyaşı ve ıstırap...

Asıl konumuz bu da değil...

Ama fark et: Milli adamları suikast ve darbe ile indiren yerli ve yersiz güçleri...

Kadrajı daha da yükseltiyorum. Pür dikkat oku lütfen değerli okuyucu.

* * * *

Takvim 2 Mayıs 2011'i gösteriyordu.

Amerika'ya ait güçlerin düzenlediği bir operasyonla, Usame bin Ladin'in, bir evde bulunup öldürüldüğü, tüm haber kanallarında gösteriliyordu.

Fakat Amerika, Usame bin Ladin'e operasyon düzenlememişti, dünyaya bir operasyon düzenlemişti bu haberle. Nasıl mı?

Usame bin Ladin'de böbrek yetmezliği hastalığı vardı. Sürekli diyalize girmesi gerekiyordu. Gerek ABD kaynakları, gerek Usame bin Ladin'e yakın kaynaklar, Usame'nin bu hastalıktan öldüğünü defalarca söylemişlerdi. Fakat Usame'nin doğal yollardan ölmesi ABD için iyi bir durum değildi. Bu ABD'nin itibarını zedeleyecekti. Hem 11 Eylül'de yıkılan ikiz kulelerin intikamını alamamış olacak, hem de başarısız sayılacaktı.

Derin Amerika bir senaryo yazdı. Sahte bir baskın yapacak ve "Usame'yi en sonunda bulup öldürdük!" diyerek bu yalanı dünyaya yutturacaktı. Tüm kanallarda büyük operasyon yapılmış gibi lanse edildi. ABD olmayan namusunu kurtarmış havasına girecekti. Ancak bir sorun vardı. Hazır mısınız?

ABD'nin elinde çatışma sırasında ölmüş bir Usame cesedi yoktu. Ne yaptılar? Tüm dünya medyasına aceleyle şu yalanı yaydılar: "Usame'yi öldürdük ve cesedini denize attık." dediler. Hepimiz bu numarayı yedik. Durun bir saniye! Daha derinlere inelim.

11 Eylül 2001'de, ABD'deki ikiz kulelere düzenlenen saldırıyla, 3. Dünya Savaşı'nın başladığını biliyor muydunuz? Bu savaş en az yüz yıl sürecekti. 11 Eylül saldırısı ile ABD birçok şey elde edecekti. Bir taşla iki kuş vurmak yerine, kuş katliamı yapacaktı.

ABD önderliğinde tek kutuplu bir dünya kurulacaktı. Tek ekonomi, tek hayat tarzı, tek dini anlayış yaygınlaştırılacaktı. 11 Eylül bahanesi ile ABD, Afganistan'a girecekti. Çin ve Hindistan'a sınır olacaktı. Afganistan'ın çevresindeki Özbekistan, Kırgızistan ve Gürcistan, 11 Eylül saldırısı sayesinde ABD'nin yayılım alanı haline gelecekti. Usame'yi bulmak için girecekler ama çıkmayacaklardı. Ortadoğu'da birçok yeri işgal edecek ve çıkarları doğrultusunda bölme imkânına sahip olacaklardı.

Bush döneminde halk savaşa karşıydı. Ama Derin Amerika'nın, Ortadoğu ve Asya'ya hâkim olmak için bu bölgelerde savaş yapması gerekiyordu. Bu büyük bir savaştı. Amerikan halkı buna hazırlanmalıydı. ABD uzun soluklu bir savaşa girecekti. Tüm medyası ile halk savaşa hazırlandı. 11 Eylül saldırısı da halkı savaş için ateşledi. Halkı "Teröristlerle savaş ve onları yok et!" diyecek hale getirdi. Hollywood filmleri ile de halkı savaşa hazırlamayı unutmadılar. Fakat ikiz kuleleri yıkan gücün Derin Amerika olduğu artık netleşiyordu. 11 Eylül saldırısı, ABD'nin Ortadoğu'da aktif politika izleme olanağını artırdı. [Unutmayın, ABD, bir savaşa girmeden önce dünyayı ve halkını savaşa hazırlar ki savaşa başladığında haklı görülsün.]

ABD, bunu birçok kez yapmıştı. Birinci Dünya Savaşı sırasında ABD savaşa girmeden önce Başkan, onlara, saldırmadıkları sürece savaşa girmeyeceklerine dair bir konuşma yaptı. Birkaç gün sonra

planlı bir şekilde Amerika kendi denizaltısını vurdu ve batırdı. Alman denizaltısı tarafından batırıldığı söylendi. Sonra Amerika Almanya'ya savaş ilan etti. Almanya durduruldu ve Amerika savaş sonunda birinci güç olmaya başladı, kazanımlar elde etti.

ABD, İkinci Dünya Savaşı'na da aynı şekilde girdi. Japonların Amerikan üssü Pearl Harbour'a baskın yapması ile ABD İkinci Dünya Savaşı'na girmiş oldu. Amerika'nın istihbarat servisleri Japonların saldıracağı zamanı günüyle, saatiyle biliyorlardı. Fakat bir önlem almadılar. Japonların saldırısını bahane edip, savaşa haklı olarak girip, Japonya ve başka yerleri bombalamasını haklı gösterecekti. Savaş sonunda gücüne güç katacaktı. Şimdi başa dönebiliriz değerli okuyucu. On ikiden vuralım ve bitirelim bu işi.

Amerika, Ortadoğu'ya büyük bir savaş başlatacaktı. İkiz kulelerin yıkılması, haklı bir bahane oldu. Daha da önemlisi var. Amerika'nın Ortadoğu'da uzun süre kalabilmesi için Usame'nin bulunmaması gerekiyordu. ABD'nin işine "bulunan Usame" değil, "aranan Usame" yarıyordu. Arama bahanesi ile her yeri talan edip sömürüyordu. Eğer hemen bulsaydı, bölgede fazla kalamazdı. Bakın nasıl bir tiyatro oynuyorlardı, anlatalım.

ABD Savunma Bakanı Rumsfeld, Ladin'in belki de hiç yakalanamayacağını söylemişti. Bir yandan da ABD Başkanı Bush, Ladin ölü ya da diri ele geçirilene kadar operasyonun devam edeceğini söylüyordu.

Biri yakalamayacağız diye mesaj veriyor, diğeri yakalanana kadar devam diyordu. Dedim ya, yakalanan Usame işlerine yaramazdı. Aranan Usame işlerine yarıyordu. Sonunda ABD işini bitirip düzenini kurunca, Usame'yi bulup öldürme numarası yaparak dünyayı uyutmuştu. Bin Ladin olmazsa, İslam dünyasını terörist diye suçlayamazlar ve işgal için meşruiyet kazanamazlardı. ABD, Ortadoğu'da istediği kaosu oluşturup, istediği düzeni kurmak için profesyonel şekilde harekete geçmişti.

Velhasıl, 11 Eylül 2001'de, ABD'deki en yüksek iki kuleye yapılan saldırı ile ABD'nin rüyasında bile göremeyeceği büyük bir fırsat eline geçmişti. ABD'nin, NATO'yu kullanarak Afganistan bölgesi ve Irak'a girebilmesi için 11 Eylül'e ihtiyacı vardı. Hemen o bölgede bulunan Kazakistan ve Türkmenistan ise petrol ve doğalgaz yatağı idi. ABD; Kazakistan, Türkmenistan, Afganistan ve Pakistan üzerinden, Hint Okyanusu'na boru hattı indirmeye çalışıyordu. Yani 11 Eylül, ABD'ye Doğu Hazar bölgesine Pakistan-Afganistan üzerinden uzanmak ve Rusya'nın etkinliğini kırmak için uygun bir fırsat oluşturmuştu. Sorun Ladin veya El Kaide değildi tam olarak. Sorun petrol ve doğalgaz başta olmak üzere, enerji kaynaklarının paylaşılması, sömürülmesiydi. Enerji kaynaklarını ele geçirmek için yapmayacakları iş, çıkarmayacakları kaos, öldürmeyecekleri masum ve yazmayacakları senaryo yoktu.

Ya şunlara ne diyeceksiniz. Pür dikkat...

ABD, 11 Eylül'de ikiz kulelere yapılan saldırıları teröristlerin üzerine attı. Uçakları kaçıran 19 teröristin isimleri ve nereli oldukları, FBI tarafından sonradan yayınlandı. Uçaklardan birini kaçıranlardan Muhammet Attan'ın Kahire'deki babası, olaydan sonra oğluyla iki kez görüştüğünü söyledi. Uçakları kaçıranlardan biri olduğu söylenen bir başka teröristin eylem sırasında Suudi Arabistan'da olup halen sağ olduğu belirtilmekteydi. FBI'ın açıkladığı raporda uçakları kaçıran 19 kişinin hepsi Arap idi. Açıklanan isimlerden biri olan Amir Abbas Burkari'nin bir yıl önce öldüğü ortaya çıktı. Kardeşi Adnan Burkari'nin de halen FBI bünyesinde ajan olarak çalıştığı ortaya çıktı. Yine 19 kişiden biri olarak gösterilen Abdülaziz el Ömer, uçaklarda değil, Suudi Arabistan'da ortaya çıktı ve "Ben Riyad'dayım, yaşıyorum," mesajını verdi. Yine 19 kişiden biri olan Suudi pilot Said el Hamdi de Tunus'ta ortaya çıktı. Said el Hamdi "8 Suudi pilotla birlikte 9 aydır Tunus'tayız," dedi.

İlginç değil mi? Bitmedi.

ABD, kendi bünyesindeki 11 tane istihbarat servisine yılda 40 milyar dolar harcamakta. İlk uçağın kulelerden birine çarpmasından 15 dakika sonra ikinci kuleye diğer uçak çarptı. Yaklaşık 40 dakika sonra da kaçırılan bir başka uçak, Pentagon'a saldırdı. Bu dakika aralıklarında ABD istihbarat servisleri ve sistemleri neden müdahale etmedi? Üstelik uçakların kara kutularının da okunamaz olması tesadüf değildi.

Olaydan çok az önce Beyaz Saray'daki yetkililere niçin şarbona karşı dayanıklı bir ilaç olan Cipro dağıtıldı? Demek ki Beyaz Saray'da birileri bu saldırının olacağını biliyordu.

Değerli okuyucu, hazırsan en önemli bilgiyi vereyim. Dikkat!

İkiz kuleler 1960 yılında David Rockefeller tarafından başlatılan bir projeydi. Bu yapı son yıllarda büyük bir yük olmaya başlamıştı. Modern fiber optik internet teknolojisine uygun değildi. Verimsiz ve maliyetli bir asansör sistemine sahipti. Yıkılan ikiz kulelerin parçalarını inceleyen kimya profesörü Niels Harrit şöyle diyordu:* "Patlama düzeneğinin içinde nano termik maddeler bulduk. Bu maddeler sadece uzay çalışmalarında ve askeri amaçlarla kullanılır ve hiçbir zaman teröristlerin eline geçemez. Geçse bile bu miktarda geçemez."

Anlaşılan bina yıkımında, temeline döşenmiş patlayıcılar kullanılmıştı. Binada çalışan, binanın içinden çok insanı kurtaran görgü tanıkları da patlamaların olduğunu söylemişti. Dahası bina, 11 Eylül saldırısından kısa bir süre öncesinde, milyar dolarlara sigorta ettirilmişti. Yani yıkılacağı biliniyordu. Daha kuleler yıkılırken suçlu El Kaide ilan edilmişti. Yani saldırı bahane edilerek, işgal edilip hâkimiyet kurulacak yerlerin mesajı verilmişti: Ortadoğu...

Peki, ikiz kuleleri saldırı ile yıkıp, bunu bahane ederek Orta Asya ve Ortadoğu'ya çökme planı nerede

hazırlandı? Bunu tamamen ABD'ye hizmet eden bir düşünce kuruluşu hazırladı. Onu da anlatalım da büyük resim netleşsin.

Küresel güçlerin, Sovyet Rusya'nın dağıldığı 1990'dan sonra Orta Asya ve Ortadoğu'daki enerji hatlarına ve stratejik yerlere hâkim olmak için olağanüstü bir strateji geliştirmesi gerekiyordu. Gerekirse buraları askeri olarak işgal edecekti. Bunun için de yeni bir düşmana ihtiyacı vardı. Malumunuz, ABD ve güdümündeki NATO, Sovyet Rusya ve Komünizmi düşman edinerek küresel olarak yayılma bahanesi buldu. ABD düşman edinmeden hiçbir yere yayılamıyordu. Sovyet Rusya ve Komünizm tehlikesinden korunmak isteyen dünya ülkeleri kendilerini ABD ve NATO'nun kucağına attı. Buna Türkiye de dâhil...

Dediğim gibi Sovyetler dağılınca Orta Asya ve Ortadoğu'ya tamamen çökmek için yine bir düşman ürettiler. Mükemmel bir plan hazırladılar.

1997 yılına gelindiğinde ABD'de bir düşünce topluluğu kuruldu. Kurucuları arasında İsrail lobisi ABD derin devletinin en iyi elemanları vardı. Dick Cheney, Donald Rumsfeld ile Paul Wolfowitz gibi önemli isimler vardı. Bunlar derin Amerika'nın beyin takımındaydı. Amerika'nın yeni küresel stratejisini belirlemek için kurdukları kuruluşun-grubun adı PNAC (Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi) grubu idi. Kuruluş "Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi" adlı bir plan üzerinde çalışmaya başladılar. Ortadoğu ve Asya'ya

yayılmak için büyük bir araştırma yapıp, plan haline getirdiler. Ve 2000 yılında raporlaştırdılar. Raporun tarihine dikkat edin, 11 Eylül 2001 ikiz kulelere yapılan saldırıdan bir yıl önce. 76 sayfalık raporda ABD'nin "düşmansız" kaldığını ve hâkim olunacak yeni bölgeler için acil düşmana ihtiyaç olduğunu anlatıyordu.

İlginç olanı raporda, ABD'nin küresel hegemonyasını devam ettirmesi için ["dünya çapında olağanüstü bir durumun gerçekleşmesine ihtiyaç duyulduğunun"] vurgulanmasıydı. Yani öyle büyük bir olay olmalıydı ki, ABD bu olayı bahane edip gerekirse Ortadoğu ve Orta Asya'yı işgal edebilmeliydi. PNAC raporundan bir yıl geçmeden 11 Eylül 2001'de ikiz kuleler saldırısı gerçekleşti. Hemen ardından PNAC grubundaki Donald Rumsfeld, küresel savaşı yürütecek olan Savunma Bakanlığı'na atandı. Bir diğer PNAC üyesi Paul Wolfowitz, Savunma Bakan yardımcısı oldu. Sonra ne olduğunu geçmiş sayfalarda anlattım zaten. Afganistan'la başladılar yağmaya...

Meselenin bu yönünü de anlatmadan edemezdim. Tezgâh kusursuzdu. Yeter artık, bu konuyu daha fazla uzatıp sizi sıkmayayım.

Tam bir kaos!

Güç ellerinde olduğu için onların yaptığı tüm çirkeflikler özgürlük, demokrasi ve hürriyet adına oluyordu. Büyük İskender ve esir aldığı bir korsan arasında geçen şu diyalog mevzuyu çok iyi şekilde

anlatmaktadır: Bildiğiniz gibi İskender dünyanın yarısından fazlasını ele geçirmişti. İskender esir aldığı korsana "Hangi cesaretle denizlerde benim büyük donanmama saldırganlık yapabildin?" diye sorar. Korsan cevap verir: "Sen hangi cesaretle tüm dünyaya saldırabildin? Ben sadece çok küçük bir gemiye sahip olduğum için korsan diye adlandırılıyorum, sen ise aynı şeyi çok büyük bir donanma ile yaptığın için imparator olarak adlandırılıyorsun."

ABD de böyleydi. Gücü olan haklı görünüyordu. ABD güçlü olduğu için ne yapsa iyilik ve özgürlük havarisi oluyordu...

Asıl konumuz bu da değil.

Ama fark et: Oyunu ne kadar derin oynadıklarını...

Büyük resmin parçalarını birleştirmek için kadrajı daha da yükseltiyorum...

* * * *

Takvim 1921'i gösteriyordu.

Yer Kahire, pazar günü, sıcak bir öğle vakti. Birinci Dünya Savaşı'nın galip devletleri, o tarihte henüz koloni sekreteri olan İngiltere Başbakanı Winston Churchill başkanlığında bir masa etrafında toplanmışlardı. Masaya kocaman bir Ortadoğu haritası açılmıştı. Churchill'in bir eline cetvel, bir eline kalem verilmiş ve yapay sınırlar belirlenmeye başlanmıştı.

Öğle yemeğini ve yemek arası şarabı fazla kaçıran Churchill'e rehavet basmış, mayışmıştı. O gün oracıkta kurulan Suudi Arabistan sınırını çizmek üzereyken, aşırı yemek ve şarabın etkisiyle hıçkırmış, bu hıçkırık yüzünden kalemi kaymış; Ürdün'ün Amman kentine doğru uzanan çıkıntı, kalem kayması sonucu oluşmuştu. Bu sebeple "Churchill Hıçkırığı" olarak isimlendirilmiş ve meşhur olmuştu. Hatıralarında şöyle diyor:

"Ürdün'ü bir pazar günü, tek kalem hareketiyle ben kurdum!"

Çok içmekten dolayı hıçkırığa tutulan Churchill, kalemi kaydırmış ve Ürdün bölgesinin toprakları şekillenmiştir. Ne de olsa artık ellerine geçirmişlerdi Ortadoğu'yu. Kafalarına göre kalemler oynatarak, ülke sınırları ve rejimler oluşturmuşlardı. Osmanlı yerine kurulan ülkelerin sadece sınırlarını değil, rejimlerini de belirlemişlerdi aslında.

İngilizler İstanbul'a girdiğinde başlarında General Allenby vardı. Hem de beyaz bir atla girmişti İstanbul'a. Fatih Sultan Mehmet, İstanbul'u fethedince beyaz bir atla girmişti ya, General Allenby, Fatih Sultan Mehmet'e gönderme yapıyordu. General Allenby, Kudüs'e de girdi. Hemen Selahattin Eyyübi'nin kabrine gidip ayağını mezarın üstüne koydu ve şöyle dedi:

"Kalk Selahattin, biz yine geldik!"

Sözde intikam alınmıştı. Bitti mi? Hayır, devam...

Yahudiler General Allenby sayesinde İsrail'i kurdular. Tel Aviv'in ana caddesine "Allenby Street" adı verildi. İngiltere, İsrail'i bölgede kurdurarak, Osmanlı coğrafyasını ve Yahudi lobisini meşgul edecekti. Araplarla İsrail'i bitmeyen bir kavganın içine sokup kaos oluşturarak hem Müslümanların hem de İsrail'in kendisi için tehlikeli olmasını önleyecekti.

Osmanlı'nın merkezinde kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nde ise bir süre sonra masonlar hâkim olacaktı. İçeriden kolay adam devşirebildikleri bir sistem kuracaklardı. Türkiye hakkında izlenecek politikayı yine Churchill şu sözüyle belirlemişti: "Türkiye solarsa sulayın, büyürse budayın." Doğru ya, çok solarsa ölür, ölü kullanılamazdı. Çok büyürse de isyan eder durdurulamazdı. Milli refleksler ile büyüme emaresi göstermeye başlayınca ya ekonomik kaos, ya askeri kaos, ya iç kaos, ya hukuk kaosu, ya da terör kaosu oluşturarak budanıyor, terbiye ediliyordu. Kaos, can dostum kaos! Kaostan düzen kurmanın uzmanıydı bu adamlar!

"Jeo" yer, yeryüzü demek. "Loji" bilim demek. Jeoloji, yeryüzü bilimi demek... Biz, Birinci Dünya Savaşı'nı jeolojik olarak kazandık. Dağ, boğaz, taş, toprak, kaya, ot, ağaç, ova, vadi, göl elde ettik. Toprak kazandık. Edirne ve Kars arası yani... Fakat "jeopolitik" savaşı kazanamadık henüz. Jeo, yer demek. Jeopolitik, yerin siyasi gücü demektir. Jeopolitik: Siyasi coğrafyadır, teknolojidir, sanayi, eğitim, kültür, ekonomidir... Bunlarda güçlü olursan, jeopolitik güç

haline gelirsin. Jeopolitik savaşımız Birinci Dünya Savaşı'nda sonlanmadı. Devam ediyor Birinci Dünya Savaşı bu anlamda bitmiş bir savaş değildir. Galip devletler ve özellikle İngilizler tarafından sadece jeolojik sınırlar çizilmiştir. Jeopolitik güç olmamıza izin vermediler. Sadece kavşak bir noktada olmamız sebebiyle, jeopolitik gücümüz oldu.

Jeopolitik güç olmak için sadece coğrafi olarak bulunduğumuz yer yetmiyordu. Bunun için eğitim, ekonomi, teknoloji, sanayi faaliyetleri de gelişmeliydi. Bu ise iktidar partisi değil, sistem değişince ilerler. Fakat bizi iktidar partisini değiştirmeye yönlendirirler. Parti savaşlarının içinde kısır bir döngüye soktular. Böylece lanetli parti savaşları devam ederken sistem ve sistemin sahipleri kendini korudu. Ve daha da güçlendiler. Es kaza iktidara gelen bir parti, bu sistemi değiştirmeye kalkınca, gözümüzün önünde çeşitli oyunlarla buharlaştırıp yok ettiler.

Birinci Dünya Savaşı'nda jeolojik mücadeleyi kazandık. Edirne-Kars arasında bir toprak elde ettik ve koruduk. Bir yerimiz, jeomuz vardı. Fakat jeopolitik savaşı henüz kazanmadık. Bu yüzden jeolojik savaşta elde ettiğimiz yerin çok etkisi olmuyor. 100 yıldır jeomuzla övündük. Kara, boğaz, dağ, göl, ova, toprak, taş, vadi... Vatan bölünmez kaidesini koyup mücadele ederek jeolojik kazanımını koruduk. Bu elbette önemli bir mücadeleydi. Jeopolitik olarak adım atmaya kalktığımızda ise hep durdurdular.

Siz sadece jeolojik olarak kalın dediler.

Yenilmesi gereken bir parti değil, bir sistem var. Parti kavgasından göremiyoruz. Kazanılması gereken seçim değil, savaş var. Ne için? Kan emici vampirleri yok etmek için. Edirne-Kars arasındaki kanla kazandığımız jeolojiyi, güçlü bir jeopolitik güce çevirmek için...

Asıl konumuz bu da değil.

Ama fark et: Osmanlı'yı iki yuz yıl yıkmak için uğraşanlar, yıktıktan sonra yerine kurulan ülkelere "Buyurun özgür olabilirsiniz." demeyecekti. Sınırları ve rejimlerine kadar şekillendireceklerdi...

Çayını tazele. Kaosun mimarlarını daha iyi görebilmek için kadrajı daha da yükseltiyorum...

* * * *

Takvim 1990 yılını gösteriyordu...

Turgut Özal bir gün oğlunu yanına çağırıyor ve şöyle diyor: "Evladım, bu İstanbul baronluğunu yıkmadan, bu memleket kendine gelmez!" Peki, bu İstanbul baronluğu da neydi? Özal İstanbul baronluğunu şöyle açıklıyordu:

"Türkiye'yi 5 aile boğazdan yönetir."

Bu sözüyle büyük bir gerçeği dile getirmişti. Peki, Türkiye'yi elinde tutan bu baronluk nasıl oluşmuştu? En baştan anlatalım.

Gladstone, İngiltere başbakanı olunca Osmanlı'nın yıkımı için elinden geleni yapacaktı. Abdülhamit'e en büyük düşmanlığı yapan oydu. Propaganda ekibine Abdülhamit'in cani, katil ve vampir olduğu algısını oluşturtuyordu. Osmanlı toprakları içindeki tüm kaosu oluşturan, suikastlar yaptırıp, isyanlar çıkartan Gladstone idi. İngiliz meclisinde eline Kur'an'ı alıp kaldırarak: "Eğer bu kitabı Türklerin elinden almazsak, onları asla yenemeyiz." demişti.

Nihayet Birinci Dünya Savaşı'nda İngilizler İstanbul'u işgal etti. Daha sonra ordularını çektiler fakat hiç çıkmadılar aslında. Gladstone'nun sinsi planı uygulanıyordu da ondan. Gladstone'nun dediği gibi Kur'an ve camiler hayattan ve devletten tasfiye edildi. Yerine Müslümanların deliler gibi peşinden koşacağı "beşeri ideolojiler" konuldu. Müslümanlar farklı farklı ideolojilere yönlendirildi. Bir ideolojiyi tutan, diğer ideolojiyi tutanla kavga ettirildi. İdeolojiler işgal silahı olarak kullanıldı. Kaos oluşturmanın aracı oldu. Kaosu çıkaranlar ardından kendi düzenlerini kurmak için kaos çıkarıyordu.

İngiltere ve sonrasında Amerika bu ülkede iki şeyi asla bırakmayacaklardı: Biri ekonomi, diğeri eğitim idi. Eğitim sistemini onlar inşa etmişti. Eğitim sistemini millileştirmek isteyen adamı öldürürlerdi ya da tasfiye ederlerdi. Çünkü eğitim sistemi onların bu ülkedeki hâkimiyetlerinin sigortasıydı. Daha da önemlisi vardı.

İngiliz-siyonist ortaklığı ile Türkiye'de zenginler kadrosu oluşturuldu. Ülkeyi onların yönetmesi ve yönlendirmesi sağlandı. O zengin aileler aracılığı ile ülkeye hâkim oldular. Bu zengin ailelerin paraları aslında kendilerinin değildi. Onlar paranın sadece bekçiliğini ve gardiyanlığını yapıyordu. Kâğıt üstünde para onların gibi görünüyordu fakat gerçekte para İngilizlerin ve siyonistlerindi. Türkiye'yi boğazdan yönetenler de bunlardı. Durun, bitmedi...

Asker, darbe yapmadan önce bunlara danışırdı. Türkiye'de kaos oluşturulacağında, bunlar finanse ederdi. Kimi zaman Atatürk maskesi, kimi zaman özgürlük-barış maskesi, kimi zaman dini maskeler takarak kaos oluşturan güçler bunlardı. Bunlar okullar kurup, dış güçlere hizmet edecek adamları devşiriyorlardı. Böylece içeride binlerce adam devşirdiler. Bitmedi..

Türkiye'de doğrudan 407 dernek ve vakıf dış güçlere çalışırdı. Yabancı güçlere bilgi dağıtıp, raporlar sunarlardı. İçeride kaos oluşturulacağında harekete geçerlerdi. Bunlar sadece doğrudan hizmet edenlerdi Dolaylı yollardan hizmet edenlerle beraber 4000'i bulurdu. Ayrıca dış güçler adına devlet aleyhinde doğrudan faaliyet yürüten 205 bin insan vardı. Bunlar "özel devşirilmiş" insanlardı. Değerli okuyucu, çok önemli bir ayrıntı, vereyim ve not et. Hatta okuduktan sonra çevrenle hemen paylaş ki coğrafyamızda kaosun mimarlarının adamlarını onlar da tanısın.

Necip Saviris

Küresel güçler aynı yapılanmaları her İslam ülkesinde kurdular. Ülkelerin en zenginleri onlara bağlıydı. Mısır'da da böyleydi. Mursi'yi devirenler de bunlardı. Mısır'ın en zengin ismi "Necip Saviris" adında bir bankacıydı. İngiltere ve Amerika onu tam destekliyordu. İngiltere ve Amerika'nın desteği ile gücüne güç kattı. Büyük bir medya patronu, Mısır On TV'nin sahibi oldu. Aynı zamanda büyük bir telefon şirketinin de sahibiydi. Hüsnü Mübarek ile sağlam dosttu. Amerika'nın Irak'ı işgalini destekledi. Devlete 1 milyar dolardan fazla vergi borcu çıktı. Mursi almak istedi. Ondan sonra Mursi'yi devirmek için elinden geleni yapacaktı. Medyası ile ortalığı karıştırıp, kaos oluşturarak darbenin zeminini oluşturdu. Ömrünü İslam ile mücadeleye adamış, İslam ile savaşan biriydi. Mursi'yi devirmek için yapılan dev eylemlere finans ve lojistik desteği sağladı. Mursi'ye tüm medya gücü ile saldırmıştı. Mısır'da sokaklarda Mursi karşıtlarına tomar tomar para dağıtmıştı. Dış güçlerin Mursi'yi darbeyle indirirken oluşturduğu kaosun baş mimarıydı. Necip Saviris, Mısır'ı yöneten ve dış güçler adına yönlendiren asıl güçtü. Ah Mısır, ah Mursi... Dedim ya bunlardan her yerde vardı...

Asıl konumuz bu da değil...

Ama fark et: Bu toprakların sahibi henüz bu toprakların çocukları değil. Bu toprakların hâkimiyeti medyaya ve ekonomiye hâkim olmuş küresel güçlerin adamlarının elindeydi. Küresel güçler "efendi", Müslüman ülkelere atadıkları zenginler, küresel güçlerin "kölesi", halklar da "efendinin kölesinin kölesi" olmuştu...

Ama fark et: Kaosun mimarları hep aktif olarak çalışıyordu. Kaostan yeni bir düzen kurmak onların işiydi. Kurdukları kaos düzeni bir gün yıkılacaktı.

Büyük resmin daha da netleşmesi için kadrajı bir kez daha yükseltiyorum.

* * * *

Eğitim sistemini de onlar kurdu!

Az önce anlatırken demiştik ki, emperyalist güçlerin bu ülkedeki hâkimiyetlerinin sigortası eğitim sistemi ve ekonomik sistemdi. Bu ikisini onlar inşa etti ve çok sıkı şekilde korumaktalar. Peki, eğitim sistemini nasıl ve hangi anlaşma ile ele geçirdiler? Amaçları neydi? Derin bir nefes alın ve bu süreci de anlatalım. Pür dikkat o halde.

Emperyalist odak, Türkiye'yi ekonomik olarak esir ettikten sonra, eğitim sistemini de kontrol etmeyi ihmal etmeyecekti. ABD ile Türkiye arasında 27 Aralık 1949 yılında eğitim ve eğitim sistemi ile ilgili bir anlaşma yapıldı. Anlaşma "Fulbright Komisyon Anlaşması" idi. Anlaşmanın altında Cumhurbaşkanı

İsmet İnönü ve başbakan Hasan Saka'nın imzaları vardı.

İşte bu anlaşma ile Türkiye eğitim sistemi ABD kontrolüne girdi. Peki, bu anlaşma adını nereden alıyordu? Anlaşma programını, James William Fulbright isimli ABD'li bir senatör hazırladı. 155 ülkeyi kapsayan bir eğitim programıydı. Programın birçok amacı vardı. Bir amacı, ülkenin zeki, beyin takımlarını ele geçirip eğiterek küresel odaklara hizmetçi hale getirmekti. Bir amacı da hedef ülkelerin eğitim sisteminin içini boşaltıp etkisiz hale getirmekti. Yani eğitim sistemini kontrol ederek küresel güçlere aykırı eğitim sistemi oluşturulmasını engellemekti. İşte bu kurulan en büyük tuzaktı. Az daha derine inelim, bakın nasıl kurmuşlar sistemi. Süreci öğrenelim.

James Willam Fulbright, Oxfort Üniversitesi'nde eğitim gördü. İngiliz raporlarında "çok özel ve seçkin biri" olarak geçiyordu. Anlayacağınız, eğitimini küresel oligarkların kurduğu üniversitelerde tamamlamıştı. Daha sonra kısa sürede ABD siyasetinin önemli isimlerinden biri haline gelecekti. Birleşmiş Milletler olmak üzere birçok önemli kurumun kuruluşunda rol oynadı.

Senatör William Fulbright, ikinci dünya savaşından bir yıl sonra "eğitim ve kültürel değişim yoluyla ülkeler arasında ortak bir anlayış geliştirmek" amacıyla Amerikan Kongresine bir kanun teklifi sundu. Kanun teklifi kısa sürede yasalaşırken, 155 ülke ile eğitim anlaşmaları yapıldı.

Programa göre Amerikalı öğrenciler ve sanatçılar, dünyanın birçok yerinde araştırma ve eğitim imkânından faydalanacaklar, dünyanın dört bir yanından gelen öğrenci, öğretmen ve akademisyenler de Amerika'da eğitim alabileceklerdi. Tuzağı fark ettiniz mi?

Devletlerin faydasına gibi görünen bu program, aslında ABD'nin anlaşma yaptığı ülkelerde CIA ajanlarının araştırmacı ve uzman kimlikleri adı altında yerleştirilmesini sağlıyordu. Bu anlaşamadan sonra Türkiye'de ABD amaçları için görevlendirilen neredeyse tüm CIA ajanları, çalışmalarını araştırmacı ve uzman etiketi altında yürüttüler. Çeşitli ülkelerden Amerika'ya giden öğrenciler ise eğitim sonrasında beyinleri yıkanıp devşirildikten sonra ABD'nin gönüllü hizmetçisi olarak ülkelerine geri döndüler. Zaten ABD de eğitim görmek isteyenlere burs imkânını da sağlamıştı.

Anlaşma programının içeriği sadece bunlar değildi. En önemli yerine geldik. Anlaşma yapılan ülkelerin ders müfredatlarını ve ders kitaplarının içeriğini belirleyebileceklerdi. Kitaplarda hangi konuların olacağına kadar ayarlayabileceklerdi. Bunun için bir heyet kuruldu. Yani, Türkiye ve ABD tarafından imzalanan Fulbright Antlaşması gereği Türkiye'de sekiz kişiden oluşan bir heyet kuruldu. Heyetteki rezaleti anlatalım.

Komisyon üyelerinin dördü Amerikalı, dördü de Türk'tü. Komisyonun başkanı ise ABD Büyükelçisiydi. Komisyonda Türk ve ABD üye sayısı eşitti, fakat anlaşmaya eklenen bir madde bu eşitliği bozdu. Bu maddeye göre komisyonda eğitim ile ilgili bir karar verilirken oylar 4 evet, 4 hayır çıkarsa, komisyon başkanı olan Amerikan büyükelçisinin vereceği oy belirleyici olacaktı. İşte eğitim sisteminin esir haline geldiği yer burası. Böylece eğitim sistemimizle gençlerimizi istedikleri gibi köleleştirebileceklerdi. Eğitim sistemine giren en zeki çocuğumuzun geri zekâlı hale gelerek çıkmasının sebebi bu!

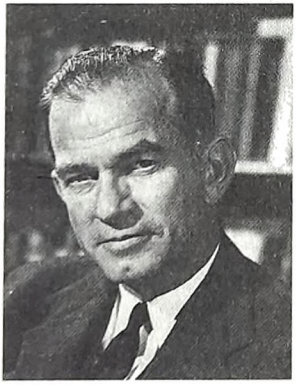

William Fulbright (1905-1995)

Bu anlaşmayla birlikte, ders kitaplarının hiçbirinde başörtülü ve sakallı bir Türk ailesine yer verilmezken, insanın maymundan geldiğini iddia eden "Evrim Teorisi" rahatlıkla müfredat da anlatıldı. 1949'da ABD ve Türkiye arasında imzalanan bu Fulbright Antlaşmasını, o zamandan beri kurulan hiç bir hükümet kaldırmaya cesaret edemedi. AKP hükümeti döneminde komisyondaki ABD'li sayısı 3'e indirilse de komisyon başkanlığını ABD Büyükelçisi yapmaya ediyordu. Bitmedi...

Bu anlaşma küresel olarak uygulandığından beri, 155 ülkeden şimdiye kadar tam 300 bin kişi, ABD'de eğitilerek ülkelerine gönderildi. Bu kişiler arasında 28 devlet veya hükümet başkanı, bir BM Genel Sekreteri ve yüz binlerce üst düzey bürokrat var. Adamlar düzeni sağlam kurmuş. Değerli okuyucu, çayını tazele de derinlerde kazıya devam edelim.

Ama fark et, ortada büyük bir "savaşsız işgal" vardı. Şimdi kadrajı bir kez daha yükseltip büyük resmin başka bir parçasını anlatalım.

* * * *

Ve Vatikan!

Takvim 9 Şubat 1998'i gösteriyordu. Ne olduysa o zaman oldu...

Fethullah Gülen, ABD'ye gitmeden yaklaşık bir yıl önce, bu tarihte Vatikan'da Papa II. Jean Paul ile görüştü. Peki, neler konuştular ve neden bir araya geldiler? Dinler arası diyalogdan İslam dünyasına kadar birçok meselede konuştular. Ve bir anlaşmaya varıldı. Fethullahçı yapı, dinler arası diyaloğun bir parçasıydı artık. Fethullah Gülen, 10 Şubat 1998'de Papa'ya bir mektup yazdı. Mektubun bir kısmında şunlar yazıyordu:

"Papa 6. Paul cenapları tarafından başlatılan ve devam etmekte olan dinler arası diyalog için Papalık Konseyi misyonunun bir parçası olmak üzere burada bulunuyoruz. Bu misyonun tahakkuk

edişini görmeyi arzu ediyoruz. En aciz bir şekilde hatta biraz cüretle bu pek kıymetli hizmetinizi icra etme yolunda en mütevazı yardımlarımızı sunmak için geldik..."[3]

Fethullah Gülen, Vatikan ile gizli anlaşmalar yaptı. Yaptığı anlaşmanın biri şöyleydi: Türkiye'de veya dünyanın herhangi bir yerinde Vatikan misyonerleri ve kurumlarına veya Fethullahçı yapının başına bir bela gelirse, ikisi de birbirini koruyacaktı. FETÖ'nün adamlarının başına bir bela gelirse Vatikan koruyacaktı. Bu ne demek biliyor musunuz? El cevap: Şu an FETÖ'nün özellikle Türkiye'de tam olarak temizlenememesinin nedeni, Vatikan'ın tam koruması altında olmasıdır. Siz sadece FETÖ ile mücadele edildiğini mi sanıyorsunuz? FETÖ elemanları şu an Vatikan'ın Türkiye ve dünyadaki tüm kurum, kuruluş ve evlerinde korunuyor. Vatikan'ın Türkiye'de ve dünyada finans desteği sağladığı kurumlarda, FETÖ korunuyor. FETÖ, bu kurum ve kuruluşlarda yeni fitne çalışmalarını rahatlıkla yapabiliyor. Bu kadar mı? Değil...

Fethullahçı yapının Vatikan ile yaptığı gizli bir anlaşma daha vardı. Buna göre Vatikan'ın dinler arası diyalog projesine engel olan özellikle Türkiye'deki

[3] Papa II. Jean Paul, 1999 yılında dinler arası diyaloğun amacını şöyle açıklıyordu: "Dinler arası diyalog, kilisenin, bütün insanları kiliseye döndürme amaçlı misyonunun bir parçasıdır. Bu misyon aslında Mesih'i ve İncil'i bilmeyenlere ve diğer dinlere mensup olanlara yöneliktir."

hoca, âlim, kanaat önderleri ve yazarlar ya susturulacak, ya itibarsız hale getirilecekti. Nitekim FETÖ eliyle, Türkiye'de etkili olan 4 büyük hocaya bunu yaptılar Bu hocalar Vatikan'ın kirli projelerine engel olmak için etkili faaliyetler ve konuşmalar yapıyordu.

Vatikan'ı çok iyi tanımıyoruz. Çok sinsi ve sessiz duruyor fakat kaosun baş mimarlarından biri de Vatikan idi. Kimsenin bilmediği kendine ait özel bir "istihbarat ağı" vardı. Dünyada güçlü medyası olan sayılı güçlerdendi. Doğrudan veya dolaylı olarak sahibi olduğu ve yönlendırdığı günluk, haftalık ve aylık 200'den fazla gazete ve dergi, 154 radyo istasyonu ve emisyonu, 49 TV kanalı ve kablolu yayını bulunmaktaydı. Bu yayınlar 24 saat süreyle bütün dünyayı bir ağ gibi sarmaktaydı. Vatikan, dünyanın önde gelen birçok şirketine hissedardı. Çeşitli ülkelerde sayısız gayrimenkulü vardı. Birçok bankanın da ortağıydı.

Bitmedi!

Servetının büyük kısmını ABD Merkez Bankası'nda tutan Vatikan; Shell, General Motors, Bethlehem Steel, General Electric gibi büyük şirketlerde de hisse sahibi. Bir merkez bankası gibi çalışan Vatikan Bankası'nın kontrolünde 2 milyar sterlin (3.7 milyar dolar) olduğu tahmin ediliyor. Kâr ve gelirleri hakkında bir açıklama yapmaktan ısrarla kaçınan kuruluş, bugün dünya borsalarının en hatırı sayılır müşterilerinden biri olarak tanınıyor. Birleşmiş Milletler tarafından yayınlanan 'World' adlı dergiye göre mal

varlığının büyük kısmını altın rezervi olarak saklayan Vatikan, bu servetin büyük kısmını ABD'de merkez bankası olarak işlev gören Federal Reserve Bank'te tutuyor. Daha bitmedi...

ABD'den sonraki en büyük altın rezervlerine sahip olan Vatikan'ın elindeki altınların değeri, 5.7 milyar Euro olarak hesaplanıyor. Emlak, plastik, elektronik, demir-çelik, çimento, tekstil, kimya, gıda ve yapı sanayilerinde sayısız yatırımı bulunur. Fiat gibi şirketler de Vatikan'ın denetimindedir. Kilise dünyanın en büyük toprak zenginidir. Almanya'da 8.25 bin metrekareyle en büyük toprak sahibidir. İtalya'da 500 bin hektar tarım alanı, İspanya, Portekiz ve Arjantin'deki bütün tarlaların %20'si, İngiltere'de yüz bin hektar ve Birleşik Amerika'da 1 milyon 100 bin hektar tarım alanı, kilisenin mülküdür. Papa dünyanın en zengin adamlarından biridir.

Hristiyanlığın propagandasını neredeyse tüm Hollywood filmlerinde yaptırmaktadır. Türkiye'de bazı kanallara ve gazetelere finans desteği sağlayıp sevmediği âlim ve yazarları karalatmaktadır. Türkiye'de oluşturulmak istenen terör ve kaosa finans desteği sağlamıştır. Daha önemlisini anlatayım. NATO güçleri bir yeri işgal ettiğinde ardından hemen Hristiyan misyonerleri de bölgeye gönderip yardım ettirerek, Hristiyanlığı yaymalarını sağlamıştır. Irak savaşı bitince bölgeye yüzlerce misyoner gönderilip, halkın yaralarını sarma bahanesi ile Hristiyanlığa teşvik ve davet ettirilmiştir.

Adapazarı depreminden sonra Adapazarı müftüsü, "Yardım bahanesi ile gelen bazı yabancılar, halkı para ile Hristiyan yapıyorlar," demişti. Yerel bir gazetenin iddiasına göre bu yıllarda 2500 kişi bu yolla, yani menfaat karşılığı dinini değiştirip Hristiyan olmuştu. O yıllarda Protestan mezhebinden 1500 kişi bölgede çalışmıştı. Deprem, sel felaketi ve savaş bölgelerinde özellikle yardım bahanesi ile çalışıp, insanları Hristiyan yapıyorlardı.

Asıl konumuz bu da değil.

Ama fark et: Kaosun mimarları her yerdeydi. Ve yüzlerine her türlü maskeyi takabiliyorlardı. Barış, demokrasi, yardım, özgürlük, ilericilik, insan hakları, eşitlik, sevgi, hoşgörü, âlim, hoca, Atatürkçülük ve daha birçok maske altında her yere girebiliyorlardı...

Bizi yönlendiren, şekillendiren ve devşiren emperyalist gücü hissettiniz değil mi? Bu esir edici güçtü bizi geri bırakan, zihnimizi ve topraklarımızı sömüren...

Büyük resmin parçalarını birleştirmeye devam edeceğiz...

Değerli okuyucu, benim can dostum, dertdaşım...

Hiç durma çayını tazele.

Bu kısa girişten sonra daha derinlerde kazı yapacağız.

Kaosun mimarlarına karşı direnen ve saldırıya geçen bir muhafızı anlatacağım sana.

Bu muhafızın derin hikâyesini anlamadan olmaz. Kimden mi bahsediyorum? Tabii ki Abdülhamit Han...

Kaosun baş mimarları olan masonlara karşı nasıl direndi?

Okumaya hazır mısın?

O halde başlayalım. Haydi Bismillah...

Hilâlin Muhafızı

"Sultan Abdülhamit ve Kaosun Mimarları"

Takvim 1842'yi gösteriyordu.

Dünya tarihine yön verecek bir çocuk doğmuştu. Adını Abdülhamit koymuşlardı. Babası, Osmanlı sultanı Abdülmecit'ti. Abdülhamit'in annesi Tirimüjgan Kadınefendi, Abdülhamit çocukken vefat edecekti. Abdülhamit daha çocukken annesini kaybedecekti. Annesinin vefatı üzerine çok üzüntüye kapılacaktı.

Sultan Abdülmecit, oğlu Abdülhamit'e annelik yapması için, hiçbir evlat doğurmamış olan diğer eşi Perestü Hanım'a getirip:

"Bak kadınım! Sana ne güzel bir evlat getirdim!" diyerek onu kendisine teslim etmiş, bakımıyla onu görevlendirmişti.

"Bugünden sonra senin anan budur! Öp ananın elini evladım," demiştir.

Kocasının kendisine iyi bakması tavsiyesiyle teslim aldığı Şehzade Abdülhamit'i bağrına basan Perestü Kadın, gerçekten şehzadeye o kadar iyi bakmıştır ki, Abdülhamit:

"Annem ölmemiş olsaydı, o da bana ancak bu kadar bakabilirdi," demiştir.

Şehzade Abdülhamit, her şeyi izleyerek ve tecrübe ederek büyüyordu. Saraydaki İngiliz yanlılarının oyunlarını tanımıştı. Amcası Abdülaziz'i öldürenlerin onlar olduğunu biliyordu. İngilizlerin Osmanlı ekonomisini nasıl teslim almaya çalıştığına da şahit olmuştu. Sessizdi, konuşmuyordu, gözlemliyordu... Bilmiyormuş, farkında değilmiş gibi yapıp bir saf gibi davranıyordu. Hâlbuki kadınların yönetime karışıp, olumsuzluk çıkarmasını bile gözlemlemişti. Amcası Sultan Abdülaziz, Avrupa gezisine giderken onu da götürmüştü. Gezi boyunca birçok şeyi gözlemlemiş, sorgulamış ve öğrenmiş, çıkarımlarda bulunmuştu. Para piyasasını takip ediyordu. Bilgi getirecek insanları tanıyordu. Güvenilir insanları kendine dost ediniyordu. Çok konuşmadı fakat büyük gözlemlerde bulundu. Gün gelecek, eyleme geçeceği vakit de çok görülmeyecek, çok konuşmayacaktı. Fakat faaliyetleri ve kurduğu oyunlar birçok devlet liderinin uykusunu kaçıracaktı.

Dedik ya, gençliği gözlemleyerek geçti. Sultan Abdülaziz ve Sultan Murat'ın annelerinin devlet işlerine karışmalarının ne tür olumsuz sonuçlar verdiğini bildiği için, tahta çıkışının ertesi günü analığı Perestü Kadının elini öperek şöyle demişti:

"Siz annesizliğimi bana bir gün bile hissettirmediniz. Nazarımda öz annemden bir farkınız yoktur. Ve mevkiiniz valide sultan mevkiidir. Sarayda da valide sultanlığın bütün hak ve salahiyetlerine sahip olacaksınız. Fakat devlet işlerine müdahaleye kalkıp, şunun bunun himayesini üzerinize almaktan, rütbe ve memuriyet heveslerine delaletten katiyen çekinmenizi bilhassa rica ederim," demiştir.

Perestü Kadın da ölünceye kadar Abdülhamit'in bu arzu ve iradesine riayetkâr kalmıştır.

Abdülhamit tahta geçtiğinde "kaosun mimarları" harekete geçecekti. Karşısında masonları bulacaktı. Değerli okuyucu, benim can dostum... Bundan sonrasını dikkatli oku. Çünkü kaosun mimarlarını tanıyacaksın. Yine derinlerde kazı yapacağız.

Dünyada ilk büyük mason teşkilatlanması 1717'de İngiltere'de ortaya çıktı. Dört büyük loca birleşerek "İngiliz Büyük Locası" adını aldı. 1721'de resmen faaliyete başladı. En büyük silahları fikirdi. Her ülkeye fikirlerle giriyorlardı. İngilizler, dünya hâkimiyeti için masonluğu ve masonları kullandı. İngiltere'den bütün dünyaya yayıldı.

1720'de Osmanlı'ya girdi.

1729'da İngiltere'ye bağlı olarak Fransa'ya girdi.

1760'ta İngiliz masonlarının etkisiyle Amerika'ya girdi.

1768'de İngiliz Büyük Locasının desteği ile Almanya'ya girdi. Aynı yıllarda Rusya, İspanya, Hollanda, Polonya, İsveç, Belçika'ya girdi, localar kuruldu. 1800'lü yıllarda Yunanistan, Mısır, İran ve Sudan'da mason locaları kuruldu. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra Japonya'ya da girdi. Masonluk dünyanın her yerine ayılıp aynı amaca hizmet eden büyük bir örgüt oluşturuyordu. Görünüşte savundukları fikir şuydu: Din, dil, ırk farkı gözetmeden; kardeşlik, hürriyet, eşitlik ve adalet ilkelerini savunduğunu iddia ediyordu. Buna kanan birçok kişi de mason oluyordu. Gerçekte ise İngiliz ve özellikle Yahudi çıkarlarına hizmet eden bir yapılanmaydı. İngiltere, her türlü fitne faaliyetini masonluk kanalı ile yürütmeye devam ediyordu.[4]

[4] Mason locaları herhangi bir bina veya salon gibi değildirler. Özel mimarileri olup, Süleyman mabedinden esinlenerek sütunlara yer verilmiş duvarları masonik işaret ve sembollerle donatılmıştır. Basamaklı merdiven biçiminde üyelerin oturacağı masalar vardır. Bir loca en az 7 mason tarafından kurulur; en az 100, en çok 200 kişilik olur. Localarda alışık olduğu üzere ayda bir toplanılır veya bu toplantılar sıklaştırılıp üstadı azamın tayin ettiği bir tarihte de toplanabilir. Masonlar din konusunda deisttirler. Yani Tanrı vardır ama ne Peygamber ne kitap ne de din göndermiştir anlayışındalar. Tamamen laikliği savunurlar.

Özgürlük, eşitlik, adalet, meşrutiyet (demokrasi) gibi kavramlar, masonların süslü aldatıcı kavramlarıydı. Bu kavramlar ile Fransız İhtilali'ni onlar yaptırmıştı. Fransız İhtilali'nin tohumlarını masonlar ekmişlerdi. O zamanlar Fransa'da ciddi derecede mason locası vardı. Osmanlı'yı yıkacak süslü kavramlar da "özgürlük, eşitlik, meşrutiyet (demokrasi)" kavramlarıydı. İngilizler bu yüzden Osmanlı'yı istediği gibi kontrol edip parçalamak için masonluğu ve masonların bu süslü kavramlarını kullanacaktı. Devletin en üstündeki padişah, şeyhülislam, bürokrat ve paşaları mason yaptıracak, darbe ve isyanlarda kullanacaklardı. V. Murat'ı mason yapmayı başarmışlardı. Sultan Abdülaziz'i de masonik darbeyle indirip bileklerini keserek öldürtmüşlerdi. Unutma can dostum, coğrafyamızda en tehlikeli kavramlar "özgürlük, eşitlik ve demokrasi" kavramları oldu. Bunlar bölücülük ve iç çatışmanın malzemesi olan kavramlar olacaktı

Hürriyet ilan etmek adına hürriyetin ırzına geçeceklerdi... Devam...

Osmanlı'da masonlar özellikle meşrutiyeti getirmek için uğraşıyorlardı. Aydınlar arasında hızla yayılmaya başlamıştı. Aydınlar, "özgürlük, eşitlik, meşrutiyet" sloganlarına sarılmışlardı. Masonlar bu kavramlar ile çok kişiyi kandırmıştı. Birçok bürokrat ve aydın mason olmuştu. Osmanlı bürokrasisi ve aydınlar arasında masonluk "moda" olmuştu.

İttihat Terakki döneminde ise mason olmayan aydın bile sayılmıyordu.[5] Masonluk güçlenince özellikle Abdülaziz döneminde artık devlete de müdahale edecekti. Hepsi padişahtan meşrutiyet istiyordu. Sultan Abdülaziz'i indirip, mason yaptıkları V. Murat'ı padişah yapmak istiyorlardı. Ona meşrutiyeti ilan ettirip ülkedeki etkinliklerini artıracaklardı. Peki, V. Murat'ı nasıl mason yapmışlardı? İşte burası önemliydi. Arkana yaslan, zihnini toparla ve çok dikkatli oku değerli okuyucu...

İngilizler veliaht Murat'a özel ilgi gösteriyordu. Hatta veliaht Murat Efendi, Sultan Abdülaziz'in Avrupa seyahatine katılmıştı. Londra'ya gittiklerinde İngilizler Murat Efendiye özel ilgi göstermişlerdi. Hatta Kraliçe Victoria ona damatlık teklifinde bile bulunmuştu. İngiliz veliahdı Edward'ın özel ilişkisi de onu mason olmaya sevk etmişti. Zaten Veliaht Murat, masonların yoğun olduğu Jön Türkler ile takılıyordu. Sultan Abdülaziz bunu bildiği için onu Çırağan ve ardından Dolmabahçe Sarayına alarak sıkı kontrol altında tutmaya başlamıştı. Bu sırada İngiltere Kralı veliahdı Edward'dan mektup geldi. Masonluk hakkında bilgi veriyor ve ne kadar güzel olduğunu, ne kadar iyi bir amacı olduğunu anlatıyordu. Onu mason olmaya davet ediyordu.

[5] Bu durumun aynısı 1930-2000 zaman diliminde de görülmüştü. "Solcu olmayan aydın olmaz," denilmişti. "Sağcılardan, dindarlardan aydın olmaz," diyerek aşağılama yoluna gidilmişti. Bunu ülkeyi elinde tutan asıl iktidar olan CHP, kasıtlı olarak yayıyordu.

İngilizlerin daveti ve teşvikiyle, V. Murat sarayda kontrol altında tutulurken, saraya masonlar aracılığı ile "Kleanti Skaliyeri" isminde bir zat ziyarete geldi. Skaliyeri, Fransız mason Maşrıkı Azamlığı'ndan aldığı mektubu Murat Efendiye gösterdi. Bu mektupta, Osmanlı veliahdına 18 derece verilerek özel merasimle masonlar arasına alınması bildirilmişti. Murat Efendi bu teklifi memnuniyetle kabul etmişti. Birkaç gün sonra Dolmabahçe Sarayının tenha bir odasında, üstadı muhterem Kleanti Skaliyeri, üstatlardan Giritli Dr. Minos Volonaki gibi masonlardan oluşan bir heyet huzurunda; merasim ile mason locasına kendisini kaydetmişti.

Sultan Abdülaziz darbeyle tahtan indirilince, tahta veliaht Murat çıkarıldı. Sultan V. Murat, ince ruhlu, karakteri zayıf, yumuşak bir adamdı. Abdülaziz'e darbe yapılıp indirilince darbeden korkuya kapılıp padişahlık yapamayacak derecede ruhi dengesi bozulmuştu. Ruh hali bozulunca darbeyi yapan masonik cunta, tahta geçirmek için Abdülhamit'e yöneldi. Abdülhamit ile meşrutiyeti ilan edip, meclisi açma karşılığında pazarlık yapıp, 30 Ağustos 1876'da tahta çıkmasını sağladılar. İşte her şey Abdülhamit tahta çıktıktan sonra başlayacaktı...

Ancak Abdülhamit, 1872'de Rus harbinin getirdiği zorluklar ve hainlik faaliyetlerinin artmasıyla meclisi kapattı. Ondan sonra diktatör algısını artırdılar. Peki, arzusu diktatörlük müydü? Tabii ki de değil... İngilizlere bağlı paşalar, neden ısrarla meclisin

açılıp meşrutiyetin ilan edilmesini istemişti? Bilmeyen anlamaz. Diktatör sakızını çiğner durur. Anlatalım o halde.

Meclis açık olunca İngilizlerin Osmanlı'yı güçsüz düşürüp parçalamaları kolaylaşacaktı. Çünkü Osmanlı'da birçok milletten insan vardı. Ve meclis bölücü, fitneci, dışa bağımlı insanlarla doluydu. Mecliste alınacak kararlarla ülkeyi kolayca bölüp yıkıma götürebileceklerdi. Şimdi dikkat...

30 milyonluk imparatorlukta, 10 milyon Türk Müslüman, 12 milyon Türk olmayan Müslüman, 8 milyon Hristiyan vardı. Yani Türkler ancak nüfusun üçte birini teşkil ediyordu. Hristiyan unsurlar başta Rusya ve diğer büyük güçler tarafından korunuyorlar ve bağımsızlık için kışkırtılıyorlardı. Ermeniler, Bulgarlar, Yunanlar, Sırplar gibi... Bu halkların meclisteki milletvekilleri de mecliste bölücü tutum sergiliyorlardı ve çoğu masondu.

Araplar da İngilizler tarafından milliyetçilik akımı ile tuzağa düşürülüp, isyana teşvik ediliyordu. Kimi Türkler de kafaları yıkandığı için dış güçlere hizmet etmeye başlamışlardı. Yahudi kökenliler de siyonizme hizmet etmeye başlayacaktı. Arap, Türk ve Yahudi milletvekillerinin çoğu, dış güçlere hizmet etmeye başlamıştı.

Sultan Abdülhamit bu durumda meclisi feshetmesin de ne yapsındı? Feshetmeseydi devlet üç aya kalmaz yıkılırdı. Abdülhamit, meclisi feshetti ve

devlet 30 yıl dayandı. Bu 30 yılda da oyun kurdu. Almanya lideri Bismarck, "Tek milletten olmayan devletlerde, meclis fayda değil zarar getirir," demişti. Mesele bu boyuttaydı ve Sultan Abdülhamit'in başka bir seçeneği yoktu. Meclisi kapatınca onu diktatör, özgürlük düşmanı ilan ettiler. Hatta "cani, katil, zalim" diyerek ileri gideceklerdi. Sultan Abdülhamit, 1878'den 1908'e kadar meclisi toplamadan ülkeyi idare etti. Ve kaosun mimarlarının işi zorlaştı...

Bakın Abdülhamit Han, kızı Ayşe Osmanoğlu'na bu konuda ne demişti: "Biliyorsunuz ki meşrutiyeti ben ilan etmiştim. Fakat biz Japonlar gibi tek millet değiliz. Muhtelif unsurlardan oluşmuş olan imparatorluğumuzda yıkılma tehlikesi bizi korkutmuştu. Bu sebepten kaldırmaya lüzum görüldü..." Mesele bu kadar netti değerli okuyucu. Zaten Osmanlı halk olarak meşrutiyete hazır değildi. Zaten bizim kendi medeniyet anlayışı doğrultusunda bir demokrasi geliştirmemiz gerekmekteydi. Zira bizim zihnimiz batılı gibi işlemezdi. Bakın, halâ cumhuriyeti bile tam oturtamadık. Şimdi kaldığımız yerden daha derinlerde kazılar yaparak devam edelim can dostum. Durma, çayını tazele...

Sultan Abdülhamit, şehzadeliğinden beri masonluğa ve faaliyetlerine vakıftı. Amcası Abdülaziz'e yaptıkları darbeyi görmüştü. Masonlara karşı soğuk ve onlara düşmandı. Elindeki tüm olanaklarla masonluğa ve masonlara savaş açacaktı. Masonların

arkasındaki yabancı güçleri iyi görmüştü. Mason locaları sayesinde içeriden devşirdikleri adamları öğrenip takip ettirecekti. Masonları gizli adamları ile öyle takip ettirecekti ki tüm faaliyetlerinden haberdar olacaktı. Anlatalım, anlatalım ki kaosun mimarları ile nasıl mücadele edilmiş öğrenelim...

Abdülhamit, özellikle Selanik'teki locaların kapılarında kıyafet değiştirmiş memurlar bekletir ve kimlerin girip çıktığını kontrol ederdi. Anlayacağınız mason locaları sürekli Abdülhamit'in ajanlarının kontrolü altında idi. Toplantı yaptıkları yerlere kadar takip ettirmeye başlamıştı. Suriye ve Lübnan'daki mason localarına ajanlarını sızdırıp çok tehlikeli planlarını öğrenmişti. Bu bölgedeki mason locaları "Arapçılık" ve "Arap halifeliği" propagandasını yapıyordu. Arapları Osmanlı'ya karşı kışkırtıyorlardı. Abdülhamit bu fitne çalışmalarını öğrenince Suriye ve Lübnan bölgesindeki kimi mason localarını kapattırdı.

Abdülhamit, meclisi kapayıp meşrutiyeti askıya alınca, masonlar da darbe yapmak için harekete geçtiler. Tahta çıkışının ikinci yılında Abdülhamit'e iki büyük darbe girişimi oldu. Amaçları tekrar V. Murat'ı tahta geçirmekti. Tabii önce V. Murat'ı saraydan kaçırıp Avrupa'da tedavi ettirecekler, sonra sağlık durumu düzelince "Taht onun hakkı," deyip Abdülhamit'i indirip onu tahta geçireceklerdi. Gelin masonlar tarafından Abdülhamit'e yapılan darbe

girişimlerinden en önemlisini anlatalım. Değerli okuyucu, dikkatli oku ki bugünü de anlayabilesin.

Darbe planını hazırlayan "Ali Suavi" adında bir masondu. Eğitimci bir İngiliz yanlısıydı. Sultan Abdülaziz dönemindeki yazıları ve faaliyetlerinden sonra bir dönem tutuklandı fakat sonra Paris'e kaçtı, oradan Londra'ya geçti ve bir İngiliz hanımla evlendi. Abdülaziz'in İngiliz destekli masonlar tarafından darbeyle indirilmesinden sonra affedilip İstanbul'a döndü ve devlet işinde çalışmaya başladı. Galatasaray Lisesinin müdürlüğüne getirildi. Abdülhamit döneminde disiplinsizliği sebebiyle görevinden uzaklaştırıldı. Zaten masonlar Abdülhamit'e düşman olmuşlardı. Ali Suavi de Abdülhamit'i tahtından indirip, hastalığı sebebiyle Çırağan Sarayı'na kapatılmış olan V. Murat'ı tekrar tahtına çıkarmanın planlarını yapmaya başlamıştı. Çok iyi bir plan yaptı.

O sırada Rusların Balkanlar'ı işgal etmesi sebebiyle İstanbul'a gelen binlerce Balkan göçmenini Çırağan Sarayını basmak için kullanacaktı. Onları Çırağan Sarayının önünde toplamak için örgütledi. 20 Mayıs 1878 günü saat 11 civarında Balkanlardan gelen göçmenler Çırağan Sarayı yakınlarındaki Mecidiye Camii önünde birleştiler. Ali Suavi ve adamları da oraya geldiler. Her şey tamamdı...

Saray kapısındaki muhafızların silahları alındı. Ali Suavi sarayın pencerelerini kırıp saraya, oradan harem dairesine girdi. Saraydaki kadınlar feryat

etmeye başladılar. Ali Suavi, Sultan Murat'ı sorup onu kurtarmaya geldiğini söyledi ve sakinleştiler. Ali Suavi V. Murat'ın yanına gelip:

"Efendim size biat etmeye geldik," dedi. Beşinci Murat şaşkın bir şekilde "Biraderimi ne yaptınız?" deyince, Ali Suavi, "Ona daha bir şey yapmadık. Önce size biat edeceğiz, sonra onu tahtan indireceğiz," cevabını verdi. Sultan Murat'ın bir koluna Ali Suavi, bir koluna da adamı girip onu sürüklercesine götürmeye başladılar. Peki, darbe başarılı olacak mıydı? Devam...

Ali Suavi'nin Çırağan'a hücumundan önce Sultan Abdülhamit Dilaver Ağa'dan, bir takım muhacirlerin Mecidiye Camii önünde toplandıklarını haber alınca, şüphelenerek durumu zaptiye amirlerine bildirmişti. İşte tam bundan sonra ortaya bir kahraman çıkacaktı. O bir muhafızdı. Tarih onun adını altın harflerle yazacaktı. O Abdülhamit'in gizli ve derin muhafızıydı. Dikkatli okuyun.

Bu sırada saraydaki boğuşmaları duyan, berberde tıraş olan "Yedi-Sekiz Hasan Paşa" Çırağan Sarayına doğru koşmaya başladı. Saray kapısının önüne gelince basılan sarayın içine daldı. Silahsız olduğu için eline kalın ve büyük bir odun parçası aldı. Sarayın harem bölümündeki "Sultan Murat çok yaşa!" bağrışmalarının olduğu yere doğru ilerledi. Yanındaki zaptiyelerle bir köşeye sinip bekleyen ve durumun ne olduğunu anlamaya çalışan Yedi-Sekiz

Hasan Paşa, aralarında Sultan Murat'ın bulunduğu kalabalığın önünden geçerek aniden doğruldu ve elindeki kalın odun parçası sopa ile Ali Suavi'nin kafasına indirdi. Neye uğradığını şaşıran Ali Suavi, gık diyemeden yüzüstü yıkıldı. Hasan Paşa'nın sopası adeta ölüm saçıyordu.

Göçmenlerin bıçaklar, kılıçlarla üzerine yürüdüğünü gören ve ne yapacağını şaşıran zaptiyenin elinden 16 mermi atan Winchester tüfeğini kapıp, ateş etmeye başladı. O sırada askerler de yetişmişti ve darbe bastırılmıştı. Sonradan Hasan Paşa, Ali Suavi'nin kafasına vurduğu kalın sopaya "Mehdi" adını vermiş ve ölene kadar mareşallik rütbesiyle kaldığı karakolun duvarına asmıştı. Peki, kimdi bu Abdülhamit Han'ın gizli muhafızı Yedi-Sekiz Hasan Paşa? Ve adı niye Yedi-Sekiz idi? O halde şaşırmaya hazır olun...

Tarihimizde okuma yazma bilmeyen bir insan olan ve gözünü daldan budaktan sakınmayan Hasan Paşa, 1825 yılında Çorum'da doğmuştu. 16 yaşında babası ile hacca giden ve daha sonra vatan görevi ile İstanbul'a sevk edilen Hasan Paşa, jandarma eri oldu, daha sonra albay subay sınıfına geçirilecekti. Sultan Abdülaziz'in gözüne girince, sultan ona yakınında koruma görevi verdi.

Abdülhamit Han, şehzadeyken bir gün amcası Abdülaziz'i ziyarete gitti. Fakat vardığında dış kapıda Yedi-Sekiz Hasan Paşa nöbet tutuyordu ve Sultan

Abdülaziz, kendisinden izin almadığı sürece kimseyi almamasını söylemişti. Abdülhamit girmek isteyince Yedi-Sekiz Hasan Paşa, "Yasak hemşerim giremezsin!" dedi.

Abdülhamit, "Beni tanımaz mısın? Ben ikinci veliahdım," dedi. Bunun üzerine jandarma eri olan Yedi-Sekiz Hasan Paşa, "Ben veliaht meliahd dinlemem! Ben padişahın adamıyım, bir onu tanırım," cevabını verdi. Bu tavrı Şehzade Abdülhamit'in çok hoşuna gitmişti. Onu sürekli takip edip yakınlaştı. Abdülhamit, tahta geçince padişaha bağlı, cesur ve iri kıyım jandarma eri Hasan'ı subaylığa yükseltti. Bu da yetmemiş korgenerallik rütbesiyle; Dolmabahçe, Çırağan ve Feriye Saraylarını da içine alan Beşiktaş muhafızlığı gibi bir mevkie getirmişti. Hasan Paşa okuma yazma bilmediğinden, imzasını ancak öğrendiği Arap harflerinden yedi ile sekizi yazıp, arasını bir çizgi ile birleştirerek atardı. Adı bu yüzden "Yedi-Sekiz Hasan Paşa" olacaktı...

İşte Abdülhamit Han, daha tahta çıkmadan çevresinde koruyucu adamlarını böyle oluşturmuştu. Bunları oluşturmasaydı çoktan indirilirdi. İşte darbeci Ali Suavi'nin kafasına sopayla vurup adamlarını dağıtan Yedi-Sekiz Hasan Paşa'nın hikâyesi buydu. Ve İngiliz odaklı masonik bir darbeyi böyle önlemişti. "Kaosun mimarlarının" planı etkisiz hale gelmişti...

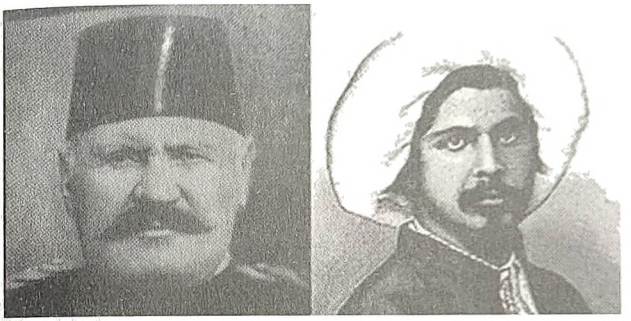

Yedi-Sekiz Hasan Paşa ve Ali Suavi

Sultan Abdülhamit, darbe girişimi sırasında endişe ve korku dolu saatler geçirmişti. Kolay değildi. Henüz padişahlığının ikinci yılındaydı ve devlete tam olarak hâkim olamamıştı. Güvenlik tedbirlerini artırmaya karar verdi. Aynı zamanda Yıldız Sarayından çok çıkmayıp cuma selamlıklarında ise sarayın hemen yanındaki Yıldız Camisine gidecekti. Abdülhamit suikasta uğrama endişesinde haklıydı. Özellikle çağdaşı olan birçok imparatorun da suikastla öldürüldüğü görülmekteydi. Rus imparatorları III. Aleksandr ve II. Nikola, İspanya Kralı Alfonso ve Kraliçe Cristina, Fransa Cumhurbaşkanı Carnot, Yunan Kralı I. George, Sırbistan Kralı Milan, İtalya Kralı Umberto, İran Şahı, Amerikan Başkanı William Mac Kinley ve Sırbistan Kralı Aleksandr ile Kraliçe Draga bu suikasta uğrayanlardan yalnızca bazılarıydı.

Böyle bir atmosferde, 1880'lerden itibaren kendisini tamamen Yıldız Sarayına hapseden Abdülhamit, geleneksel törenler dışında dışarı çıkmamıştı.

Sarayda "görünmeden var olma" stratejisini uygulayacaktı. Yokmuş gibiydi ama her şeyin altından çıkacaktı...

Darbede başrolü oynayan Ali Suavi, Sultan Abdülhamit'i indirmek istediği için daha sonra gelecek meşrutiyet sevdalısı ittihatçılar için kahraman olarak benimsenecekti. Onu örnek alıp fikirlerini benimseyeceklerdi. Onlar da dış güçler adına kaos oluşturup darbe yapmak için elinden geleni yapacaktı. Ve Sultan Abdülhamit'i tahttan indirmeyi başaracaklardı. Tahttan indirildiğini bildirmeye giden heyet de tam bir intikam heyeti olacaktı. Bu heyet dört kişiydi ve dördü de Abdülhamit düşmanıydı. Bunlardan biri "Emanuel Karasu" idi. Karasu, Abdülhamit'i indirmek için elinden geleni yapmıştı. Her türlü kaosun altında o vardı. Ayrıca, Filistin'de Yahudilere toprak vermediği için Abdülhamit'e çok kızmıştı. Abdülhamit, tahttan indirildiğini bildirmeye gelen heyet arasında onu da görünce çok üzülmüştü. Önemli bir ayrıntı vereyim mi değerli okuyucu? Dikkat.

Emanuel Karasu, Theodor Herzl ile birlikte Filistin'deki toprakları siyonistlere vermesi karşılığında Abdülhamit'e büyük paralar teklif etmişti. Fakat Abdülhamit onlara kızmıştı. Karasu, sonra Viyana'ya gidip orada yazılar yazmaya başlamıştı. Yazılarında Abdülhamit'i kastederek "Seni hal edecek heyetin içinde beni de göreceksin!" demişti. Karasu sonra İtalya Bankasından aldığı 400 bin liralık altınları

dört teneke içinde getirip İttihat ve Terakkicilere dağıtmıştı. Yani Abdülhamit'i indirmek için oluşturulacak kaosu finanse etmişti. Ve Abdülhamit'i tahtından indirmeyi başaracaklardı.

Karasu sonra övünerek: "Sultan Abdülhamit'e 5 milyon liralık altına yaptıramadığımız işi, İttihatçılara 400 bin liralık altına yaptırdık," diyecekti. Abdülhamit indirildikten sonra başa geçenler Karasu'ya mecliste Selanik mebusluğunu vereceklerdi. Sonrasında, Dünya siyonist Teşkilatı Başkanı David Wolfsohn, İstanbul'a gelerek Sultan Abdülhamit'in koyduğu Filistin'e göç yasağını kaldırması için İttihatçılardan istekte bulunacaktı. Sadrazam Hüseyin Hilmi Paşa da 1909'da göçü serbest bırakacaktı. Ondan sonra Yahudiler Filistin'e rahatça yerleşeceklerdi. Ne de olsa Abdülhamit indirilmişti artık. Şimdi kaldığımız yerden devam edelim değerli okuyucu. Çayını tazele ve sıcak tut. Bak neler oldu, anlatalım...

Sultan Abdülhamit tahtan indirildikten sonra Selanik'e gönderilme kararı çıktı. Fethi Bey (Okyar), güvenliği için yanında görevlendirildi. Selanik, Yahudilerin ve siyonistlerin yatağı idi. Siyonist ve masonlara karşı mücadele eden adamı, siyonist ve mason yatağına götürüp hapsedeceklerdi. Çok acı değil mi? Ailesi ile birlikte Selanik'te kendisine tahsis edilen Alatini Köşküne götürüldü. Burada gözaltında tutulmaya başlandı. Burada dış dünya ile bağlantısı kesildi. Başkalarıyla görüşmesi yasaklandı, gazete bile verilmedi. Fakat Fethi Bey tarafından kendisine

padişah muamelesi yapılıyordu. Her penceresi sıkı sıkıya kapatılmış olan Alatini Köşkünün içerisinde bir halı ve kilim parçası dahi bulunmadığı için ilk günler Abdülhamit ve ailesi köşkün tahtadan oluşan çıplak zemini üzerinde yatmak zorunda kalmıştı.

Bir adam düşünün. Bir devletin lideri ve devlet yıkılmasın ve daha da güçlensin diye uğraşıp başarılı da olurken, indirilerek mason ve Yahudi yatağına götürülüp hapsediliyor. Her şeyden de haber alması engelleniyor. Devleti güçsüz bırakıp yıkıma götürecek hainler ise dışarıda ve devlet dairelerinde keyif çatıyor. İşte bu, bizim tarihimiz... Bir anda aklıma Erbakan Hoca geldi. Türkiye'yi sanayiden tarıma, askeriyeden eğitime kadar kalkındırmak için başbakan olunca büyük adımlar attı. Fakat onu da indirip birçok haksız suçlar isnat ederek ev hapsi vermişlerdi. Darbeyi yapan ve devleti güçsüz bırakanlar ise dışarıda özgürce dolaşıyordu. Bizim tarihimizde bunlar da vardı değerli okuyucu.

Abdülhamit tahttan indirilip Selanik'e götürüldüğü zaman, Yıldız Sarayında bir yağma başladı. Neyi var neyi yoksa yağmalandı. Koleksiyonlardan mobilyaya, paradan perdelere, halılardan mutfak takımlarına kadar her şey yağmalandı. Balkanlardan Hareket Ordusu ile gelen Bulgar ve Rum çetelerinin elemanları da yağmadan nemalandı. Bu yağmadan sadece saray kütüphanesi kurtulmuştu. Kütüphanede satın alma yoluyla edinilmiş yahut Topkapı Sarayından getirilmiş birbirinden kıymetli binlerce el

yazması eser vardı ve kütüphanenin hafız-ı kütüplüğünü, yani müdürlüğünü önde gelen bir Arnavut ailenin mensubu ve şeyhi olan Kalkandelenli Sabri Efendi yapıyordu. Hareket Ordusuna mensup bir grup Arnavut asker yağma sırasında kütüphaneye de girmek isteyince Sabri Efendi "Önce beni çiğneyin," deyip eşiğe yattı. Sabri Efendiyi tanıyan askerler "Aman şeyhim, estağfurullah," diyerek çekildiler ve kitaplar kurtuldu.

Abdülhamit Han isteseydi kendisini indiren darbecileri durdurabilirdi. Fakat kan akmasın diye tahtı bıraktı. Selanik'ten ordu ile gelenlerin çoğu çapulculardan oluşuyordu. Yunan, Ermeni, Bulgar ve Sırp örgütlerinin çapulcuları... Ufak iç çatışma olmuştu, ölenler vardı. O dönemde Harekat Ordusu içinde yer alarak Abdülhamit'e karşı tavır takınan Kazım Karabekir Paşa, yıllar sonra bunu itiraf edecekti: "Öldürülen insanların morgda cesetlerini görmeye gittik. Bir de baktık ki hepsi sünnetsiz. Eyvah, biz padişahı devirmek için meğer Rum'u, Ermeni'yi, Yahudi'yi, Bulgar'ı getirmişiz!"

Evet, tüm bu sivil çapulcular da darbeye katılıp yağmada bulunmuşlardı... Varsa çayın tazele değerli okuyucu. Kaldığımız yerden devam edelim... Pür dikkat...

Sultan Abdülhamit, hapsedildiği Selanik'te üç buçuk yıl kaldı. 1912'de Balkan Savaşı'nın çıkması üzerine orada bulunması tehlikeli görülerek İstanbul'a

getirilmesine karar verildi. Yolculuk Alman sefaret gemisi "Lorelay" ile yapılacaktı. Fakat Abdülhamit Han şehri terk etmek istemedi ve hayatının hiçbir döneminde görülmeyen büyük bir öfkeyle ayağa kalkıp fırlayarak dedi ki: "Selanik İstanbul'un anahtarıdır. Ecdat kanları ile sulanan bu topraklar, nasıl düşmana terk edilir? Bırakıp gidersek tarih ve ecdat bizim yüzümüze tükürmez mi? Şuradan şuraya gitmem. Allah devletimi bu hale getirenleri kahretsin! Kaderim neyse onu görürüm. Selanik'te o kadar Müslüman ve o kadar da halk var. Onların başına ne gelirse bana da gelir. Ben de bir silah alırım, askerlerle beraber müdafaada bulunurum. Ölürsem şehit olurum..."

Gördünüz değil mi yaşlı kurdun ne kadar direnişçi olduğunu...

Hatta öfke ile ayağa kalkınca Balkan devletleri ile ilgili şunları da dedi:

"Dört devletle harp mi? İnanmam. Demek Balkanlarda bize karşı ittifak oldu öyle mi? Yunanlarla Bulgarların birleşmesi nasıl olur? Başta bulunanlar bu ittifakı anlayamadılar mı? Dört Balkan devletinin birleşip bize saldıracaklarını işitsem inanmazdım. Çünkü onların birbirine düşmanlıkları, hepsinin bize düşmanlıklarından fazlaydı. Bu nasıl bir gaflettir! Bu devletler birleşmezler ki! Aralarında kilise kavgası var..."

Abdülhamit Han onların aralarındaki mezhep ve kilise sorununu çözmeyerek birleşmelerini

engelliyordu. İttihatçılar gelir gelmez Kiliseler Kanunu çıkarıp bu sorunu çözdüler. Selanik Alatini Köşkünde Abdülhamit'in yanında muhafız olarak duran Fethi Bey (Okyar) bunu öğrenince hatıratında Abdülhamit Han'ın verdiği tepkiyi şöyle anlatıyor: "Abdülhamit, başını iki elinin arasına alarak; Eyvah! Şimdi Yunanlarla Bulgarların el ele vererek üzerimize çullanmalarını bekleyin! Ben bu birleşmeye otuz sene, bin bir bahane ve sebeple mani olmuştum."

Yunanistan dışında Balkanlarda yaşayan milletler Ortodoks mezhebindendi. Bu diğer milletler tarih boyunca hiç papaz yetiştirmediklerinden, Yunan papazların idaresinde ayin yaparlardı. Bakın Abdülhamit Han ne yaptı?

Haliç'in kenarında bir bina bulunur. O bina Türkiye'deki ilk prefabrik binadır. Çelikten yapılmıştır. Abdülhamit Han bu binanın malzemelerini Berlin'de hazırlatmıştır. Bulgarlarla anlaşıp, tam Yunan Patrikhanesinin karşısına bir gecede bir kilise yaptırmıştır. Malzemeleri getirtip o gece monte ettirmiştir. Sabahleyin Yunan Patrikhanesinin papazları bir de bakarlar ki karşılarında bir Bulgar kilisesi... "Bu nedir?" diye kendi kendilerine sorarlar.

Abdülhamit Han, bu kiliseyi bir gecede yaptırmıştı. Bulgar kilisesini yaptırarak Yunanlarla cepheleşmelerini sağladı. Bulgarlara şunu demişti: "Niye Yunan papazlarının idaresinde ayin yapıyorsunuz?" Onlar da "Bizim papazımız yok," demişlerdi. Bunun

üzerine Abdülhamit onlara papaz mektebi de açmıştı. Papaz da yetiştirmeye başlayan Bulgarlar, Yunanlarla kilisede neredeyse dövüşüyorlardı. Yunan Papazlar "Biz ayin yapacağız," dediklerinde yeni yetişen Bulgar papazlar "Hayır biz yapacağız," diyorlardı, dövüşüyorlardı. Abdülhamit Han onların bu sorununu çözmek yerine, üstüne üstlük bir Bulgar kilisesi ve Bulgar papaz mektebi açıp aralarındaki sorunu daha da derinleştirdi. Böylece birbirleri ile mücadele ederken Osmanlı'ya karşı birlik olup isyan etmediler. Fakat İttihatçılar, çıkardıkları Kilise Kanunu ile bu sorunu kaldırıp, birleşmelerini sağladılar. Birleşince de Osmanlı'ya saldırdılar. Meselenin sırrı buydu...

Değerli okuyucu, can dostum... Tarihçilerin hepsi şu konuda hemfikirdir. Eğer Abdülhamit tahttan inmeseydi, Osmanlı Devleti, ne Balkan ne de 1. Dünya Savaşı'na girerdi ve bu savaşların çıkmasına da kati surette müsaade etmezdi. Sultan Abdülhamit'in toprak ve insan kaybına tahammülü yoktu. Altını çizerek okuyacağın bir güzel detay daha vereyim sana değerli okuyucu. Ondan sonra kaldığımız yerden devam edelim.

Ahmet Vefik Paşa, Rumelihisarı'nın üstünde bulunan araziyi Amerikalı Hristiyan misyonerlere satmıştı. Bu misyonerler de oraya adam devşirdikleri Robert Kolejini açacaklardı. Zaman geçti, Ahmet Vefik Paşa yaşlanıp ölüm döşeğine düştü. Ölürken Eyüp Sultan'a gömülmek istediğini vasiyet etmiş, fakat zamanın padişahı Abdülhamit Han, buna katiyen

müsaade etmemişti. "Protestanlara arsa satan adam, kıyamete dek onların çan sesini dinlesin!" diyerek Eyüp Sultan'a değil, sattığı arsanın hemen önündeki Rumeli Mezarlığına gömülmesini emretmişti. Abdülhamit Han'ın gayri milli hiçbir şeye tahammülü yoktu.

Şimdi kaldığımız yerden devam... Pür dikkat...

Abdülhamit Han, en sonunda Selanik'i terk etmeye ikna edildi ve Selanik'ten İstanbul'daki Beylerbeyi Sarayına götürüldü. Ömrünün son yıllarını burada geçiren Abdülhamit, bu arada Birinci Dünya Savaşı'nın çıkışına ve kötü gidişata tanık oldu. 1918'de Çanakkale Deniz Savaşı başlayınca İstanbul'un düşme ihtimaline karşı padişahın ve Abdülhamit'in Konya'ya nakledilmesi kararı verildi. Bunun için Abdülhamit'i bir heyet ziyaret edip durumu anlattı. Lakin Abdülhamit şöyle cevap verdi: "Endişeleriniz tamamen yersizdir. Eğer dokunulmamış ise, ben Çanakkale'yi fevkalade tahkim etmiştim. Oradan hiçbir donanmanın geçmesi mümkün değildir. Ama farz edelim ki geçtiler ve öyle bir felaket geldi. O halde hükümdarın yapacağı şey, tacını tebaasını terk ederek kaçmak zilleti değil, payitahtının taşları altında canını feda etmektir. Hazreti Fatih, bu beldeyi küffar elinden fethettiği zaman, Bizans İmparatoru Konstantin'den kaçmayıp, harp ede ede yıkılan kaleler altında can verme kahramanlığını göstermiştir. Biz Fatih'in soyu, Konstantin'den aşağı kalmayız..."

İşte Sultan Abdülhamit'i gönüllerin sultanı yapan buydu...

Sultan Abdülhamit'in direnmesi üzerine Konya'ya nakledilmesinden vazgeçildi. Daha önemlisi Çanakkale Savaşı kazanıldı ve Abdülhamit haklı çıktı. Zamanında Çanakkale'ye çok önem vermiş, askeri olarak savunma saldırma mekanizmaları kurdurmuştu. Biliyordu ki düşman işgal için gelirse Çanakkale'den gelecekti. Aslında Çanakkale zaferini Abdülhamit'e borçluydular. Daha önemlisi Abdülhamit Han, Konya'ya nakledilmeyi ret ederek İngilizlerin eline koz vermemişti. Bu hem askere ve devlet yönetimine moral oldu, hem de İngilizlerin "Padişah ve Abdülhamit'i İngilizlerden korkarak Konya'ya kaçırıyorlar!" propagandası ile askerimizin moralini bozmasını önledi. Muhteşem zekâ, harikulade strateji...

Artık savaş olduğu için İttihatçılar yardım etmesi için Abdülhamit'ten fikir alıyorlardı. Hâlbuki Abdülhamit'i onlar devirip hapsetmişti. Fakat onun stratejilerine ihtiyaçları vardı. Enver Paşa önemli mesele hakkında Abdülhamit'in bilgi ve tecrübesine müracaat etmeyi uygun buldu. Bu maksatla İshak Paşa'yı ona gönderdi. Abdülhamit ona şunları dedi:

"Bu vaziyette artık benim verebileceğim bir fikir, tavsiye edebileceğim bir tedbir kalmamıştır. Zira bu zavallı devlet Harb-i Umumi'ye sürüklendiği gün yıkılmıştır. Sizi bana gönderenler, harbe girmeden

önce göndermeliydiler. Dünyanın karalarına ve denizlerine hâkim olan devlete karşı Almanya ve Avusturya ile birleşip ateşe atılmak, tarihin ender kaydettiği hatalardandır."

Bir gün Enver Paşa da Abdülhamit'in yanına gitme kararı alır ve fikirlerini almak için gider. Abdülhamit ona şunları söyler:

"Bir gemiyi kaptan yürütür. Fırtına ve tehlikenin ne taraftan geleceğini ancak kaptan keşfeder. Gemisini de ona göre idare eder. Dışarıdakiler bunu nasıl anlayabilir? Denize hâkim olan devletlere karşı Almanya ve Avusturya-Macaristan'ın ne yapabileceğini düşünmek kâfidir."

Enver Paşa gittikten sonra da şöyle diyecekti:

"Günün birinde umumi bir savaşın çıkacağından hiç şüphe yoktu. Fakat bizim bu işe atılmamız büyük bir cehalet ve tedbirsizlikti. Selametimiz tarafsız kalmaktaydı. Bu hale geldikten sonra çaresiz sona doğru gidilecektir. Allah devleti bu hale getirenleri kahretsin!"

Enver Paşa, Abdülhamit Han'a yaptıkları haksızlıkları Mersinli Cemal Paşa'ya şöyle itiraf etmişti: "Biz Sultan Abdülhamit'i anlayamadık. Biz siyonistlere alet olduk. Bizi masonluk istismar etti. Fakat... Biz siyonizm için çalışmışız maalesef Paşa'm."

Yaşlı kurdun öngörüleri hep çıkmıştı. Lakin artık yaşlanmıştı ve hastaydı. Dünya onu yormuştu lakin

o da 33 yıllık padişahlığı döneminde dünyayı yormuştu. Dünya belki de hiç o kadar yorulmamıştı. Siyasi dehası dünyayı yerinden oynatmış, büyük güçleri hep tedirgin etmişti. Kaos oluşturmak isteyenlere kaosla cevap veriyordu. Hasta adamı da iyileştirmek üzereydi. Bir planı vardı. Lakin o planı Amerika uygulayacaktı. Yanlış duymadınız. Anlatalım.

Sultan Abdülhamit, Avrupa devletleri öncülüğünde büyük bir dünya savaşının çıkacağını biliyordu. Bu savaşa kadar ülkenin eğitimini, askeriyesini, istihbaratını, sosyal yapısını güçlendirecekti. Devletler büyük savaşa başladığında ise Osmanlı'yı savaşa sokmayacaktı. Onlar birbirini yiyip yıpratırken izleyecekti. Savaş sonunda onlar yıprandığı için Osmanlı birinci ve cazibeli bir güç olarak ortaya çıkacak ve tek güç olacaktı. Fakat ne yapıp edip Abdülhamit'i indirip Osmanlı'yı savaşa soktular. Sonunda Osmanlı yıkılıp yok oldu. Fakat Abdülhamit'in bu planını "Amerika" uyguladı. Savaşta İngiltere, Almanya, Fransa, İtalya, Rusya yıprandı, Osmanlı yıkıldı. Savaşa çok katılmayıp sonunda katılan Amerika, birinci güç olarak ortaya çıktı ve dünyada korkulan bir devlet oldu.

Dedim ya yaşlı kurt yorgundu artık. Hastalığı ilerlemişti. Her insan gibi o da ölecekti. Sultan Abdülhamit vefat edeceği 10 Şubat günü sabah kalkarak banyo yapmayı istemişti. Hastalığından dolayı banyodan vazgeçirmeye çalışmışlarsa da

"Beni banyodan mahrum ederseniz hakkımı helal etmem," diyerek banyosunu yapmış ve banyodan sonra hastalığı biraz daha ağırlaşmıştı. Doktor gelip hemen muayene etmişti. Biraz rahat nefes alabilmesi için kan almak istemişti. Bunun üzerine kan almışlardı ve Abdülhamit de "Evet, kendimi iyi hissediyorum," demişti. Doktorların, rahat etmesi için morfin yapma tekliflerini reddetmiş, doktoru Rasim Bey, Abdülhamit'ten helallik istemişti.

Sonrasında Abdülhamit sulu bir kahve istemiş, bu sırada odada bulunanlarla adeta vedalaşarak hepsinden helallik dilemişti. Kahvesinden bir yudum içmiş, fakat ikinci yudumu içmeden yüksek sesle "Allah!" diyerek başı eşinin kollarına düşmüştü. Son sözü "Allah" olmuştu. Yaşlı kurt, büyük deha, 10 Şubat 1918'de vefat etti. Ya cenazesi nasıldı? O hüzünlü cenazeyi de anlatalım...

Sultan Abdülhamit'in cenazesine çok büyük bir kalabalık eşlik etti. İstanbul tarihinde bu derece kalabalık görülmediği söylendi. Anlayacağınız halktan on binlerce insan cenazeye iştirak etti. Dostu düşmanı herkes cenazesindeydi. Koca sultan, son istirahatgâhına doğru uğurlanırken, derin bir üzüntü içinde bulunan İstanbullular sokağa döküldü. Tramvaylar durmuştu. Tabut acıklı ve gözyaşı ile yapılan dualarla ilerliyordu. Sokaklar insandan görünmüyordu. O gün Osmanlı başkenti, tarihin en heyecanlı ve en hareketli günlerinden birini yaşadı.

Pencereden sarkan kadınlar "Bizi doyuran padişahımız, bizi bırakıp nereye gidiyorsun?" diye ağlıyorlardı. Tahttan indirilişinin üzerinden geçen zamana rağmen halk, Abdülhamit'i unutmamış, hak ettiği vefayı esirgememişti. Cenaze götürülürken halk hıçkıra hıçkıra "Babamız, bizi bırakıp nereye gidiyorsun?" diye feryat ederek gözyaşı döküyordu. En hararetli aleyhtarlarının bile ağladığı rivayet edilir.

Sultan Abdülhamit'in cenazesi aşırı kalabalıktan, izdihamdan dolayı ancak geç vakitlerde defnedilebilmişti. II. Mahmut ve amcası Abdülaziz'in yanında kendisi için açılan kabre konmuştu...

Kaosun mimarlarını dize getiren büyük adam ölmüştü artık...

Fakat geriye, kaosun mimarları ile mücadele etmek için büyük stratejiler ve yöntemler bırakmıştı...

Ümmetin lideri, hilâlin muhafızı. Allah ondan razı olsun...

Ve eşi Müşfika Sultan, Abdülhamit Han vefat ettikten sonra onu hiç unutmayacaktı. Gelin son sözü ona bırakalım.

Gün gelecek Türkiye Cumhuriyeti kurulacaktı. 1924 yılında, hanedanın tüm üyelerinin yurtdışına sürülme kararı alındı. Kadınlardan sadece eşleri hayatta olmayanların ülkede kalmasına izin verildi. Müşfika Hanım'ın kızı da Avrupa'ya sürüldü fakat kendisi gitmedi. Ayşe Sultan kendisini defalarca

yanına çağırmasına rağmen gitmedi, yalnız yaşamayı tercih etti. Gitmemesinin sebebini de şöyle açıkladı:

"Efendim Abdülhamit çok kıskançtı. Harem ağaları bile, başlarını kaldırıp yüzüme bakmaktan men edilmişti. Avrupa'ya gittiğimde, yüzümü yabancı erkeklerin gördüğünü kabrinde hissederse güceneceğini, azap duyacağını düşündüm. Onun için gitmedim."

Selam olsun İslam'ın kadını, iffetin sembolü Müşfika Hanım'a...

Müşfika Hanım, İstanbul'da 1961'de öleceği yıla kadar dışarı çok nadir çıktı. Genelde vaktini ibadet ve dua ile geçirdi.

Müşfika Hanım ile yapılan bir röportajda muhabir merakla şu soruyu sormuştu: "30 yıldır kapıdan çıkmadığınıza göre vücut hareketiniz çok az oluyor demektir. Hiç rahatsızlık çekmiyor musunuz?" Müşfika Hanım'ın cevabı: "Namaz kılıyorum evladım. Beş vakit namaz beni hem Allah'ıma yaklaştırıyor, hem de sıhhat kazandırıyor. Namazdan iyi hareket olur mu?" demiştir.

İşte bunlar da yaşandı can dostum...

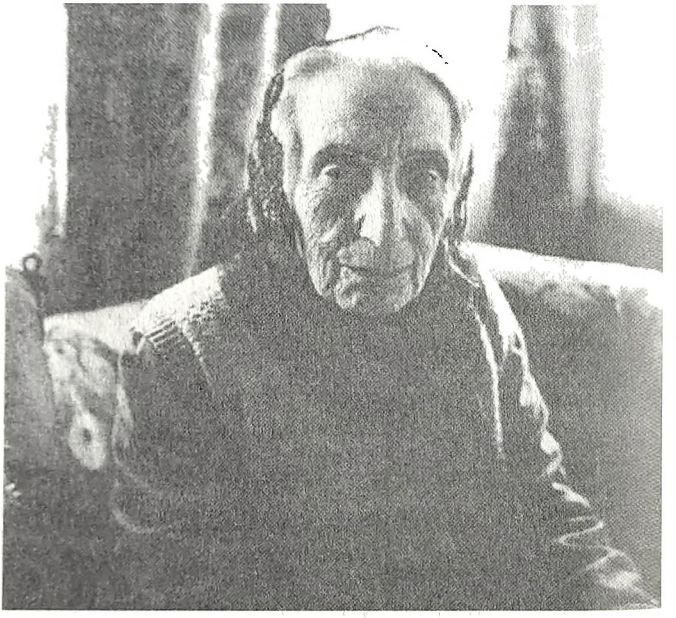

Müşfika Hanım 1867-1961

(Sultan Abdülhamit ve masonlar ile ilgili kaynaklar kitabın sonundadır.)

Değerli okuyucu, benim can dostum, dertdaşım...

Bazen dünü okuyup bugünü göreceğiz, bazen de bugünü okuyup yarını sezeceğiz. Ama unutma, dünü bilmeyen bugünü anlayamaz. Tarihte yaşadığımız en büyük kaoslardan birini okumaya hazır mısın?

"Kaosun mimarlarını" anlamak için seni tarihte muazzam bir yolculuğa çıkaracağım. Daha gerilere gideceğiz. Kaosun mimarları hep vardı ve var olacaktı...

Dedim ya, tarih bilmeden bugünü ve yaşananları anlayamazdık.

Tarihte yaşadığımız en büyük kaoslardan birini anlatacağım.

Kaos nasıl çıkarılır ve kaosa karşı nasıl direnilir? Okurken şaşıracak ve anladıkça kaosun mimarlarını daha iyi tanıyacaksın... Ve tarihinle bir kez daha övüneceksin.

Durma o halde çayını tazele, zihnini hazır hale getir de başlayalım.

Haydi Bismillah...

Kaostan Otoriteye...

Anadolu, 1510

Takvimler 1500'lü yılları gösteriyordu...

Tarihin akışını değiştiren en büyük olaylar zinciri bu tarihte başlayacaktı. Bir yandan psikolojik savaş, bir yandan da ajanların savaşı zirve yapacaktı. Kaos sona erip güç dengeleri değişecekti. Yine Osmanlı ve yine Anadolu'da verilen bir mücadele...

Osmanlı tahtında II. Bayezid oturmaktadır. Devlet hem doğudan, hem batıdan, hem güneyden, hem kuzeyden kuşatma ve saldırı altındadır. Bu tehlikeli kuşatmaların en tehlikelisi de doğu ve güneyden gelen Şii tehlikesidir. Şiiliği kabul eden Safevi Devleti, Osmanlı topraklarına doğru yayılmaya başlamıştı. Safevi Devleti'nin başında duran Şah İsmail, Nur Ali Halife adında bir adamını da Anadolu'ya soktu. Bu

adam tam bir propagandacı ve Şiiliği yayan biriydi. Nur Ali Halife, çok geçmeden 3-4 bin Alevi ile başkaldırıp, Tokat'ı ele geçirecek, Şah İsmail adına hutbe okutacaktı...

Bunun gibi birçok hoca kılıklı adamını Anadolu'ya gönderen Şah İsmail, bu adamları vasıtasıyla büyük ve tehlikeli örgütler kurduruyordu. Zamanı gelince bu örgütlenmeyi Osmanlı'ya karşı isyan ettirip bazı bölgeleri ele geçirme planları yapıyordu. Ciddi bir Şii tehlikesi vardı. Şah İsmail bir Türk idi. Safevi devlet kadrosu ve halkı da çoğunlukla Türk idi.

Şah İsmail acımasız ve tehlikeli biriydi. Savaşlarda hasımlarını acımadan öldürürdü. Askerleri kendine secde eder ve ne emrederse yerine getirirlerdi. Şah İsmail'in bir milyona yakın insan katlettiği söylenir. Katlettiği sayısız büyük âlim vardı. Öyle ki Acem diyarında ilim ehlinden tek kişi kalmamıştı. Hepsinin kitaplarını ve Mushaflarını yaktı...

Şah İsmail'in askerleri ve mensupları ona neredeyse tapıyorlardı. Bir defasında elinden mendili denize düşmüştü ve dağın tepesinde idi. O denize bakıyordu. Adamlarından biri kendisini mendilin arkasından atıverdi. Kendini atanların sayısı bine ulaştı. Hepsi de parçalanıp suya batıp gittiler. Şah İsmail'de, haşa Allah'ın özelliklerinin olduğuna inanıyorlardı.

Sahabeyi kâfirlikle itham etmek onların sapık inançlarındandı. Yine Kur'an-ı Kerim'i tahrif etme,

ilk sahabeleri lanetleme ve buna benzer bozuk inanç ve fikirlere sahiptiler. Bazı yerlere işgal ederek, bazı yerlere de ajanlarını göndererek hâkim oluyorlardı. Yalnız Osmanlı Devleti için değil, bütün İslam âlemi için tehlike arz ediyorlardı. Ayrıca yapmadıkları kurnazlık da kalmamıştı.

Şah İsmail arada II. Bayezid'e mektup yazar, bu mektuplarda II. Bayezid'e "Babacığım" diye hitap eder, her emrine amade olduğunu bildirirdi. Ancak el altından Anadolu'ya adamlarını gönderir, Şiiliğin propagandasını yaptırırdı. Bu suretle Osmanlı'yı hassas noktalarından vurmuş oluyordu. Tek planı kaos çıkarmaktı!

Şah İsmail neler yapmıyordu ki...

Şah İsmail'in Antalya ve civarındaki Şiilik propagandası meyvesini vermiş "Şahkulu Baba Tekeli" adındaki ajanı etrafında on bin mürit toplayıp isyan etmişti. Antalya'yı zapt eden Şahkulu, şehrin kadısını öldürmüş ve üzerine gönderilen Anadolu Beylerbeyi Karagöz Paşa'yı da yakalatıp katlettirmişti. Bu cinayetlerden sonra Şahkulu'nun taraftarları artık yenilmez olduklarına inanmaya başlamıştı. Şah İsmail, bu kadar derin planlar kurup Osmanlı'yı kaosa sürükleyebiliyordu. Şah İsmail'in Anadolu'yu anarşi merkezi haline getirmesi halk arasında ve devlet bürokrasisinde ciddi rahatsızlığa sebep oluyordu. II.Bayezid'in yaşlanması ve pasifliği Şah İsmail'in başlattığı derin kuşatma ve kaos tehlikesinin bastırılmasını engelli-

yordu. Bu pasiflik, Şah İsmail'in ajanlarına isyan etmesi için cesaret veriyordu. Bu tehlike bir an önce engellenmeliydi. Bu tehlikeyi detayları ile fark eden biri vardı: Şehzade Selim...

İşte Şehzade Selim böyle bir tehlikenin olduğu zamanda dünyaya gelip büyümüştü. Tüm bunlara şahit oluyordu. Bir dakikasını bile boş geçirmeden yetişmişti. Bir yandan din, tarih, edebiyat ve fen dersi alırken bir yandan da siyaset ve askerlik alanında kendisini geliştiriyordu. Özellikle tarihle meşgul olmak ve kitap okumak tutkusuydu. Söylemek istediğini doğrudan söyleyen, cesaretli bir şehzade idi. Meşhur Kanuni Sultan Süleyman da onun hayatta kalan tek erkek evladı olacaktı...

Şehzade Selim, ataları gibi sakal bırakmamıştı. Niye sakal bırakmadığını soranlara ise şu ilginç cevabı veriyordu: "Babam gibi sakalımı başkalarının eline vermek istemediğim için bırakmayacağım!" diyordu.

Şehzade Selim'e göre babası II. Bayezid, sakalını Şah İsmail'in eline vermişti. Şah İsmail'in "Babacığım" hitabıyla başlayan mektuplarına kanıp Anadolu'da yapmak istediklerini göremiyordu. Şehzade Selim eğitimini tamamlamış ve Trabzon'a vali olarak görevlendirilmişti. Trabzon valiliği boyunca Şah İsmail ve faaliyetlerini gözlemledi. Bazen de mücadele etti. Bu faaliyetlere karşı babasının pasif politikasına çok öfkeleniyordu. Gidişat iyiye doğru değildi. Büyük

bir kaosun Osmanlı Devleti'nin her yerini sarmasını istiyorlardı. Kaostan beslenip, Anadolu'da kendi düzenlerini kurmak istiyorlardı.

Selim daha şehzadelik döneminde Şah İsmail'in oyunlarını bozmaya başlamıştı. Anadolu'nun her yerinde Sünniliği yok etmek isteyen Şah İsmail'in, izinsiz Osmanlı topraklarından geçerek Maraş'taki Dulkadiroğullarının bölgesinde tahribatta bulunması üzerine, Şehzade Selim de emrindeki bir kısım kuvvetlerle harekete geçerek, Akkoyunlu topraklarından Bayburt, Erzincan, Kemah, İspir, Gümüşhane ve Çemişkezek çevresini ele geçirdi. Bunun üzerine neye uğradığını şaşıran ve bütün Akkoyunlu mirasına sahip olduğunu iddia eden Şah İsmail, bu toprakları geri almak için kardeşi İbrahim Mirza'yı bölgeye gönderdi. Selim ise hızla hareket ederek Erzincan yakınlarında Safevi ordusunu perişan etti ve İbrahim Mirza'yı esir aldı. Şah İsmail'e karşı bu başarıları, Şehzade Selim'e büyük prestij kazandırdı.

Selim'in bu faaliyetlerinden telaşa kapılan Şah İsmail, Sultan II. Bayezid'e mektup göndererek topraklarının iadesini ve Şehzade Selim'in de cezalandırılmasını istedi. Nitekim Sultan Bayezid'in emri üzerine Selim, Şah İsmail'in kardeşini serbest bıraktığı gibi; Erzincan, Kemah, Bayburt ve İspir'i Safevilere geri verdi. Selim bu durumdan hiç hoşlanmadı.

Şah İsmail Anadolu'nun her yerine ajanlarını gönderip örgütleyerek, ardından kaos ortamı oluşturup Osmanlı Devleti'ni zayıf düşürüyordu. Şehzade

Selim, yaşlanan babasının yerine bir an önce tahta geçip Şah İsmail ve Şii propagandasına neşteri vurmalıydı. Ve vakit kaybedilmeden Anadolu'yu kasıp kavuran yıkıcı Şii propagandasının kaynağı olan Şah İsmail'in üzerine gidilmeliydi. Şehzade Selim büyük tehlikeyi görmüştü. Büyük olaylar bundan sonra başlayacaktı... Değerli okuyucu, bundan sonrasını iyi oku ki bugünü ve yarınları anlayabilesin...

Şehzade Selim Trabzon'dan babasına mektuplar yazarak bu konuları görüşmek istiyordu. "Pederimle görüşüp devletin ahvalini konuşmak isterim," diyecek, ancak her seferinde reddedilecekti. Çünkü II. Bayezid'in etrafındaki vezirler ve Sadrazamlar, Amasya Sancakbeyi "Şehzade Ahmet'in" tahta geçmesini istiyorlardı. Bu yüzden Şehzade Selim'in parlamasını istemiyordu. Selim'i tahttan uzak tutuyorlardı. Tahta geçmesini asla istemiyorlardı. Babasıyla görüşmesini asla istemiyorlardı. Şehzade Selim bu duruma çok kızdı!

Sultanın yanında bulunan vezirler Şehzade Ahmet'in iyi huylu olduğunu, Şehzade Selim'in ise kötü huylu olduğunu sultana sürekli söylüyorlardı. Böylece sultanın Selim'den soğumasına sebep oluyorlardı. Selim bunları duyunca babasıyla tekrar tekrar görüşmek istiyor fakat babasının yanındaki vezirler buna mani oluyorlardı.

Şehzade Selim'in oğlu Süleyman rüştüne ermişti. Babası Sultan II. Bayezid'den Süleyman'a bir sancak verilmesini istedi. Bayezid Han bu isteği kabul

edip torununa Bolu'da beylik verdi. Burası Şehzade Ahmet'in vilayetinin bitişiğiydi, bu sebeple buna itiraz etti. Bolu, İstanbul yolu üzerindeydi. Bu durum, Sultan Bayezid ölünce Şehzade Ahmet'in İstanbul'a gidip kolayca tahta geçmesini engelleyecekti. Yeğeni Süleyman'ı yol üzerinde engel olarak görüyordu. Bunu Sultan Bayezid'e bildirip Süleyman'ın yerini değiştirmesini istedi. Bundan sonra Süleyman Kırım'da Kefe Sancağı'na gönderilmişti. Bu durum Şehzade Selim'in yüreğine taş gibi oturmuştu. Zaten babasıyla görüşmesi de engelleniyordu.

Selim'in Korkut adında bir kardeşi daha vardı. Şehzade Korkut, verilmeyen Manisa'yı zorla almıştı. Böylece tahta yaklaşmıştı. Şehzade Ahmet ise Amasya'da bulunması gerekirken bahaneler uydurup İstanbul çevresinde dolaşmaktaydı. Ahmet, oğlunu Bolu sancakbeyliğine getirtmişti. Böylece İstanbul'a, tahta giden yolu açacaktı. Siyaset adamlarının tercihi Ahmet, ulemanın tercihi Korkut, yeniçerilerin tercihi ise Selim idi...

Bu arada Şah İsmail'in ajanlarından Şahkulu doğuda büyümekteydi. Tedbir almada gecikilmişti. Vezir-i azam Ali Paşa, yanına Şehzade Ahmet'i de alarak isyanı bastırmaya gitmişti. Ama Vezir Ali Paşa gecikmenin faturasını canıyla ödeyerek ilk çarpışmada şehit olmuştu. Komutayı eline alan Şehzade Ahmet ise düşmanı takip edip savaşmak yerine, tahtı kardeşlerine bırakmamak için acil Amasya'ya dönmüştü. Bu durum yeniçerileri çok

kızdırmıştı. İsyanı bastıramayıp taht için savaşı terk etmişti. Bu olay, Selim'i destekleyenlerin sayısını artırmıştı. Yeniçeriler de pasifleşmişti. Artık adam gibi savaş yapmak, zaferler kazanmak istiyorlardı. Bunu yapabilecek tek kişi Şehzade Selim idi. Selim de buna güvenmekteydi.

Şehzade Selim Kefe'ye oğlunun yanına gitti, oradan da Rumeli'ye geçerek babası ile görüşmenin çarelerini aramaya başladı. Vezirler Selim'in Rumeli'ye geçişini korkuyla karşıladılar. Selim'in Rumeli'ye geçişini çok tehlikeli olarak yorumladılar ve padişaha arz ettiler. Padişah'ın ordusuyla, oğlu Selim'in üstüne gitmesini istediler. Sonunda padişahı buna ikna ettiler. Bayezid Han, bu vezirlerin sözlerine uyarak Edirne'ye gelip, Rumeli askerlerini toplayarak oğlunun üzerine gitme kararı aldı. Şehzade Selim Rumeli'de sancak istedi. Yanında iki de şehir istedi, elçiyle bunu bildirdi.

Padişah, Selim'e Mevlana Nureddin adında bir âlimi gönderdi. Babasından mesajlar getirdiğini söyledi. Şehzade Selim, "Huzura buyursun," dedi. Şehzade Selim gelen elçiyi ayakta karşıladı ve dikkatle süzdü. Şerbetler içildikten sonra Nureddin Hoca, padişahın tekliflerini iletti.

"Rumeli'den toprak istemeniz törelerimize aykırı bulunmuştur. Bundan evvel hiçbir şehzadeye Rumeli'de sancak verilmemiştir. Bu talebinizden vazgeçerseniz, babanız size Anadolu'da istediğiniz herhangi bir sancağı vermeye razıdır."

Selim'in bakışları sertleşti. Hocaya sert bakarak şunları dedi:

"Nicedir arzu ederiz ama şimdi hatırlanırız. Oğlumuz Süleyman Bolu sancakbeyliğine tayin olunduğu halde biraderimiz Ahmet'in itirazıyla Kefe'ye sürülür, sesimiz çıkmaz. Şah İsmail, akrabamız Dulkadiroğlu'na saldırma bahanesiyle topraklarımızı çiğner, İslam'ın içine fesat sokar, sesimiz çıkmaz. Karındaşımız Korkut, Manisa Sancağı'na cebren kurulduktan sonra babamıza gönderdiği bir mektup ile kendini affettirir, sesimiz çıkmaz. Şahkulu adlı şeytan kulu âsi olur, koca vezir şehit düşer. Komutaya geçip düşmanı takip etmesi gereken karındaşımız Şehzade Ahmet, tahta geçemezsem korkusuyla cenk meydanını terk eder, hiçbir şey denmez, sesimiz çıkmaz. Velâkin Rumeli'de bir sancak istedik diye kıyametler kopar. Biz bu işte hayır görmeziz. Maksadımız babamızın mübarek yüzünü görmek ve helalleşmektir. Maksadımıza vasıl olmadan geri gitmeziz!"

Selim kararını vermiştir. Nureddin Hoca kararından döndürmeye çalışsa da döndüremez değerli okuyucu.

Vezirler durumun daha da kötüye gittiğini anlayınca Şehzade Ahmet'e gizlice bir mektup yazarak onun merkeze gelmesini isterler. Şehzade Ahmet merkeze gelince onu tahta geçireceklerdir. Şehzade Selim bunu öğrenince babasının ordusunun üstüne yürür. Babasıyla görüşmek için tekrar elçi gönderir. Fakat vezirler elçiyi padişahın huzuruna çıkarmaz-

lar. Vezirler padişaha gidip, "Selim otuz bin kişilik ordusuyla geliyor, sizi tahttan indirecek!" deyip padişahı yine savaşa zorlarlar. Bu sırada padişahın yanında kırk bin askeri vardır ve hepsini Selim'in üzerine gönderir. Böylece şiddetli bir savaş başlamış olur. Şehzade Selim, ordusunu geri çekmenin daha mantıklı olacağını düşünerek kuvvetlerini geri çeker. Ferhad Bey arkasından gelenleri meşgul ederek Selim'i takipten kurtarır. Gemiye binip Kefe'ye geçer. İsteği gerçekleşinceye kadar burada kalır.

Kefe'ye gelen Selim'i kayınpederi, Kırım Hanı Mengli Giray karşıladı. Burada kayınpederi ve Selim arasında geçen bir diyalog tarihe altın harflerle yazılacaktı. Gelin anlatalım.

Kayınpederi, Selim'i teselli etmek için şöyle dedi: "Vezirlerin ve emirlerin, kardeşin Ahmet'in tarafında olmasına üzülme. Dilersen Tatar askerlerini sana vereyim, var git, size layık olan tahtı zorla al..."

Taht hususunda aşırı hırsı olmayan Selim, kayınpederine bir dava adamına yaraşır şu cevabı verir:

"Biz dünya arzusu ve saltanat hevesinde değiliz. Atamız (babamız) hasta ve ihtiyar olduğu için memleket idaresini vezirlere ve emirlere bırakmıştır. Din ve devlet düşmanları her taraftan başkaldırmıştır. Diğer kardeşlerimin her biri kendi âlemlerindedirler. Bu köklü hanedanın şerefini korumak, nam ve namusumuzu korumak bize düşmüştür. Gayemiz evvela babamızı ziyaret edip, elini öpüp duasını almak, sonra

da memleketin durumunu ona anlatmaktır. Bir miktar asker alıp, başkaldıran isyancıları memleketten atmaktır. Devletin ileri gelenleri tahta tamah ederiz sanarak aramıza girdiler. Ne yazılmış ise o olur. Asker çekip atamızın üzerine yürümek bize düşmez..."

Selim'in derdi taht, makam değildi. Safevi Devleti kaynaklı, Anadolu'yu kasıp kavuran, kaos oluşturan Şii komitenin tuzaklarını bozup, onları etkisiz hale getirmekti. Devlette otorite boşluğu da oluşmak üzereydi. Bundan faydalanan Şah İsmail, Osmanlı'nın içindeki ajanlarını daha çok isyan ettiriyordu. Tehlike büyüktü. Otorite hemen sağlanıp kaosu oluşturan güç odaklarına acilen operasyon yapılmalıydı. Selim'in planının adı buydu: Otoriteden operasyona...

Sultan Bayezid, ihtiyarlamıştı. O da oğulları arasından birini hemen tahta geçirip otorite boşluğunu engellemek istiyordu. Ve emir verdi: "Hemen Ahmet Han'ı getirin ve mülkü (tahtı) sahibine vereyim, tahtı varisine teslim edeyim," dedi.

Böylece Şehzade Ahmet'in hükümdarlığı kesinleşiyor, derhal bir mektup yazılıp İstanbul'a tahta davet ediliyordu. Şehzade Ahmet, aldığı emir üzerine süratle Gebze'ye ve oradan da Maltepe'ye geldi ve İstanbul'a girmek için müsaade istedi. Ne olacaksa bundan sonra olacaktı. Durumu haber alan ve onun padişahlığını istemeyen yeniçeriler, derhal ayaklandılar ve:

"Saltanat değişirse tahta layık ancak Şehzade Selim'dir. Ondan başkasını kabul etmeyiz," diyerek Şehzade Ahmet'i İstanbul tarafına geçirmemeye karar verip iskelelere bölükler yerleştirdiler. Daha Şahkulu gibi bir eşkıyanın hakkından gelemeyen Ahmet'in, padişah olmasını istemiyorlardı. Yeniçeriler bu karara varınca, Şehzade Ahmet taraftarı birçok kumandan ve vezirin evlerini yağmaladılar. Bu kişiler canlarını yeniçerilerin elinden zor kurtardılar. Bayezid Han'ın etrafını saran vezirlerin hesaba katmadıkları bir güç vardı: Yeniçeriler...

Yeniçerilerin hemen hepsi Şehzade Selim'i canı gibi sever, ondan gayrısını padişah olarak düşünmezlerdi. Bunda elbette Selim'in cesareti, şecaati, atikliği ve ocağa yakınlığı kadar, yıllardır asker içinde adamları vasıtasıyla yürüttüğü propaganda çalışmalarının payı da vardı. Selim, orduya rağmen bir hareketin başarı şansı olmadığını henüz küçük yaşlarda kavramış ve ona göre hareket etmişti.

Yeniçerilerin ayaklanma haberi Maltepe'deki Şehzade Ahmet'e ulaşınca üzüldü. Yeniçeri Ocağını para kuvvetiyle kendi tarafına çekmek için bir adamını onlara gönderdi. Fakat yeniçeriler buna çok kızdı. Sabaha kadar gözünü kırpmadan, saltanat müjdesini bekleyen Şehzade Ahmet, haberi duyunca çok üzülüp Osmanlı tahtını ele geçirmenin mümkün olmadığını anladı. Yanındakiler, bu duruma göre tahta geçebilmek için evvela Anadolu bölgesine hâkim olması gerekeceğini ve bunun için de ilk olarak

Karaman'ı ele geçirmesinin şart olduğunu söylediler. Ahmet de, Maltepe'den ayrılıp o tarafa doğru yola çıktı.

Büyük bir iç kaos başlıyordu...

Bayezid Han'ın Şehinşah adında bir oğlu daha vardı. Ama ölmüştü. Karaman sancakbeyi idi. Karaman Beyliği'nde onun oğlu Mehmet bulunuyordu. Bölge amcası Ahmet tarafından kuşatılınca, hayatına dokunulmamak şartıyla teslim oldu. Burada Şehzade Ahmet hükümdarlığını ilan etti. Adına hutbeler okuttu ve memurlar tayin etmeye başladı. Hatta çok acıdır ama babasının nasihat için gönderdiği elçiyi bile öldürttü. Yeniçeriler bu duruma daha da kızmaya başladı. İşte bu olaylardan sonra Ahmet'i savunan vezirlerin de yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Bu arada Şahkulu'nun adamları onun ölümünden sonra "Nur Ali" adında birinin etrafında toplanmış ve Amasya taraflarını kasıp kavurmaya başlamışlardı. Şehzade Ahmet, Anadolu'yu kendisinin saydığı için bunları ortadan kaldırmak da kendisinin göreviydi. Sinan Paşa'yı üzerlerine gönderdi. Ancak Nur Ali kısa zamanda yirmi bin kişi toplamış bulunuyordu. Sinan Paşa'nın yanında yeterli bir kuvvet yoktu. Bu sebeple ağır bir yenilgiye uğradı. Düşman Tokat'a kadar geldi. Anadolu'da Şii ayaklanması her tarafı kasıp kavurmaya başlamıştı. Bir yandan da devlette otorite boşluğu oluşmuştu. Tam bir kaos vardı... Yeniçeri ağaları toplanıp Şehzade Selim'in tahta geçmesinden başka çare kalmadığını anladılar.

Diğer yandan Şehzade Selim'in aleyhinde olanlar, Şehzade Ahmet başarılı olamayınca bu sefer de Şehzade Korkut'u hükümdar yapmak istediler. Korkut'a bir davet gönderip yanına en yakın adamlarından üç kişiyi alıp gizlice İstanbul'dan yola çıkmasını istediler. Korkut gizlice İstanbul'a doğru yola çıktı ve hemen İstanbul'a vardı. Kale kapıları açılır açılmaz şehre girip doğru Yeniçeri Ocağına gitti. Yeniçerilerle konuştu. Tahta geçmenin bir yolunu bulacaktı. Yeniçeriler gereken hürmeti Korkut'a gösterdiler fakat yeniçerilerin gönlünde yatan aslan Selim idi.

Yeniçerilerin "Selim'i isterüüüük!" çığlıklarıyla İstanbul inim inim inliyordu. Sonunda padişah ve devletin ileri gelenleri Şehzade Selim'i istemeye istemeye İstanbul'a çağırdılar. Şehzade Selim çoktan hazırdı. Hemen harekete geçip İstanbul'a geldi. Çok büyük bir merasimle karşılandı. İstanbul'da çeşitli askerler ve devlet adamlarıyla görüşmeye başladı. Selim, padişah olması durumunda sadece yorgunluk, çile ve sıkıntı vadediyordu, kınlarında paslanan kılıçların çekileceğini ve İttihat-ı İslam temin oluncaya kadar bir daha kılıcın kınlara girmeyeceğini söylüyordu. Ve ne yapacağını peşinen şöyle söyledi:

"Hala saltanatta bulunan babam Sultan Bayezid zamanında sefer az olup, asker rehavet içinde yaşamıştır. Ben padişah olursam seferler artacaktır. Seferlerde ise güçlük, yorgunluk ve can veriş vardır. Arap diyarını Kızılbaşların elinden almak isterim. Hatta Hindistan ve Çin'e sefer yapmak isterim.

Âlem-i İslam'ı bir bayrak altında toplamak için Hint ve Turan'a gideceğim. Bunun için yaz kış demeyip çalışacağım. Şark ve garpta İ'lây-ı Kelimetullah uğruna cenk edeceğim. Biraderim Ahmet rahatı sever, yumuşak huyludur. Seferden korkmaz ve savaş isterseniz bana biat ediniz. Yok, eğer rahat arıyorsanız biraderimi seçiniz. Peşin söylerim, beni bu şart ile kabul ederseniz padişahınız olurum. Siz de peşin söyleyin ki ben de tahta geçmeyip sancağıma geri döneyim. İşte devlet ve işte padişahınız, ne isterseniz eyleyin. Ama bugün bunu kabul edip, yarın muhalefet edene de aman vermem. Varın yoldaşlarınızla söyleşin ve bana bir cevap iletin."

Selim, ne kadar da açık ve cesaretle konuşmuştu. Tahta geçince onun planları büyüktü. Pasif bir padişah olmayacaktı. Bozgunculara, işgalcilere haddini bildirecekti. Zaten hareketlerindeki çeviklik, yerinde duramamazlık, ata binmek, güreş tutmak, ok atmak ve kılıç kullanmaktaki usta ve becerikliliği sebebiyle daha küçüklüğünde "Yavuz bir çocuk!" denildiği için "Yavuz" unvanını aldı. Yavuz, "keskin" ve "eğilmez" anlamına geliyordu. Peki, Selim'in peşinen söylediği sözlerden sonra yeniçeri ne diyecekti? Belli ki Selim tahta geçince yorulacaklardı. Yeniçerilerin Selim'e cevabı şu oldu:

"Efendimiz yoldaşlarla söyleşmeye gerek yok. Biz seni davet ederken bunları düşündük. Seni isteriz, billahi senden gayrısını istemeyiz. Ocak halkı rehavetten memnun değildir. Ocak ehli cenk eri ve

savaşan yiğit yürekli insanlardır. Ama şimdi devlet vükelası büsbütün rehavete daldılar ve Anadolu'da bir avuç eşkıya vilayetleri harap ederken memlekete sahip çıkan olmadı. Biz hepimiz, öl dediğiniz yerde ölmeye, kal dediğiniz yerde kalmaya, uğrunuzda her an can ve kan vermeye hazır kullarız. Eriz ve sözümüzden dönmeyiz..."

Bunun üzerine Şehzade Selim şöyle söyledi: "Hoş, ben de sizleri kabul ettim o zaman. Göreyim bunun üzerine nasıl hizmet edeceksiniz. Şu halde pederimizi ziyaret vaktidir. Mübarek yüzünü görüp elini öpme vaktidir."

Miladi takvim 24 Nisan 1512 tarihini gösteriyordu. Selim, babasına hürmeten bir hayli yaya olarak yürüyüp divana girmişti. Dışarıda yeniçerilerin "Padişahımız mübarek ola!" çığlıkları yükseliyordu. Selim ağır ağır babasının yanına yaklaştı. İhtiyar padişahın gözleri oğlunda, oğlunun gözleri yerdeydi. Selim, önüne diz çöküp elini üç kere öptü. Yaşlanmış olan Bayezid Han dayanamayarak kalktı. Oğlunun omuzlarından kavrayarak kaldırdı ve yıllar sonra tekrar bağrına bastı. İkisinin de gözleri doldu. Ağlıyorlardı.

Padişah ağır ağır konuştu:

"Oğlum Sultan Selim Han'ı yerime geçirdim. Allah mübarek eyleye!"

Sultan II. Bayezid otuz sene, on bir ay, dört gün oturduğu tahtı, böylece oğluna devretti. Osmanlı

tarihinde bir devir kapanıyor, yeni bir devir açılıyordu. Hem de tüm dünyayı etkileyecek bir devir açılıyordu. Selim, ilk önce devletin içindeki taht kavgası sebebiyle oluşan otorite boşluğunu giderecekti. Otorite boşluğu devletin etkisiz kalmasına, küçülmesine ve yıkılmasına sebep olurdu. Selim Han'ın ilk ödevi otoriteyi sağlamaktı. Sonra dışarıya yönelik büyük operasyonlara başlayacaktı. İlk ödev olan otorite boşluğunu gidermek için faaliyete geçti.

* * * *

İlk Ödev, Otorite...

Şehzade Selim artık padişah olmuştu. Olmuştu, lâkin ateşten gömleği giymişti. İşi hiç de kolay değildi bundan sonra. Kardeşi Ahmet Anadolu'da padişahlığını ilan etmişti. Diğer kardeşi Korkut'un da ne yapacağı belli değildi. Bir yandan da vilayetlerde isyanlar devam ediyordu. Şah İsmail'in adamları otorite boşluğundan faydalanıp her yerde mayın gibi patlıyordu. Yavuz Sultan Selim'in önünde iki yol vardı: Ya kendisi İstanbul ve Rumeli'de hüküm sürmeyi kabul edip, kardeşi Ahmet'in Anadolu'daki hükümdarlığını tanıyacaktı ki bu durumda devlet iki parçaya, ardından şehzade adedince küçük lokmalara bölünecek ve sonuç olarak düşmanlara yem olacaktı; ya da devletin bütünlüğünü sağlamak üzere kardeşlerinin üzerine yürüyecekti.

Selim, padişah olduğunda kardeşi Korkut henüz İstanbul'daydı. İstese Korkut'un hayatına hemen son verebilirdi. Bu konuda Selim Han'a danışmanları tavsiyede bulundu: "Her şehzadenin gönlünde saltanat aslanı yatar, yüreğinde padişahlık ateşi yanar. Fırsat elindeyken Korkut'u öldür, yüreğindeki ateşi söndür."

Belki o da Şehzade Ahmet gibi isyan edecekti ileride. Fakat Padişah Yavuz Sultan Selim, kardeşini öldürmek istemedi. Gelişmeleri beklemeyi tercih etti. Kardeşi Korkut'a Manisa Sancağı'na dönmesini, ilimle, edebiyatla meşgul olmasını söyledi. Ve dedi ki:

"Saltanat davası gütmezsen, huzur içinde yaşarsın. Yok, padişahlık derdine düşersen, kahrımızdan kurtulamazsın."

Şehzade Korkut, Padişah Yavuz Sultan Selim'e teminat verir: "Benim aklımda padişah olmak yoktur. Muradım bir köşede oturup devletimizin devamı için dua etmektir. Padişahlık değil, köşemde huzur istiyorum, saltanatının devamına duacıyım," dedi. Padişah Selim Han, kardeşi Korkut'a armağanlar vererek Manisa Sancağı'na uğurladı. Yalnız Korkut köşesinde uzun süre oturmayacak, taht arayışlarına çıkacaktı. Bazı yeniçerileri yanına çekmek istedi. Ayrıca Selim'den Alanya taraflarının da kendisine verilmesini istedi. Sultan Selim iyice şüphelendi.

Selim, kardeşi Korkut'a bir oyun yaptı. Devlet erkânının ağzından kardeşi Korkut'a mektup yazdı.

Mektupta, Selim'in korkunçluğundan, iyi biri olmadığından bahsediliyor, İstanbul'a gelip tahta geçmesi gerektiği yazıyordu. Korkut bu mektuba aldanarak cevap için mektup yazdı. Kendisine mektup yazanlara teşekkür ediyor, onların haklı olduğunu söylüyor, övüyordu. Korkut'tan gelen cevap Yavuz'da hiçbir şüphe bırakmadı.

Yavuz av bahanesi ile yanında on bin süvari ile Korkut'un sarayına doğru yola çıktı. Onu sarayında habersizce basacaktı. Lakin kardeşi Korkut gözcüleri sayesinde Padişah Selim'in geldiğini öğrenip sakalını beyaza boyatıp, eski elbiseler giyerek bir adamıyla kaçmıştı. Kendilerini belli etmeden Antalya'ya varıp orada bir mağaraya saklanmışlardı. Bu mağarada üç hafta saklandılar. Bu arada Padişah Yavuz Sultan Selim, bölgeye haber göndermiş, her yerin aranmasını ve dikkatli olunmasını söylemişti.

Korkut'un niyeti, deniz yolu ile Rodos şövalyelerine sığınmaktı. Lakin Korkut ve adamının yaptığı bir hata kaçışlarını engelledi. Mağarada erzakları bitmişti. Korkut'un adamı erzak temin etmek ve gemi bulmak üzere bir Türkmen ile anlaştı ve o Türkmen'e kendi atını verdi. Çok güzel ve süslü olan bu at dikkat çekti. Öbür Türkmenler hemen onu takip edip kiminle temasta bulunduğunu anladılar ve mağaranın yerini Antalya Valisi Kasım Bey'e haber verdiler. Yavuz'un gözüne girmek ve itimadını kazanmak için fırsat bekleyen Kasım Bey yanına yeteri kadar

adam alıp mağarayı bastı ve Şehzade Korkut ile adamını yakalayıp Yavuz'a bildirdi. Yavuz Sultan Selim, Korkut'un yakalanmasıyla rahat bir nefes aldı. Fakat İstanbul'a getirmeden yolda öldürülmesi için Kapıcıbaşı Sinan Ağa'yı gönderdi.

Kapıcıbaşı Sinan Ağa, yolda kendilerini saygıyla karşıladı. Bursa'da konakladılar. Daha sonra Korkut'un yanına cellatlar geldi. Korkut öldürüleceğinin farkına varır ve bir saat müsaade isteyip Yavuz Selim'i kınayan bir mektup yazar. Sonra Korkut boğularak öldürülür ve Bursa'ya gömülür.

Peki, Korkut'un mektubunda ne yazıyordu? Merak ediyorsunuz değil mi? Gelin hep beraber okuyalım o zaman:

"Senin zulmün şimdiye kadar meçhulüm olan şeyleri bana öğretti. Ben sana saltanatı terk eylediğim halde sen beni canımdan ediyorsun. Tebaamın arasında yaşadığım zaman herkes beni severdi ve bana hürmet ediyordu. Kırlara ve dağlara iltica eylediğim vakit yabani ve vahşi her ne varsa her şey bana yiyecek oldu. Ey nankör, senden başka beni üzen çıkmamıştır. Ben, bana ait her bir şeyi terk eylemeye, hiçbir şeye karışmayıp inzivaya çekilerek kendi âlemimde uzletle yaşamaya ve babamdan kalan bir parça gelir ile geçinmeye razı olmakla sana fenalık mı yaptım? Neden hayatımı kısaltıyorsun..."

Ertesi günü Korkut'un naaşı şehre gömüldü ve mektup Yavuz'a takdim edildi. Yavuz Sultan Selim,

bu mektubu okurken gözyaşlarını tutamamıştı. Şehzadeler bu şekilde öldükleri zaman bir tören yapılmazdı. Yavuz buna rağmen muhteşem bir cenaze töreni düzenlenmesini bildirdi ve yine geleneklere aykırı olarak ölen bir padişah imiş gibi üç gün süre ile resmi matem ilan etti.

Kaos bitti mi? Hayır bitmedi. Yavuz'un diğer kardeşi Ahmet, kaosun diğer bir parçasıydı. Onu da yenmeden otorite boşluğu giderilemezdi. Yavuz kararlıydı. Kaosu bitirip otoriteyi kurarak operasyona geçecekti. Peki, kardeşi Ahmet'in sebep olduğu kaosu nasıl bitirdi? Anlatalım, devam...

Otorite boşluğu giderilecekti...

Yavuz Sultan Selim tahta çıktığında, kardeşi Şehzade Ahmet Konya'da padişahlığını ilan ederek adına hutbe okutmuştu. Bununla da yetinmeyip oğlu Alâeddin'i Bursa'ya yollayıp zapt etti ve orada bir hükümdarlık alameti olmak üzere, adına hutbe okuttu. Kaos gittikçe büyüyordu.

Yavuz bunu duyar duymaz hazırlıklarını tamamlayıp oğlu Süleyman'ı (Kanuni) İstanbul'a bırakarak yetmiş bin kişilik bir ordu ile Anadolu yakasına geçti. Aynı zamanda kıyıları korumak için yirmi beş kadırgalık bir donanmayı da Akdeniz'e çıkarmıştı.

İlk işi halktan fazla vergi toplamak olan Alâeddin, amcası Yavuz'un gelişini duyar duymaz hemen kaçmıştı. Olayı haber alan Şehzade Ahmet ise Konya'da durmayı uygun görmeyip eski sancağı olan

Amasya'ya doğru hareket ettiyse de Yavuz'un emriyle süratle ilerleyen Dura Ali Bey yolunu kesmiş olduğundan Malatya'ya kaçtı. Böylece Amasya ele geçirildi ve valiliği Yavuz tarafından Davutpaşazâde Damat Mustafa Bey'e verildi. Yavuz bu hareket sırasında Ankara'ya kadar gelmiş bulunuyordu.

Harekâtı durdurmayarak Malatya'ya doğru inip Ahmet'in üzerine varmayı düşündü. Sadrazam Koca Mustafa Paşa, kasım ayının girmiş olduğunu ileri sürüp kışı geçirmek üzere Bursa'ya dönmesini tavsiye etti. Bu sırada Şehzade Ahmet Ankara'ya gelmiş olan Yavuz Sultan Selim'e bir mektup gönderdi. Bu mektubunda Ahmet, "Eski zamanlardan başlayan ve dünyanın sonuna kadar sürecek olan bir hak vardır. O da, babaları öldüğü vakit çocukların onun mirasların dan hak talep etmeleridir. Ben de, sen de bu kaideye uyarak harekete geçtik. Fakat Allah'ın iradesi sizin hükümdar olmanız imiş. Bu sebeple yaşınız küçük olmasına rağmen saltanat size nasip oldu. Bundan dolayı hamt etmelisin, saltanatın hatırı ve şükrü olarak birleşme yoluna gitmeniz ve düşmanlık göstermemeniz gerekirdi. Ama artık olan oldu. Karaman eyaleti bana verildiği takdirde, hayatımın sonuna kadar tarafınıza asla muhalefet etmeyeceğim," diyordu.

Mektuptan anlaşıldığına göre Şehzade Ahmet eskisi gibi Anadolu'da bir krallık istemiyor sadece Karaman eyaletinin valiliğini istiyordu. Yavuz bunun tehlikeli olduğunu düşünüp razı olmadı. Çünkü

ileride büyük çatışmalar çıkar ve devlet zaafa düşerdi. Yavuz, Ahmet'in isteğini kabul etmeyen bir mektup ile cevap verdi.

Yavuz Sultan Selim, Sadrazam Koca Mustafa Paşa'nın dediğini dinleyip kış ayını geçirme sebebiyle Bursa'ya geçti. Durun bir dakika! Yavuz tuzağa düşürülüyordu.

Evet, Yavuz Sultan Selim'in sertliği, bir kısım devlet ricalinin gözünü yıldırmıştı. Bunların başında da öteden beri Ahmet'in padişahlığını isteyen Sadrazam Koca Mustafa Paşa geliyordu. Bu zat Ankara'da bulunduğu sırada Şehzade Ahmet ile gizliden haberleşmiş, ona sadakatini arz etmişti. Mevsimin kış olduğunu ileri sürüp Yavuz'un Ahmet'e saldırmasını engellemiş, Bursa'ya dönmesini sağlamıştı. Ordunun büyük kısmını da terhis etmişti. Bunları Ahmet'e bildirmişti. Yavuz'a derin ve sinsi bir tuzak kurulmuştu. Kaosun iç kaynakları bunlardı.

Şehzade Ahmet bu durumdan faydalanarak meydanı boş bulunca Kemah, Niksar taraflarını dolaşıp birden bire Amasya'ya hücum etti. Yavuz'un atadığı Amasya Valisi Davutpaşazâde Mustafa Paşa, kaleyi Ahmet'e teslim etti.

Ahmet'in hareketlerini gözetlemekle görevli Yavuz'un adamı Dura Ali Bey bu olaylar üzerine hemen Bursa'ya gelip durumu Sultan Selim'e bildirdi. Bu arada dedikodular alıp yürümüştü. Bütün bunlar maksatlı olarak yapılıyordu. Şehzade Ahmet'in

daha cesaretli ve yaşının daha büyük olduğunu; tahta onun layık olduğunu, her yere yayıyorlardı. Yavuz Sultan Selim'in ise lüzumsuz ve yersiz şiddeti ile devleti nereye sürükleyeceğinin belli olmayacağı söyleniyordu.

Ahmet, yumuşak ve savaş sevmeyen biriydi. Özellikle Şah İsmail böyle birinin Osmanlı tahtına geçmesinden çok memnun olurdu. Bu tip propagandaları onun da yaptırdığına şüphe yoktu. Yavuz gibi sert ve savaşçı birinden ise Ahmet gibi yumuşak birinin Osmanlı tahtında olması işlerine gelirdi. Anadolu'da istedikleri gibi faaliyet yürütüp zamanla Osmanlı'yı da ele geçirirlerdi. Yavuz tahtta oturmaya devam ederse Şah İsmail'e saldıracağı biliniyordu. Yavuz, ne yapıp edip otoriteyi kurup, operasyona başlamalıydı.

Yavuz bütün bunları haber almakta idi. Yaptığı inceleme sonucunda Şehzade Ahmet'in kolayca isyan etmesinin arkasında, Sadrazam Koca Mustafa Paşa olduğunu anlamış, onun kendisine ihanet ederek Ahmet ile haberleştiğini tespit etmişti.

Kendisini çağırdı, ihanetini delilleriyle yüzüne vurdu. Koca Mustafa Paşa'nın korkudan yüz rengi değişmişti. Sonunun geldiğini anladı. Cellatlara teslim edildi ve öldürüldü. Yerine sadrazamlığa Hersekzâde Ahmet Paşa'yı getirdi. Bir İtalyan dönmesi olan Koca Mustafa Paşa, Yavuz'un ilk idam ettirdiği sadrazamdı.

Yavuz Sultan Selim, devletin bölünmesini engellemek ve ülkenin geleceği için devlet bürokrasisinde yapılan hataları kesinlikle affetmiyordu. Bu yüzden Yavuz'dan hepsi çekinmekteydi. Hatta divan toplantılarına vezirlerin, ceplerine vasiyetnamelerini koyup geldikleri rivayet edilir. Halk arasında beddua edilmek istenen insana "İnşallah Sultan Selim'e vezir olursun," demek çok yaygındı. Kaos anında devlet işini yoluna koymak ve devleti yıkımdan kurtarmak kolay değildi değerli okuyucu...

Artık Şehzade Ahmet ortadan kaldırılmalı, etkisiz hale getirilmeliydi.

Korkut'un idamı ile ortada yalnızca Şehzade Ahmet ve oğulları kalmıştı. Bunlar Alâeddin, Kasım, Murat, Süleyman ve Osman idi. Şehzade Ahmet, Korkut'un öldürüldüğü haberini alınca sıranın kendisine geldiğini kestirerek, ilkbaharda Yavuz'un kendi üzerine gelmesini beklemeden bir baskın hareketinde bulunmaya karar verdi. Ve yirmi bin kadar süvari ile kış sonunda Amasya'dan Bursa üzerine doğru yürüdü. Yavuz bunu duydu ise de gevşek ve korkak olarak tanıdığı ağabeyi Ahmet'in bu hareketini fazla önemsemedi. Bu arada Şehzade Ahmet Uludağ'ın kenarından geçmiş, Bursa'ya varan yolları kontrolü altına almıştı. Yavuz hemen onun üstüne bir ordu gönderdi fakat gönderdiği ordu yenilip pek ağır zayiat vererek çekilmek zorunda kaldı.

Yavuz o zaman çok zor bir duruma düştü. Ordunun bir bölümünü İstanbul'a gönderdiği için

yanında az adam kalmıştı. Eğer Ahmet saldırırsa ne olacağı bilinmezdi. Fakat Ahmet korkak olduğu için saldırmaya cesaret edemedi. İşte onun bu ürkek tutumu Yavuz'u her şeyi kaybetmekten kurtardı. Yavuz, Dulkadiroğlu Ahmet Paşa ve Kırım hanzadesi Saadet Giray'ın kuvvetlerini de yanına alarak her tarafa emirler yollayıp kuvvetler istedi. Şehzade Ahmet ve Yavuz'un ordusu savaşacaktı.

İki taraf da 26 Nisan 1513 Salı günü Yenişehir ovasında karşılaştılar. Savaşa önce başlayan Yavuz, üç bin kişilik bir kuvveti ileri sürdü. Şehzade Ahmet buna karşı üç misli bir kuvvet çıkartarak onları yendi. Şehzade Ahmet zaferin kendi tarafına döndüğünü sandığı bir anda, Yavuz'a bağlı yeniçeriler, Şehzade Ahmet'in ordusunun sağ kanadına yüklendiler. Şehzade Ahmet'in ordusunun sağ kanadı bu müthiş hücuma dayanamayarak çöktü dağıldı. Ardından Ahmet'in ordusu dağılmaya başladı ve korkuya kapılarak kaçmaya başladılar.

Şehzade Ahmet ordusunun bozguna uğradığını fark edince, kaçmaktan başka çare kalmadığını anlayıp atıyla kaçmaya başladı. Ancak yer ıslak ve kaygan olduğu için atı kayarak yere kapandı. Ahmet hemen atını ayağa kaldırıp kaçmak istedi. O bununla uğraşırken Dulkadiroğlu Ahmet Paşa yetişip arkadan kendisini yakaladı. Şehzade Ahmet kaçmasının imkânsız olduğunu anladığı için teslim oldu. Şehzade Ahmet artık yakalanmıştı ve idam edilecekti. İdam görevi Sinan Ağa'ya verilmişti. Şehzade Ahmet onu

karşısında görünce durumu anladı ve parmağındaki kıymetli yüzüğü çıkarıp ona uzattı. "Bunu saadetli biraderime verirsiniz," dedi. Daha sonra yay kirişi ile boğularak öldürüldü.

Sinan Ağa işini bitirince Ahmet'in verdiği yüzüğü Yavuz'a götürdü. Yavuz Sultan Selim ağlamış ve kardeşler arasında saltanat rekabetini kızıştıranlar için: "Allah'ın rahmetinden uzak olsun," demişti. Şehzade Ahmet'in cenazesi Bursa'da Sultan ikinci Murat'ın türbesine gömüldü. Ahmet'in esir alınan adamları serbest bırakıldı, oğullarından Murat İran'a kaçıp Şah İsmail'e sığındı, Şah İsmail onu damat edindi. Diğer oğlu Alâeddin ise Mısır'a gidip orada tauna hastalığından öldü.

Yavuz otoriteyi sağlayıp kardeşlerini ve yeğenlerini etkisiz hale getirmişti. Milletin ve devletin bütünlüğü için bunu yapmıştı. Fakat işin sonunda gözyaşlarını tutamayarak ağlamıştı. Öldürülen ağabeylerinin ve yeğenlerinin servetlerini hazineye almayıp, mirasçılarına taksim etti. Ayrıca onlara hazineden maaş da bağladı.

Ve "kaos" bitmiş "otorite" sağlanmıştı. Sıra "otoriteden operasyonlara" gelmişti. İçeride kaosa sebep olan dış güçlere operasyon yapılacaktı. Unutmayın, içeride lider ve otorite boşluğu varsa, dış güçler devletin içinde kolayca kaos oluşturup devleti pasif hale getirirler. Bazen öyle zaman gelir ki lider ve otorite

boşluğu devleti yıkıma bile götürebilir. Birinin çıkıp otoriteyi sağlayıp, lider boşluğunu gidermesi gerekir.

Yavuz'un otoriteyi sağladıktan sonra yaptığı büyük operasyonları okumaya hazır mısınız?

Devam edecek...

Değerli okuyucu, benim can dostum, dertdaşım...

Yavuz Sultan Selim'in kaosu bitirip "otoriteyi" nasıl sağladığını okudun.

Bundan sonra otoriteden operasyona geçilecekti. Yaptığı destansı operasyonları ve mücadeleyi okurken şaşıracak, gurur duyacaksın. Fakat bunu anlatmadan önce bir çay molası verelim.

Şimdi bir tane mola bilgisi vereceğim. Çayını tazele ve vereceğim mola bilgisini çok dikkatli oku. Özellikle Osmanlı'nın son dönemini ve bugünü anlaman için yardımcı olacak.

Çünkü dünü okuyup bugünü görecek, bugünü görüp yarını sezeceksin. Kaosun mimarlarını ve faaliyetlerini daha iyi anlayacaksın.

Hazırsan başlayalım... Pür dikkat...

Mola Bilgisi-1

"Sabetay Sevi-Sabetayizm
Gizli bir Yahudi örgüt..."
İzmir, 1666

Şimdi Osmanlı'yı uğraştıran, bugün bile Türkiye'ye hâkim olan Yahudi bir yapılanmayı anlatacağım. Belki daha önce duydunuz ama detayını ve ne kadar tehlikeli olduklarını okumadınız. Sabetay Sevi ve sabetayizm...

Biliyor musun, sabetayizm bilinmeden Türkiye Cumhuriyeti ve yakın siyasi tarihi anlaşılamaz. Sabetayizm bilinmeden anlatılan bir siyasi ve yakın tarih hep eksik olacaktır. Nitekim oldu da... Sabetayistler, Türkiye kurulduktan sonra devlette her şeyin içine girip köşe başlarını kaptılar. İktidar partilerde de muhalif partilerde de onlardan bulundu.

Devletin ekonomik çarkını aktif olarak yönettiler.

Eğitimde ve medyada en etkin onlar oldu.

Kimliklerinde dini İslam yazıyordu. İsimleri de Müslüman ismiydi. Fakat gizli Yahudilerdi.

Dur bir dakika! En baştan anlatalım.

O halde çayını tazele, arkana yaslan ve okumaya hazır hale gel. Derinlerde kazı yapacağız...

Sabetay Sevi, 1626 yılında İzmir'de doğdu. İspanya Yahudi'si olan bir ailedendi. İspanya'dan göç ederek gelen Yahudilere "Safarad Yahudi'si" deniyordu. Babası Türkler arasında Kara Menteş diye tanınan Mordehay Sevi idi. Evlatlarından en küçüğü olan Sabetay Sevi'yi, okumaya bilhassa da dinî kitaplara meraklı olduğu için Isak D'alba adlı bir hahamın yanına verdi.

Sabetay Sevi, Tevrat'ı ve Talmud'u okudu. Dinî kitaplardaki mecazlı derin manalar konusunda maharet sahibi oldu. Daha çok Yahudilerin gizli, sırlı kitabı olan Kabala'ya merak sardı. Kabala, Yahudi mistisizmiydi. Kabalacı biri olmuştu artık. Çok zeki, bilgili ve yakışıklıydı. Ayrıca hitabeti güzeldi, çok iyi konuşurdu. Sinagogda vaazlar vermeye başlamıştı. Ağlamaklı, sesini yükselterek, vurgulu, güzel hitabetle vaazlar veriyordu.

Sabetay Sevi, garip davranışları ile İzmir'deki Yahudiler tarafından tanınan biri haline geldi. Özellikle gençler arasında merak uyandırıyordu. Birçok

genç ondan Talmud ve mistik dersler almak için evine akın ediyordu. Derslerden sonra Sevi ve öğrencileri topluca sahile gidip yıkanıyorlardı. Sabetay Sevi ilham sahibi bir adam olarak görünmeye başlamıştı ve bu çevresinde birçok insanın toplanmasına sebep oluyordu.

Sabetay Sevi, 1646'da bir evlilik yaptı fakat bu uzun sürmedi, eşi Yahudi mahkemesine müracaat ederek boşandı. Sonra bir evlilik daha yaptı fakat ona da elini sürmedi. İkinci eşi de mahkemeye müracaat ederek boşandı. Sabetay Sevi giderek tuhaf bir adam haline geliyordu. Hareketlerinde ciddi bir değişme olmuştu. Araştırmacıların kimi, onda psikolojik bozukluk oluştuğunu söylüyordu.

Daha yirmi yaşındayken çevresindeki tanıdıklarıyla buluştuğunda, işaya 14.14'teki "Bulutların tepesine çıkacağım, en yüksekteki gibi olacağım," sözlerini okurken kendisinin de uçtuğu zannına kapılmıştı. Bir defasında da arkadaşlarına, havada durduğunu ve bunu görüp görmediklerini sordu. Arkadaşları hayır cevabını verince onları suçladı ve arınmaya davet etti.

Takvimler 1648'i gösteriyordu. Kabbalist Yahudilerin yaptığı hesaba göre Mesih bu yılda gelecekti. Yıl neredeyse gelmek üzere olduğu halde Mesih henüz ortada yoktu. Yahudi inancına göre Mesih, kendilerine, bugünkü İsrail topraklarında bir devlet kuracaktı. Dünyanın dört bir yanında dağınık yaşayan Yahudileri bir araya toplayacaktı.

O yıllarda özellikle Avrupa'da Yahudiler dışlanıp işkenceden geçirilip öldürülüyordu. Bunlar Yahudiler arasında endişe ile karşılanıyordu. Öldürme ve dışlanma haberleri her yere yayılınca bu durum diğer Yahudileri daha fazla üzüyordu. Yahudiler kendi aralarında yardım seferberliği başlatmışlardı.

Yahudilerin bu derece katledilip işkence görmeleri, Yahudilerce Mesih'in gelişinin işareti olarak yorumlanıyordu. Bu durumda bir kurtarıcı bekliyorlardı. Mesih gelmeden önce Yahudiler büyük bir çile çekecekti. Buna rağmen 1648'de Mesih çıkmayınca, Yahudiler çok üzülüyor ve kahroluyordu...

Avrupa'daki Hristiyanlar ise 1666 yılında İsa Mesih'in ikinci kez dünyaya gelişini bekliyorlardı.

Sabetay Sevi bu durumdan çok etkilenmişti. Beklenen Mesih kendisi olabilirdi. Bu duyguların etkisiyle 1648'de İzmir'de Mesih olduğunu ilan etti. Sevi, sinagoglarda ateşli konuşmalar yapmaya başladı.

Sevi'nin doğum tarihi İbranî takvimine göre 5386 yılının Ab ayının 9. gününe rastlıyordu. 9 Ab, Yahudiler için önemli bir gündü. Zira bugünde mabetleri Roma tarafından yıkılmıştı. Ayrıca Yahudiler kendilerini kurtaracak Mesih'in de 9 Ab tarihinde doğacağına inanıyorlardı. Doğduğu gün şabbat, yani cumartesi olduğu için kendisine Sabetay ismi verilmişti. Cumartesi günü Yahudiler için kutsal gündü.

Ama hahamlardan sert bir tepki görünce İzmir'i terk etmek zorunda kaldı. Onun Mesihliğini İzmir'de

tanımadılar. İzmir'den ayrılan Sabetay Sevi İstanbul'a geldi. İzmirli hahamlar İstanbul'daki hahamlara Sevi aleyhinde haber gönderince, Sevi'ye itibar eden olmadı. İstanbul'dan Selanik'e gitti. Kimi coşkuyla karşıladı fakat oradaki hahamlar onu ölümle tehdit edince Filistin'e gitmeye karar verdi.

Mesihliğini Filistin'de ilan etmek istiyordu. İzmir'den Filistin'e hareket etti. Buradaki hahamlardan destek alarak Mesihliğini güçlendirdi. Burada "Sara" adında Yahudi bir kadın ile evlendi. Sevi, Yahudiler arasında büyük bir coşku ve ümit uyandırdı. Mısır ve bölgesini ziyaret edip konuşmalar yaparak Mesihliğini güçlendirdi.

1665'de İzmir'e geri geldi. Cahil halk arasında şöhreti günden güne yayılmaya başladı. İsmi İran'dan Fas'a kadar yayıldı. Libya'da çok aktif yardımcısı olan Abraham Cardozu, sabetayizmin teorisyeni olmuştu. Avrupa'da Sabetay Sevi'nin fikirleri Libya üzerinden İtalya'ya ulaştırılarak yayılıyordu. Avrupa'nın her tarafında Yahudiler için ümit ışığı uyandırılmaya çalışılıyordu. Merkez İzmir olmuştu ama Sabetay Sevi'nin Mesih olduğu her yere profesyonel şekilde yayılıp kabul ettiriliyordu. Sabetay Sevi daha da büyüyordu. Biliyor musunuz bunlar Osmanlı topraklarında oluyordu. Diyeceksiniz ki, Osmanlı niye müdahale etmiyordu? Az bekleyin, anlatacağız. Devam...

Sabetay Sevi işi iyice ilerletmişti. Dünya Yahudilerine hitaben yayınladığı Mesihliği ilan bildirisinde şunlar yazıyordu:

"Tanrının tek ve ilk doğan oğlu Sabetay Sevi'den, İsrail'in Mesih'i ve kurtarıcısından bütün İsrailoğullarına selam! Artık acı günleriniz meserret günlerine, oruçlu günleriniz eğlence günlerine tahavvül etmelidir... Nihayet hiçbir şeyden çekinmeyiniz. Çünkü sizin hâkimiyetiniz bütün milletlere şamil olacaktır ve siz yalnız yeryüzündeki mahlûklara değil, denizlerin dibindeki mahlûklara bile hükmedeceksiniz..."

Sevi'nin ünü artık Türkiye'yi aşmıştı. Almanya, İtalya, Polonya ve Hollanda'ya kadar yayıldı. Öyle ki Avrupa'nın birçok yerinden onu ziyarete gelmeye başladılar. Sevi, İzmir'de Yahudilerce kral ilan edildi. Yahudiler ona kral gibi davranıyordu. Sevi ise tuhaf ve acayip hareketler gösteriyor, Hz. Musa'yı taklit etmeye çalışıyordu.

Halk onu sokaklarda "Mesih kral çok yaşa, Sultan Sevi çok yaşa!" naralarıyla karşılıyordu. Musevilerce kutsal sayılan kitaplarda "Mesih'i görenlerin ağızları köpürerek yere kapanmaları icap eder," yazdığından, onu ilk görenler kendilerini saraya tutulmuş gibi yere atarlardı. Artık taç da giymişti. Osmanlı Devleti şimdilik görmezden geliyordu.

Sabetay Sevi dünyayı ele geçireceğine inanarak 38 parçaya böldü ve her birine kral tayin etti. Bazı Musevi adetlerini değiştirdi. O artık kendini "Yahudilerin kurtarıcısı ve siyon devletinin kurucusu" olarak görüyordu. Artık Osmanlı Devleti'nin müdahale etme zamanı gelmişti. Bundan sonrası çok önemliydi...

O sırada padişah IV. Mehmet, Sadrazam ise Köprülüzade Fazıl Ahmet Paşa idi. Devlet o sıra Girit seferi ile uğraşıyordu. İzmir kadısı, sadrazama meseleyi anlattı. Verilen emir üzerine Mesih Sabetay Sevi tutuklandı ve deniz yolu ile İstanbul'a gönderildi. İstanbul'a gelince önce sarayda çavuşbaşının huzuruna çıkarıldı. Çavuşbaşı kendisine bir şeyler sordu. O, korkudan her şeyi inkâr ediyordu. Orada çavuşbaşıdan iyi bir dayak yedikten sonra zincire vurularak tahkikatın sonuçlarını beklemek üzere İstanbul'da zindan kapısında hapsedildi.

Onun İstanbul'a geldiğini duyan tüm Yahudiler hapishaneye akın ediyorlardı. Çok ziyaretçinin gelmesini muhafızlar şikâyet etti. Bunun üzerine Çanakkale'de Kumkale'ye götürülerek, orada hapsedildi. Orada da ziyaretçi akınına uğradı. Oradan Edirne'ye götürüldü. Mesih'e inananlar onun hapishanede büyük bir mucize göstermesini bekliyorlardı.

Sabetay Sevi'nin yargılanma zamanı gelmişti artık...

Yargılamada Şeyhülislam Yahya Efendi, Sultan'ın imamı vaiz Vânî Mehmet Efendi, Sadrazam Kaymakamı Mustafa Paşa bulunuyordu. IV. Mehmet ise kafesin arkasından görünmeden müzakereyi takip ediyordu.

Sabetay Sevi'ye Mesihlik iddiası, paylaştırdığı krallıklar ve hakkında dolaşan öteki rivayetler soruldu. Hepsini inkâr etti. Yalan söylüyordu.

Tekrar şu soru soruldu "Mesih olduğunu iddia ediyorsun. O halde mucizeni göster. Bunun için seni soyup nişana dikeceğiz. En maharetli okçular atacak. Eğer oklar vücuduna işlemezse, o zaman sultan da senin Mesihliğini kabul edecek."

Bunu duyan Sabetay Sevi iyice korktu ve "Benim Mesihlik gibi bir iddiam yok," dedi. Ölüm ile burun buruna geldiğini anlamıştı. "O halde Müslüman olacaksın," dediler. Sabetay Sevi başındaki Yahudi şapkasını çıkarıp yere atarak üzerine bastı, tükürdü ve Kelime-i Şehadet getirip Müslüman oldu. Böylece canını kurtarmış oluyordu. Kendisine "Mehmet Aziz Efendi" adı verildi. Aziz ismini taraftarlarının kendini yüceltmesi için veriyordu. Karısı Sara da Müslüman oldu ve "Fatma Hanım" ismini aldı.

Padişah'ın hocası Vânî Mehmet Efendi onun Müslüman olduğuna hiç inanmadı. Sadrazam Fazıl Ahmet Paşa'ya şunları dedi:

"Bu adamın Müslümanlığı kalbi hisleri ve ihlası ile kabul ettiğine inanmıyorum... Fakat ileride görülecektir ki bugün adı Mehmet Aziz Efendi olan Sabetay Sevi'nin etrafında toplananlar kendi yollarını terk etmeyecekler ve hatta ayrı bir cemaat teşkil edeceklerdir..."

Gerçekten de Yahudiliğini gizleyen ve Müslüman gibi görünen Yahudilerin oluşturduğu "sabetayizm" adında gizli ve tehlikeli bir Yahudi yapılanması oluşacaktı.

Müslüman olan Sabetay Sevi'ye "kapıcıbaşılık" görevi verildi ve maaşa bağlandı. Sabetay Sevi'nin Müslüman olması Yahudiler arasında bomba gibi patladı. Sevi canını kurtarınca müritlerine şöyle bir yazı gönderdi: "Tanrı beni Müslüman yaptı. Ben kardeşiniz Kapıcı Mehmet'im. O, öyle emretti. Ben itaat ettim."

Musevi kitaplarındaki bir inanışa göre de "Mesih Müslümanlar tarafından yutulacaktı." Kendi durumunu buna uyduran Sabetay, yine vazifesine devam edeceğini bildirdi. Ama Sabetay Sevi rahat durmuyordu. Taraftarlarıyla gizli toplantılar yapıyor, öğretilerini yayıp örgütlenmesine devam ediyordu. Yakalandığında da "Taraftarlarımı İslam'a davet ediyorum," deyip işin içinden sıyrılıyordu. Fakat devlet onun yine aynı işine devam ettiğini yakalayınca Arnavutluk Ülgün'e sürdü. Burada beş yıl yaşadı. Haham, sahte Mesih Sabetay Sevi veya sahte Müslüman Mehmet Efendi, 1676 yılında 50 yaşındayken öldü. Taraftarları onun ölmediğini, sadece gözden kaybolduğu ve bir başka kılıkta yaşadığının propagandasını yapıyorlardı. Bir nehir kenarına gömüldü. Her şey bundan sonra başlayacaktı. Değerli okuyucu, can dostum, dertdaşım. Bundan sonrasını pür dikkat oku.

Taraftarları da aynı onun yolundan devam etti. Birçoğu Selanik'e gitti, birçoğu da İzmir, Edirne ve İstanbul'da kaldı. 1908'lerde Osmanlı'nın İstanbul ve İzmir'den sonra en büyük üçüncü şehri olan

Selanik'in nüfusu 173 bin kişiydi. Bu nüfusun 80 bini Yahudi idi. Bu çok önemli bir sayıydı. Sabetayistler de bu Yahudi nüfusa dâhildi. Müslüman gibi görünüp Yahudiliklerini devam ettirdiler. Bunlara "dönme" dendi. Her yere sızdılar. Türkiye'nin de başına bela oldular. Nasıl mı? Dikkatli okuyalım. Şimdi anlatacaklarımız en önemlisi...

1923 Lozan Antlaşması'nda bir mübadele bölümü vardı. Buna göre Yunanistan'daki Türkler Türkiye'ye gönderilecek, Türkiye'deki Yunanlar da Yunanistan'a verilecekti. Bu nüfus mübadelesi zamanında çok önemli bir olay yaşanmıştı. Selanik'te yaşayan Sabetayistler, Yunan yönetimine başvurup şunları demişlerdi: "Biz her ne kadar ismen ve şeklen Türk ve Müslüman görünsek de, gerçekte Yahudi'yiz. Mesih Sabetay Sevi'nin dinine bağlıyız. Bizim Musevi sayılmamızı ve mübadele dışında tutularak, diğer Yahudiler gibi Yunanistan'da bırakılmamızı talep ederiz." Bu dilekçeleri kabul edilmemişti. Bu Müslüman gibi görünen gizli Yahudiler Türkiye'ye gönderilmişti.

Türkiye'de yetişmiş adam yoktu. Sabetayistler ise savaşa katılmadıkları için iyi eğitim görüp kendini yetiştirmiş kimselerdi. Bu yüzden Türkiye'de devlete ve resmi işlere yoğun olarak yerleşerek bir lobi oluşturdular. 1924 Türkiye'si Birinci Dünya Savaşı'ndan yorgun çıkmıştı. Ülkenin en değerli evlatları bu savaşta kaybedilmişti. Selanik dönmelerinin içinde Avrupa'da yüksek tahsil yapmış, kültürlü, iş bilen, başarılı insanlar bulunuyordu. Bunlar boşlukları

doldurmuşlar, cumhuriyet Türkiye'sinde büyük rol oynamışlardı.

Türk İstiklal Harbi'ne müteakip sanayi ve ticaret boşluğunun yanında, Türklerin aydın ve okumuş kesiminin cephelerde kırılması sebebiyle bir "bürokrasi boşluğu" doğmuş, memur yapacak adam bulma sıkıntısı ortaya çıkmıştı. İşte bu boşluğu Selanik'ten gelen okumuş, kariyer sahibi ve zengin dönme Yahudiler doldurmuşlardı. Hatta devrin başbakanı İsmet İnönü'nün meşhur bir sözü vardı: "Ankara garında bekler, İstanbul'dan gelen trenden inen her kravatlıyı yakalar, Dışişleri'ne memur yapardık." Durum bu kadar vahimdi değerli okuyucu. Dönmelerin, Dışişleri Bakanlığına hâkim olmaları bundan kaynaklanacaktı. Sabetayistler aynı zamanda birçok dil biliyordu ve bu da bunda etkili olacaktı. Daha sonra İçişleri, Milli Eğitim, Maliye Bakanlığı, Emniyet ve üniversitelerde en üst yerlerde olacaklardı. Sivil hayatta da medya, ticaret ellerine geçecekti. Kısa zamanda Türkiye'nin yönetimini belirleyecek seviyeye gelmişlerdi. Her yerdeydiler. Bu sebeple dedik ya, sabetayizm bilinmeden yakın tarih ve siyasi tarih anlaşılamaz, eksik olur. Size ufak bir detay vereyim.

Yahudilerin eğitimdeki etkinlikleri, özellikle "üniversite reformu" üzerinde görülmüştü. Osmanlı'dan kalma Dâr-ül Fünun'un 1933'te kapatıldı ve yerini üniversitelere bıraktı. Türkiye üniversitelerini kurma görevi Hitler Almanya'sından kaçan Yahudi

profesör ve bilim adamlarına verilmişti. Eski Dâr-ül Fünun profesörlerinin işlerine son verilmişti. Yerlerine Yahudi bilim adamları geçti. Türkiye üniversitelerinin anası olacak İstanbul ve Ankara Üniversiteleri Almanya'dan gelen mülteci Yahudi bilim adamları tarafından kuruldu. Bu iki üniversitede bu kadar yabancı profesör ve bilim adamının görev alması ülkenin kültür bakımından değişimine büyük etki yapacaktı. Kaldığımız yerden devam edelim.

Aslında Sabetayistlerin sayıları çok az ama ağırlıkları çok fazlaydı. Medya, eğitim, ekonomide ciddi güç haline gelmişlerdi. İsimleri Müslüman ismiydi, kimliklerinde dini İslam yazıyordu fakat gizli Yahudilerdi. Müslüman görünüp İslam ile savaşırlardı. Dönme olduklarını söylemiyorlardı. Karşımıza çağdaş, laik, Atatürkçü bazen de hoca kılıklarıyla çıkıyorlar hala. Sabetayistler, bu ülkenin en büyük siyasi, iktisadi, mali ve medyatik gücüdür...

1920'li yıllarda Türkiye basınında Sabetaycılar hakkında hayli yayın yapılmıştır. 1930'lardan sonra basın, rejim tarafından susturulmuş, bu gibi tartışmalar son bulmuştur.

Bunlar özellikle medyayı ele geçirdiler ve milli atılımlar yapan herkesi karalama görevini üslendiler. Bunlardan biri de Ahmet Emin Yalman'dı. Bir medya patronuydu. Adnan Menderes onun için "Ahmet Emin Yalman'ın dostluğundan da, düşmanlığından da Allah korusun!" demişti. Sultan Abdülhamit'e

karşı yapılan İkinci Meşrutiyet hareketi ve darbe girişimi de bir Sabetayist hareketti. Sabetayizm uzmanlarına göre Türkiye'de elli bini geçen Sabetayist kökenli nüfus yaşıyormuş. 1924 mübadelesinden sonra Selanik'ten getirilen bazı Sabetayist gruplar Ege bölgesine yerleştiriliyor. En azından kırk bin kişi Sabetayist olduğu bilincinde.[6]

Sabetay Sevi'yi yargılayıp öldürmek isteyen Osmanlı'ya düşmandırlar. Bu yüzden İslam ve İslam kaidelerine de düşmandırlar. Türk gençlerinin de Osmanlı ve İslam'a düşman olmaları için Türkiye'de profesyonel çalışmalar yürütmüşlerdir. Bahsettiğimiz gibi laik, çağdaş dernek ve vakıflar kurarak gençleri çekip, İslam ve Osmanlı düşmanı yapmışlardır. Bunu genellikle "Atatürkçülük" kılıfı altında yaptılar. Türk gençlerini İslam'dan uzaklaştırıp Osmanlı'ya düşman

[6] İstanbul'da yaşayan sabetayistlerin gizli sinagogları, kendi hahamları ve bir de hahambaşıları bulunmaktadır. Sabetayist sinagoglardan birinin Büyükada'nın Maden semtindeki bir köşkün alt katında bulunduğu söyleniyor. Etiler ve Teşvikiye'de de Sabetayist sinagoglar mevcutmuş. Bunlar gayet gizli tutuluyormuş ve buralara evli olmayan cemaat mensupları alınmıyormuş. Bakırköy'de bir Sabetayist evinde ise on sekizinci asırda yaşamış olan bu gizli cemaatin "Karakaşlar" grubunun din büyüğü sayılan "Osman Baba'nın" heykeli varmış. İsrail cumhurbaşkanlarından Yitzhak Ben-Zvi de Sabetayistmiş. Bu zat Osmanlı zamanında Türkiye'de okumuş, Türkçe bilirmiş. Sabetayistlerin İstanbul'da büyük bir lisesi de bulunmaktadır. Bazı tarikatların içine de sızmışlardır. Bir takım Atatürkçü, laik, çağdaş düşünce derneklerinin kurucuları ve başlıca üyeleri de Sabetayisttir.

ederek Sabetay Sevi'nin intikamını almış oluyorlardı. Anladınız mı neler yaşadığımızı şimdi...

Sabetayist kökenli Fatma Arığ, bir gazeteye verdiği röportajda şunları diyordu:

"Anneannemin niye namaz kılmadığını sorguladığımda hep 'Biz Atatürkçüyüz!' cevabını aldım. Yani bir grup Atatürk'ün arkasına sığınmış, laiklik kavramı kendilerini de rahatlatan bir kavram olduğu için, topluma karşı kendilerini Selanikli dönme değil, Atatürkçü laik diye tanıtarak bu külfetten kurtulmaya çalışmışlar. Sorduğum zaman 'Biz Müslümanız ama modern ve Atatürkçüyüz' diyorlardı..."

Evet, Atatürkçülük kavramını kullanan kesim, bazen de hocalık adı altında gençlerimizi İslam'dan soğutarak onların kötü yollara itilmesi için kullanıldı.

Gazeteciler, edebiyatçılar, filmciler, siyasetçiler ve iş adamları içinde ünlü Sabetayistler vardı. İlk kurşunu atan Hasan Tahsin, ilk komünist Şefik Hüsnü, Abdi İpekçi, İsmail Cem, Ahmet Emin Yalman, Namık Zeki Aral (Rahşan Ecevit'in babası), irtica avcısı Coşkun Kırca, Halide Edip Adıvar, medya patronu Dinç Bilgin, Hüseyin Cahit Yalçın, Sabiha Sertel ve Atatürk'ün öğretmenliğini de yapan Şemsi Efendi (Simon Sevi) gibi ünlüler hep Sabetayist idi.

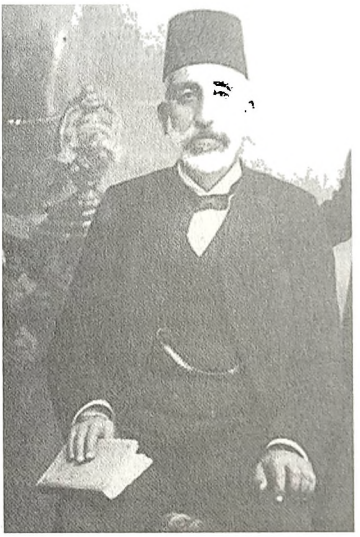

Şemsi Efendi (Simon Sevi)
1851-1917

Şemsi Efendi (Simon Sevi), 1851 doğumlu bir sabetayist idi. O tarihlerde sabetayistlerin bir Müslüman ismi bir de Yahudi ismi bulunuyordu. Şemsi Efendi, sabetayist çocuklarını okutmak, batı medeniyeti seviyesinde genel kültür bilgisi sahibi olmalarını sağlamak maksadıyla, modern bir mektep açmak istiyordu. Kendisine zengin sabetayistler maddi imkân sağlamış, okul açmıştı. Mustafa Kemal de çocukluğunda bu okulda okumuştu. Şemsi Efendi'nin en önemli özelliği yaşadığı dönemin en büyük Sabetaycılarından biri olmasıydı. Yahudilerin Kabbala ismini verdikleri din kitabının uzmanıydı ve sıkı sıkıya bağlıydı.

Araştırmacı Ilgaz Zorlu, sabetayist olduğunu itiraf etmişti. Toplum Tarih Dergisinde 1994'te Şemsi Efendi hakkında bir makale yazmıştı. O makalesinde Şemsi Efendi'nin Sabetaycı, Kabbalist biri olduğunu anlatmıştır. Şemsi Efendi, Osmanlılara ve Müslümanlara, kendini Müslüman biri olarak tanıtırken, el altından gizlice Sabetay dinin yayılması, Sabetaycıların bilgilenmesi, güçlenmesi, üstün hale gelmesi için çalışıyordu. Kurduğu okulun "dini akaid" hocalığını üstüne almıştı. Bu derslerde dönme öğrencilerine zahiren nasıl Müslüman görüneceklerini, bâtınen de Yahudilerin Sabetay Sevi mezhebine nasıl bağlı kalacaklarını öğretiyordu. Yazılan makalede bunlar anlatılıyordu.

Şemsi Efendi bütün gayretiyle Sabetay Sevi'nin dinine bağlı olan Selanik dönmelerinin ilerlemesi ve güçlenmesi için çalışmıştı. Balkan Harbi'nden sonra Türkiye'ye gelen bu zat, sabetayistlerin çocuklarını okutmak için açtıkları Şişli Terakki Lisesi'nin kuruluşunda yer aldı. Şemsi Efendi, 1917'de ölmüş ve sabetayistlerin Üsküdar Bülbülderesi'ndeki özel kabristanına gömülmüştü. Ölümünden altı yıl sonra öğrencisi "Mustafa Kemal Paşa", yeni Türkiye Cumhuriyeti'nin devlet başkanı olmuştu. Tabii burada Mustafa Kemal'in öğretmenliğini yaptı diye onunda Sabetayist olacağı anlamını çıkarmak doğru olmaz. Selanikli olmak, sabetayist mektebine gitmek, sabetayist olduğunu kanıtlamaz. O dönemde dil öğreten,

modern okullar sabetayistlerin ve yabancıların okullarıydı.

Fakat bir Yahudi'nin hatıratında ilginç bir bilgi vardı. Itamar Ben-Avi (1882-1943) adlı bir Yahudi gazeteci 1940 senesinde neşredilen hatıratında, 1911 senesinde Kudüs'teki Kamentz Otelinde Trablus'a gitmek üzere olan genç bir Osmanlı subayı olan Mustafa Kemal Bey ile harp üzerine bir mülakat yaptığını yazmaktadır. Mustafa Kemal, Avi'ye, Sabetay Sevi'ye inananların soyundan geldiğini, fakat kendisini Türk kabul ettiğini, hatta babasının Venedik'te basılmış bir Tevrat'ı öğretmek üzere Karaim Yahudi'si bir hoca tuttuğunu söylemiş; bir de aklında kalan tek duayı okumuş: "Shema Yisrael adonai eloheinu ve adonai ehad." (Dinle Ey İsrail! Rabbimiz olan Allah tektir) Gazeteci Avi, "Efendim bu, Yahudilerin en önemli duasıdır," deyince Mustafa Kemal "Benim de gizli duamdır beyim, benim de!" demiş. Bu hadiseyi Amerika'da yayınlanan "Jewis Daily" Şubat 1999 sayısında yeniden gündeme getirmiştir. Ayrıca Amerika'da Alman asıllı Yahudilerin neşrettiği "Aufbau" mecmuasının 26 Kasım 1999 nüshasında da anlatılmaktadır.

Mustafa Kemal'in Kudüs'te Ben-Avi'nin babası meşhur İbranice bilgini Eliezer Ben-Yahuda ile görüştüğü sabittir ama Ben-Avi ile görüştüğü kesin ve sabit değildir. Bu göz önünde bulundurulmalıdır.

Sabetaycılar, Müslümanlara nüfuz etmek, din işlerine karışmak için Bektaşiliği kullanmışlardır. Sabetaycıların bir kuralı da "Onlara benzeme, onları kendine benzet" ilkesidir. Müslüman tarikatların içine sızmışlardır. Yakın zamandaki büyük Bektaşi dedesi Sabetaycıdır. Mevlevilere, Bektaşilere çok sayıda sabetayist girip hâkim olmuştur. Bir cemaat kurdurdukları bile söylenir... Şimdi vereceğim bilgiye dikkat kesil değerli okuyucu...

Sabetay Sevi İzmir'de palazlanıp büyüdü ve sabetayizmin merkezi İzmir'di. Biliyor musunuz, Fethullah Gülen de 1966'dan sonra İzmir'de vaazlarıyla ünlendi ve oradan büyümeye başladı. Orada geniş bir çevre edinmeye başladı. Kendisi Erzurumluydu. Fakat ilginç bir şekilde İzmir'e yerleştirilmiş ve oradan yayılmıştı. Fethullah Gülen'in hayat hikâyesinin anlatıldığı "Küçük Dünyam" adlı kitapta Gülen'in annesinin Edirne tarafından Şükrü Paşazadelerden olduğunu söylüyordu. Edirne müdafisi Şükrü Paşa'nın da 1492'de İspanya'dan göçerek Edirne'ye yerleşen Yahudi bir ailenin mensubu olduğu iddia edildi. Fethullah Gülen İzmir'de görev yaptığı sıralarda Sabetay Sevi'nin evini ziyaret ettiğini "Diriliş" adlı bir sohbetinde söylemişti. Yaptığı ziyarette sabetayistlerin kendisine şunları dediğini anlatmıştı: "Hz. İsa geldiğinde derin imanı hikmeti ile nuru olan müminler tarafından hemen tanınacaktır. 'Muhterem Gülen sen bizim Mesih'imizsin!' dediler. Şaşkınlık içerisinde kaldım." Sabetayistler de Gülen'in sohbet

veriş şeklini Sabetay Sevi'ye benzetmişlerdi. Bu yüzden ona bağlandılar. Ve İzmir'de olması da tesadüf değildi. Bu arada Sabetay Sevi dünyayı ele geçireceğine inanarak 38 parçaya böldü ve her birine kral tayin etti. Fethullah Gülen de benzerini yapmıştı. Belki de FETÖ tamamen sabetayist bir projeydi. Deliller onu gösteriyordu. Derin bir kuşatılmışlık içindeydik.

Türkiye'de birçok insan Sabetay Sevi'yi tanımaz. Kimler sabetayisttir? Nerede nasıl faaliyet gösterirler? Türkiye üzerindeki saltanatlarını devam ettirmek için ne gibi stratejiler izlemekteler? Halkımız habersizdir. Hâlbuki halkımız bunları bilmeliydi. Düşman gizli ve derinlerde...

Tam içimizde...

(Sabetay Sevi ve sabetayizm ile ilgili kaynakları kitabın sonunda bulabilirsiniz.)

Değerli okuyucu, yoldaşım, dertdaşım...

Sabetay Sevi ve sabetayizm ile ilgili verdiğimiz mola bilgisinden sonra Yavuz Sultan Selim'in yaptığı destansı operasyonlara ve savaşlara geçebiliriz artık...

Yavuz Sultan Selim, içeride kaosu engelleyip otoriteyi sağladıktan sonra kaosun mimarları ile hesaplaşmaya başlayacaktı...

Bu hesaplaşma tarihe altın harflerle yazılacaktı... Bu dönemi bilmeyen, bu dönem sonunda dünyada olan birçok şeyi anlayamayacaktı belki de... Evet, dünya diyorum, çünkü dünyayı yüzyıllarca etkileyecek olaylar yaşanacaktı. Osmanlı'nın bir küresel aktör olmasının hikâyesini okuyacaksın...

O halde derin bir nefes al ve rahat bir yere geç de anlatmaya başlayalım...

Haydi Bismillah...

Otoriteden Operasyona

İstanbul, 1512

Dünyada yapılmış en iyi operasyonu, en iyi stratejik faaliyetleri okumaya hazır mısın? Yavuz Sultan Selim'in mücadelesine kaldığımız yerden devam ediyoruz. Pür dikkat o zaman...

Yavuz Sultan Selim, 1512 yılında 42 yaşında Osmanlı tahtına çıktı. Sekiz yıl tahtta kalacaktı. O çıkmadan önce devletin içinde kaos hâkimdi. Kaosu oluşturan en büyük unsur Şah İsmail idi. Anadolu'ya yerleştirdiği adamları ile isyanlar çıkartıp devleti oyaladı. Bu sırada Yavuz, kardeşleri Korkut ve Ahmet'in oluşturduğu kaosu bitirdi. Ve otorite sağlamıştı.

Yavuz Sultan Selim savaşçı otoriter bir karaktere sahip, cihangir bir padişahtı. Bir gün kendisine dünya haritası gösterildiği zaman "Dünya bir padişaha

yetecek kadar geniş değilmiş," cevabını verecek kadar cihan hâkimiyeti şuuruyla yoğrulmuş bir insandı. Sadece 29 ayda ülkesinin yüz ölçümünü 2,5 kat artıracaktı. Yavuz dünyaya değer vermeyen, yaptıklarını kendi için değil devletin ve inancının çizdiği idealler uğruna yapan bir şahsiyetti.

Yavuz tahta çıkınca bütün devletler tebrik için heyet göndermiş, fakat Safevi hükümdarı Şah İsmail bir temsilci göndermemişti. Çünkü Yavuz Sultan Selim onun çıkarları için tehlikeli biriydi. Yavuz'un ağabeyi Ahmet'in oğlunu himayesi altına almış, onu damat edinmişti. Osmanlı tahtının mirasçısı olarak onu görüyordu. Şii propagandası ile Anadolu'yu kasıp kavurarak büyük bir "kaos" oluşturduktan sonra Osmanlı'nın üzerine yürüyüp devleti ele geçirecekti. Osmanlı'yı ele geçirip tahta damadını oturtacaktı. Yavuz, Şah İsmail'in işini bitirmek için harekete geçecekti. Ne zaman batıya bir sefer yapılsa Şah İsmail arkadan vurup fetihleri durduruyordu. Yavuz Sultan Selim'in yeni görevi "otoriteden operasyona" idi. Operasyon başlayacaktı.

Padişah olduktan sonra İran üzerine yürümeye karar veren Yavuz, divanını olağanüstü topladı ve Şah İsmail tehlikesini anlatarak acilen İran üzerine sefere çıkılması gerektiğine karar verildi. Bunun üzerine Yavuz şu konuşmayı yaptı:

"İnşallah, kılıcımız İran toprakları üzerinde şerefle dolaşacaktır. Vezirlerim benimle beraber

gelecektir. Âlimlerim, Tebriz'de eda edeceğimiz cuma namazı için hazır olsunlar."

Devrin büyük âlimlerinden Muhammed bin Ömer, Nureddin Hamza, Zembilli Ali Cemâl Efendi cihadın farz olduğuna, Şah İsmail'e haddinin bildirilmesi vaktinin geldiğine dair fetva verdiler. Divanda sefer kararını ve âlimlerden de cihat fetvasını alan Yavuz Sultan Selim, Kur'an'ı Kerim'de Tevbe suresinin yetmiş üçüncü ayetini okudu: "Ey sevgili peygamberim. Kâfirler ve münafıklarla cihat et. Onlara sert davran. Kaldı ki onların son durağı cehennemdir, ne berbat duraktır orası..." emrine uyarak İran'a sefer kararını verdi. Operasyon başlıyordu.

İran'la yapılacak savaşta ülke içinde isyan çıkarabilecek Şii ajanları tespit edip cezalandırarak etkisiz hale getirdi. Hazırlıkları tamamladıktan sonra Eyüp Sultan Hazretleri ve Sahâbe-i Kirâm'ın ve ecdadının kabirlerini ziyaret etti. Eyüp el Ensari ta Arabistan'dan kalkıp İslam'ı yaymak için İstanbul'a kadar gelmişti. Bu durum Yavuz'a feyiz verecekti.

Ordu hazırlandıktan sonra Üsküdar'a geçen Yavuz Sultan Selim, Maltepe'den hareketle İzmit'e geldi. Burada Şah İsmail'e bir mektup gönderdi. Mektupta şunlar yazıyordu:

"Ben ki, Osmanlıların hükümdarı, gazilerin başı, iman düşmanlarını yıkan, diktatörlerin korkusu, kibirli ve zalim kralların önünde baş eğdikleri Bayezid oğlu, muzaffer Sultan Selim Han. Sana gelince Emir

İsmail, sen kötü yoldasın. İslam inancının saflığını bozmuş bulunuyorsun. İslam'a karşı saygısızlıkta ileri gitmektesin. İkiyüzlülük perdesi altında her tarafa karışıklık ve fesat tohumları ektin. Şimdi İstanbul'dan hareket edip sana doğru gelmekteyiz. Seni, geçtiğin yerlerde yükselttiğin alevlerin altında boğacağız. Sana bu mektubu yollayışımızın amacı, seni gerçek inanca çağırmaktır. Savaş başlamadan önce, sana Kur'an'a uymanı teklif ediyoruz. İyilikle hak mezhebi kucakla. Doğru yola gel. Gözlerini aç. Hakikat yolunu bul. Eğer güven içinde, huzurla yaşamak istiyorsan, söylediklerimizi vakit kaybetmeden hemen yapmalısın. Eğer eski hatalarında direnirsen, eğer hala kudretli olduğun görüşünde ve çılgınca yiğitlik iddialarında ısrar edersen, az zaman içinde ovalarının çadırlarımızla kaplandığını, askerlerimizle istila edildiğini görürsün. Hidayet yolunda olanlara selam..."

Yavuz, bu mektubuyla derin bir strateji yürütmüştü: Korku salmıştı. Yavuz bundan sonra Konya'ya geldi fakirlere sadakalar dağıttı. Buradan Kayseri'ye geçen Yavuz durmadan Sivas'a ulaştı. Orduyu yoklamaya tabi tutup, muhtemel bir Şii ayaklanmasını önlemek ve yiyecek tedariği yapmak üzere 40 bin askeri burada bıraktı. Yavuz, ordusuyla ilerlerken ara ara Şah İsmail'e mektuplar gönderiyordu. Bu korku salmak ve Şah İsmail'i tahrik etmek içindi. Mektup öyle stratejik yazılmıştı ki karşı tarafı tahrik ediyordu. Mektupta şunlar yazıyordu:

"Hükümdarların toprakları, onların nikâhlısı gibidir. Bu itibarla erkek ve mert olanlar, ona başka birinin elinin değmesine dayanamazlar. Hâlbuki günlerden beri askerlerimle topraklarının üzerinde yürüdüğüm halde, hala senden bir eser yok. Aslında şimdiye kadar senin kahramanlık ve yiğitlikle ilgili bir hareketin görülmemiştir. Bütün bu hareketlerin sadece hileye dayanmaktadır. En seçkin askerlerimden, kırk binini buraya getirmeyerek korkunu gidermeye çalıştım. Buna rağmen gizlenmeye devam edersen erkeklik sana haramdır. Zırh yerine çarşaf kullanarak, serdarlık ve şahlık davasından vazgeçmelisin..."

Yetmedi, Yavuz Sultan Selim bu mektubuyla bir de kadın elbisesi gönderdi. Böylece Şah İsmail'i tahrik edip meydana çıkmasını sağlamaya çalıştı.

Bu arada Şah İsmail'den bir mektup geldi. Mektubun yanında altın bir kutu gönderdi. Bu kutunun içinde afyon vardı. Mektupta Yavuz'u tahrik edecek, moralini bozacak şeyler yazıyordu. Yavuz mektupla gelen hediyeye çok kızdı.

Yavuz'un ağır mektuplarına, ileriye doğru sürekli hareketine rağmen Şah İsmail ve ordusu bir türlü görünmüyordu. Bu durum yeniçeriler arasında hoşnutsuzluğa sebep oldu. Ayrıca yol yürümekten, seferin zorluklarından şikâyete başladılar. Bununla beraber sancakbeyleri gibi bazı vezirler, başlangıçta ileri gitmek aleyhe olmasına rağmen, bunu açıklamaktan

çekindiler. Fakat Yavuz'u durduramayacaklarını biliyorlardı. Askerler yorulmuştu, daha fazla ilerlemek istemiyorlardı. Bunu Yavuz'a açmak istediler. Yavuz'un çocukluğundan beri beraber büyüdüğü, çok sevdiği Hemdem Paşa'dan, padişahı geri dönmeye ikna etmesini rica ettiler.

Hemdem Paşa, vezir ve askerlerin ricasını kabul ederek Sultan Selim'in huzuruna girdi. Askerin durumunu anlattı. Sonunda geri dönmelerinin daha uygun olacağını söyleyince Sultan Selim'in kafası attı ve Hemdem Paşa'yı öldürttü. Herkes korktu ve sesini kesti. Yavuz bunu yapmasaydı gürültü artacak ve sefer duracaktı belki de...

Şah İsmail'in mektubu Yavuz Sultan Selim'i çok öfkelendirmişti. Derhal hızlı bir şekilde orduyu harekete geçirdi. Bir türlü düşmana rastlanmıyordu. Bu durum Yavuz'u da askeri de sinirlendiriyordu. Yavuz, Şah İsmail'e bir mektup daha yazmaya karar verdi. Bu sefer mektupta erkeklik damarına basacaktı. Böylece bir an önce ordusuyla önüne çıkmasını sağlayacaktı. Mektupta şunlar yazıyordu:

"İsmail, sen benim ülkemin sınırları üstünde görünerek bana meydan okudun. İşte ben geldim. Haftalarca yürümekte olduğum halde, ne senden, ne de askerinden eser yoktur. Ölü müsün? Yoksa sağ mısın? Bilmem. Hile ve entrikadan başka bir şey bilmez misin? Eğer korkuyorsan bir doktor çağır ki, seni tedavi etsin. Seni çok korkutmamış olmak için, seçkin

askerlerimden 40 bin kadarını Kayseri yakınlarında bıraktım. Fakat kendini gizlemeye devam edecek olursan erkek sayılmazsın. Öğütlerimi dinle. Miğfer yerine bir kadın başörtüsü, zırh yerine bir çarşaf giyerek hükümet etmek sevdasından vazgeç..."

Ordu, Ağrı civarına geldiğinde yeniçerilerin yeniden isyankâr konuşmaları başladı. "Padişah bizi nereye götürüyor? Daha ne kadar gideceğiz? Askerde savaşacak hal mi kaldı? Bu şekilde kaçan düşman kovalanır mı? Üç aydır yol alan askere yapılanlar reva mıdır? Merhamet bu mudur? Geri dönülmez ise yapacağımızı biliriz!" gibi ileri geri konuşuyorlardı.

Beş yüz kadar yeniçeri, konaklanan bir yerde, Yavuz'un otağına ok atıp ateş açmaya başladılar. Bu sırada Yavuz Sultan Selim, Hersekzade Ahmet Paşa ile konuşuyordu. Silah seslerini duyan Yavuz, Ahmet Paşa'ya "Bre bu nedir?" diye gürleyince Veziriazam Ahmet Paşa sapsarı kesildi ve suskun bir halde: "Yeniçeriler silah talimi yaparlar sultanım..." diyebildi.

Sultan Selim hiddetlendi ve: "Paşa, Paşa! Sen uykudasın herhalde. Baksana asker isyan üzeredir. Edepsizliğe billahi rızamız yoktur!" diyerek dışarı çıkıp, Karabulut adındaki atına binerek isyan eden yeniçerilerin üzerine sürdü, aralarına girdi ve kızarak şunları dedi:

"Be hey asker kıyafetli korkaklar, bre cahiller! Karar verdik İ'lay-ı Kelimetullah'ı yaymak ve yüceltmek için yola çıktık. Hedefimize henüz ulaşmış değiliz.

Düşmanla karşılaşmadan geri dönmemiz mümkün değildir. Ne gariptir ki, şahın adamları batıl inanışları uğrunda efendileri için can verirken, içimizdeki bazı gayretsizler bizi hak yoldan döndürmeye uğraşıyorlar. Fakat biz yolumuzdan asla dönmeyecek, emre itaat edenlerle birlikte hedefimize kadar gideceğiz. Bazıları hanımlarını hayal edip, yol yorgunluğunu bahane ederek 'Bundan öte gidemeyiz!' derler. Bunun gibiler kendilerini bilirler. Geri dönerlerse İslam dini yolundan dönmüş olurlar. Onların bahaneleri düşmanın gelmediği ise, düşman ileridedir. Eğer er iseniz benimle gelirsiniz. Yoksa Şah İsmail'in karşısına tek başımıza çıkarız."

Yavuz çok sert ve dokunaklı konuşmuştu. Hiç kimse ses çıkaramadı. Tam bu sırada haberciler Şah İsmail'in Çaldıran Ovası'na doğru geldiğini bildirdiler. Nihayet düşmanla karşılaşılacağı anlaşılmıştı. Nihayet devletin içinde kaos çıkaran Şah İsmail ve ordusu ile karşılaşılacaktı. Osmanlı ordusu Çaldıran'da bir ovada konakladı. Şah İsmail ve arasında 5 km'lik bir mesafe vardı. 2500 kilometre yol yürüyen yorgun askere, her an hücuma hazır olacak şekilde istirahat etmelerini bildirdi. Yavuz, akşam komutanlarını topladı ve hücum hakkında fikirlerini sordu.

Veziriazam Ahmet Paşa: "Sultanım uzun yoldan geliriz, askerimiz yirmi dört saat dinlenirse iyi olur diye düşünürüm," deyince, Sultan Selim sinirlenerek: "Paşa, Paşa! sen daha, Osmanlı gazilerini tanıyamamışsın. Hele sancaklar açılsın, mehter çalsın ne

yorgunluk ne uykusuzluk kalır. Bir daha böyle düşünce istemem!" dedi.

Defterdar Piri Mehmet Çelebi ise şunu dedi:

"Şevketlü sultanım. Eğer derhal muharebeye başlamaz, bir müddet daha gecikirsek, ordumuzdaki Şii casusları askerimizi aldatırlar. Ne kadar zaman kaybedersek o kadar adamımızı kandıracaklardır. Orduda şaha meyledenlerin, düşmanla temas ederek o tarafa geçmeleri ihtimali de vardır. Buna meydan vermeden, sabah erkenden muharebeye girmek gerekir," dedi. Nitekim Piri Mehmet Paşa'nın bu ileri görüşlülüğü, Yavuz tarafından takdir edilecek, İstanbul'a dönünce onu vezirliğe atayacaktı.

O gece Yavuz Sultan Selim sabaha kadar uyumadı. Allah'a gözyaşları arasında ibadet etti:

"Ya Rabbi! Buralara kadar yüce dinini yaymak ve ismi şerifini yüceltmek için geldim. Kur'an-ı Kerim'de överek bahsettiğin Eshab-ı Kiram'ın hatırı için, ehlisünnet düşmanlarını kahrederek, ordumuzu muzaffer eyle."

Sonra atına binerek dinlenme halindeki ordusunun arasında gezdi. Yasin suresini okudu ve askerlerine dua etti. Savaş başlıyordu...

23 Nisan Çarşamba sabahı, Osmanlı ordusu harp nizamı aldı. Düşman hücumu merkezde yeniçerinin ateşiyle, kanatlarda ise topların ateşiyle karşılanacaktı. Önce toplar atılacak, ardından sağ ve sol kanattaki askerler saldıracaktı. Osmanlı ordusunun mer-

kezinde Yavuz Sultan Selim bulunacaktı. Sağ kanadı Anadolu Beylerbeyi Sinan Paşa, sol kanadı Rumeli Beylerbeyi Hasan Paşa kumanda edecekti.

Safevi ordusuna gelince, sağ kanadına bizzat Şah İsmail kumanda edecekti. Bu kanat 40 bin süvariden oluşuyordu. Merkezde Seyyid Abdülbaki Han, 15 bin piyade askerine kumanda edecekti. Sol kanadın başında Diyarbakır Valisi Ustaçlıoğlu Mehmet Han bulunuyordu ve o da 15 bin süvariyle kumanda edecekti. Ordunun toplam mevcudu 100 bin kişiydi.

Savaş başlıyordu. Yavuz, kaosun baş mimarına gereken dersi verecekti. Eğer Yavuz, Şah İsmail ile savaşmasaydı belki de şu an hepimiz Şii olacaktık. Yavuz, Şah İsmail'e savaş açarak bunun önünü kesti ve Şiiliğin Anadolu'ya hâkim olmasını engelledi...

Ordular Çaldıran'da karşılaştılar. Savaş, Şah İsmail'in süvarilerle Osmanlı ordusunun sol kanadına hücuma geçmesiyle başladı ve çarpışmanın ilk saatleri çok şiddetli geçti. Safevi hücumu başarılı oldu. Çünkü Rumeli askeri bitkindi. Hasan Paşa ve bazı akıncı beylerinin şehit düşmesiyle dağılmaya yüz tuttu. Şah İsmail bu kanadı yarıp Osmanlı merkezini, arkadan çevirmek niyetindeydi.

Fakat Osmanlı ordusunun sağ kanadına kumanda eden Sinan Paşa, harekâtı ustalıkla idare etti. Topların önü açılınca topçular derhal ateşe başladılar ve düşmanın bu kanadını perişan ettiler. Bu sırada bir Türk süvarisi Safevi ordusunun ünlü kumandanı

Ustaçlıoğlu Mehmet Han'ı öldürmüştü. Askerleri Şah İsmail'in tarafına kaçmaya başlamışlardı.

Yavuz'un emriyle yeniçeri tüfekçileri ve okçuları zor durumda olan sağ kanattaki askerin yardımına koştu. Böylece düşmanın sağ kanadı da bozuldu ve Anadolu askeri Şah İsmail'in askerini arkadan sardı. Savaş şiddetli bir şekilde devam ediyordu. Şah İsmail askerini toplayamadı ve savaşı kaybettiğini anlamaya başlayınca can kaygısına düştü. Kaçmadığı takdirde Osmanlı'nın eline esir düşeceğini anladı. Bu sırada Şah İsmail'in yakınlarından Mirza Sultan Ali aynı onun gibi giyinmişti. "Şah benim," diyerek ileri atıldı. Osmanlı askerleri onu Şah İsmail zannedip yakaladılar. Bu arada Şah İsmail atına atlayıp Tebriz'e kadar kaçtı. Hatta oradan da yakalanacağını anlayınca İran'ın içlerine kadar kaçtı.

Şah İsmail, top silahının sadece kalelerin muhasarasında işe yarayacağını düşünürken, Osmanlılar geliştirdikleri teknikle, topu sabit yerden ateşlenen bir silah değil, istenilen yöne istenildiği zaman döndürülebilen seyyar bir silah haline getirmişlerdi. Osmanlı'nın savaşı kazanabilmesinin en önemli sebeplerinden biri de top silahı olmasıydı. Silah çok önemliydi. Bugün de olduğu gibi...

Şah İsmail, kaçarken tahtını, beraberinde getirdiği hazinelerini bırakmıştı. Şah'ın eşlerinden biri olan Taçlu Hanım ile bazı emirlerin zevceleri de esir edildi. Ele geçirilen mücevheratın haddi hesa-

bı yoktu. Yavuz Sultan Selim, aylarca yol yürüyerek Çaldıran'a gelmiş, büyük bir orduyu yenmiş, en büyük ganimeti kazanmıştı. Fakat onu bekleyen asıl zenginlik, o dönemde İran'ın başkenti olan Tebriz'de idi. Savaşın ertesi günü Padişah Yavuz Sultan Selim, kazanılan büyük zaferden dolayı vezirlerinin ve kumandanlarının tebriklerini kabul etti. Dört bir tarafa fetihnameler gönderdi. Askeri armağanlar dağıtıldı ve şehitler defnedildi. Osmanlı Devleti artık sadece mevcut sınırlarını korumuyor, dünya haritasını yeniden çiziyordu. Çaldıran Savaşı tarihin kaydettiği en büyük savaştı. Fecr ile birlikte başlamış, on iki saat sürmüştür.

Yavuz, en sonunda Tebriz'e girdi, 9 gün kaldı. Cuma hutbeleri artık "Sultan Selim" adına okutuluyordu. Yüzyıllardan beri biriken muazzam servetin hepsi Yavuz'un oldu. Ayrılırken tanınmış sanatkâr ve bilginlerden 1000 kişiyi İstanbul'a gönderdi. En önemlisi, bozuk Şii inancının Anadolu'ya girip hâkim olmasını engellendi.

Yavuz Sultan Selim, Çaldıran zaferinden sonra Şah İsmail'i tamamen ezmek için üstüne yürüyecekti. Kışı Azerbaycan'ın verimli ovalarında geçirdi. Şah İsmail tehlikesini tamamen ortadan kaldırmak için harekete geçeceğinde yeniçeriler uzak yerlerde savaşmak istemediklerini, parça parça olmuş elbiselerini mızrakların ucuna takarak isyan edip İstanbul'a dönme arzularını ilettiler. Bu durum karşısında planından vazgeçen Yavuz, dönüş emri verecekti. Ancak

İstanbul'a dönüşte isyan edenleri cezalandıracaktı. Bakın cezalandırma nasıl olmuştu? Anlatalım...

Soruşturma sonunda seferde askeri isyana teşvik ettikleri belirlenen İskender Paşa ve Balyemez Osman Ağa, bu fiillerinin cezasını başlarıyla ödediler. Diğer sorumlu Kazasker Cafer Çelebi'yi yanına çağıran Padişah Selim ona İslam askerini itaatsizliğe ve isyana teşvik edenin ne türlü bir ceza göreceğini sordu. Cafer Çelebi de "Eğer olay sabit ise, ölüme mahkûm edilir," dedi. Bu cevap üzerine Yavuz, "Kendi hakkındaki hükmü yine kendin verdin," diyerek Cafer Çelebi'yi de öldürttü. Devlet içinde kaos çıkaranları engellemediği sürece dışarıdan her türlü operasyona açık hale gelirdi. Yavuz sağlam bir korku salıyordu ki kaos çıkarmak isteyen herkes geri adım atıyordu. Değerli dostlar, canı sıkıldığına isyan edip darbe yapmaya kalkan bir ordu ve askerle kaos engellenemez, dış saldırılar durdurulamazdı. Yavuz, hem kendi ordusuyla hem düşmanın ordusuyla mücadele ediyordu.

Şah İsmail ile yapılan savaşta Sünni Kürt beyleri de Osmanlı'nın yanında yer almıştı. Çünkü Şah İsmail, ehlisünnet Kürtleri, Şiileştirmek için zorluyordu. Bu sebeple Yavuz Sultan Selim'in yanında yer alarak savaşın kazanılmasında büyük katkı sağladılar. Yavuz, 17 Kürt beyliğine Osmanlı'ya bağlı kalıp başkaldırmama şartıyla yönetimlerini tanıdı. Osmanlı'ya vergi verecekler, Osmanlı da onların güvenliğini koruyacaktı. Böylece Kürt aşiretlerinin

kavgası da önlendi ve bölge huzur ve güvene kavuştu. En önemlisi Kürtler bölgeyi her türlü tehlikeye karşı korudu. Hatta Müslüman Kürtler doğudan gelen tehlikeye karşı bölgeyi çok iyi koruduğu için Yavuz'dan sonra gelen oğlu Kanuni Sultan Süleyman döneminde, genellikle batıya sefer yapılacaktı.

Yavuz, daha önemli bir şey yapacaktı. Safevi Şahı İsmail'e ve Şiiliğe sempati beslemeye başlayan Doğu Anadolu halkını irşat etmesi için onlardan biri olan büyük âlim İdris Bitlisi'yi görevlendirmişti. İdris Bitlisi, görevini iyi yapacak ve irşatla kısa sürede bölgedeki Kürtleri Şiiliğin tesirinden vazgeçirip koruyacaktı.

Çaldıran zaferinden hemen sonra Adana, Muş, Bingöl, Gaziantep, Hatay, Urfa, Diyarbakır, Mardin, Siirt, Bitlis vilayetleri ele geçirilmiş, Kuzey Irak'ta Musul, Kerkük ve Erbil vilayetleri kazanılmıştı. Anadolu birliği de büyük oranda gerçekleşti. Ve büyük operasyonlardan biri tamamlanmıştı.

Kaostan otoriteye, otoriteden operasyona, operasyondan cihan hâkimiyetine giden uzun ince bir yol vardı can dostum...

Peki, Yavuz duracak mıydı? Hayır, en önemli operasyonu olan seferi yapacaktı. Yavuz Sultan Selim, İslam birliği sevdasındaydı. Bütün Müslümanları tek bir yumruk haline getirip tek bir çatı altında toplamak istiyordu. Bunun için Mısır Memlüklü Devleti'ni almalıydı. Abbasi halifesi de Mısır'da Kahire'de

oturuyordu. Bu da Müslümanların Mısır'a ayrı bir gözle bakmasını sağlıyordu. Mısır'ın elinde Mekke, Medine, Kudüs, Suriye ve peygamberimizin kutsal emanetleri bulunuyordu. Osmanlı ve Mısır'ın sınırında Dulkadiroğlu Beyliği bulunuyordu. Bu Dulkadiroğlu Beyliği üzerinde Mısır Memlüklü Devleti ve Osmanlı Devleti, hâkimiyet mücadelesi yapıyordu. Osmanlı Dulkadiroğlu Beyliği ile akrabalık ilişkisi kurmuştu. Dulkadiroğlu'nun lideri Alaüddevle'nin kızı Ayşe Hatun da Bayezid'e nikâhlanmıştı ve Ayşe Hatun, Yavuz'un annesi olmuştu. Fakat bu akrabalık ilişkisine rağmen Dulkadiroğlu Alaüddevle, gevşek bir siyaset takip ederek Osmanlılardan uzaklaşmış, torunu olan Yavuz'u tebrik etmemiştir. Yavuz, Çaldıran seferine Dulkadiroğlu Beyi Alaüddevle'yi de davet etmişti fakat o katılmamıştı. Yavuz buna kızmıştı. Çünkü yardım etmemişti.

Bunun üzerine Yavuz, Çaldıran seferi dönüşü Rumeli Beylerbeyi Sinan Paşa komutasında gönderdiği bir kuvvetle bu beyliği Osmanlı'ya bağladı. İşte bu durum Mısır Memlüklü Devleti ile Osmanlı'nın arasının bozulmasına sebep oldu. Mısır Memlüklü Devleti'nin lideri Kansu Gavri, Yavuz'a acilen elçi yolladı. Dulkadiroğlu Beyliği'ne hem Mısır hem Osmanlı hâkim olsun dedi. Fakat Yavuz'un cevabı net oldu: "Kılıçla alınan yer, kılıçla teslim edilir."

Osmanlı ile Mısır Devleti'nin arası açıldı. Osmanlı'nın güçlenip Ortadoğu'da yayılması Memlüklü Devleti'ni ciddi rahatsız ediyordu. Kansu Gavri, Şah

İsmail'den sonra sıranın kendisine geldiğini biliyordu. Yavuz'un Ortadoğu'daki hedefleri çok büyüktü. Yavuz'un hedefleri için Memlüklü Devleti bir setti. Ortadan kaldırılıp Osmanlı'ya bağlanmalıydı.

Pek çok Memlüklü emirleri ve halkı, Kansu Gavri'nin yönetiminden memnun değildi. Özellikle Mısır uleması, Mısır'a her giden Osmanlı elçisine gizlice Mısır'ı almaları için teşvikte bulunuyordu. Hatta Yavuz Sultan Selim'e mektup yazıp Mısır seferi yapması için davet ediyorlardı. Yavuz, sefere çıkacaktı. Bunu sezen Kansu Gavri, Mısır'dan Suriye'ye doğru yola çıkmıştı. Yavuz'u Suriye'de karşılamak istiyordu. Yavuz ise İstanbul'dan yola çıkarak farklı yerlerden gelen ordusunu Maraş civarında birleştirdi. Kansu Gavri, Yavuz'u Halep şehrinin yakınlarındaki Mercidabık'ta bekliyordu.

İki devleti karşı karşıya getiren Mercidabık Savaşı, 24 Ağustos 1516'da güneş doğar doğmaz başladı. Osmanlı ordusunun mevcudu elli, altmış bin arasındaydı. Mısır ordusunun mevcudu ise yetmiş, seksen bini buluyordu. Savaş sekiz, dokuz saat sürdü. Osmanlı topları Memlüklü ordusunda sarılmaz yaralar açmaya başladı. Bu sırada savaşın şiddetine dayanamayan seksenlik ihtiyar Kansu Gavri felç geçirmiş, daha sonra ölmüştü. Bu olay Memlüklü ordusunu büsbütün sarstı. Savaşı büyük çarpışmadan sonra Osmanlı kazandı. Abbasi halifesi 3. Mütevekkil de birçok Mısırlı kadı ve bilginle birlikte Mısır

ordusunda bulunuyordu. Yanında bulunanlarla Osmanlı tarafına geçti.

Yavuz Sultan Selim, büyük bir merasimle Suriye'nin kalbi Halep'e girdi. Yerli halk yollara dökülmüş, padişahı da kurtarıcı gibi selamlıyor, çılgınca alkışlayarak tezahürat yapıyorlardı. Suriye halkı adaleti ve cesareti ile meşhur Yavuz Sultan Selim'i kendilerine lider ediniyordu. Şimdi tarihe altın harflerle yazılan o olay yaşanacaktı.

29 Ağustos 1516'da cuma namazı Halep'te kılınacak, hutbe Yavuz Sultan Selim adına okunacaktı. Halep Büyük Camiinin içi dışı insan dolmuştu. Tekbirler getiriliyordu. Padişah ön safta, yanında veziriazam, diğer vezirleri, komutanlar, sağında son halife 3.Mütevvekkil ile Ezher uleması ve Osmanlı âlimleri vardı. Cumanın ilk sünneti bitince imam hutbeye çıkmıştı. Hutbede duaları okuduktan sonra sıra halifenin adını anmaya gelmişti. O güne kadar halifeler "Hakimü'l Harameyn=Mekke ile Medine'nin hâkimi" diye anılıyordu. İmam yine aynı şekilde tekrarlayacaktı: "Hâkimü'l Harameyni'ş Şerifeyn Sultan Selim Han" dedi. O da ne! İmam bunu arka arkaya tekrarlarken, ön saflardan bir ses geldi:

"Hayır! Ben Harameyn'in hâkimi değil hadimiyim (hizmetçisi). Hatip Efendi, hutbeyi Hâdimü'l Harameyn şeklinde değiştiriniz!"

Ses Yavuz'dan gelmişti. Herkes şaşırmıştı. Bu tevazu, Mekke ve Medine'ye gösterilen bu hürmet,

cemaati ağlatmıştı. Tekbirler getiriliyor, coşku zirve yapıyordu. Sonra sessizlik oluşunca imam tekrardan okumaya başladı: "Hâdimü'l Harameyn'ş Şerifeyn Sultan Selim Han..."

Yavuz Sultan Selim, resmen Müslümanların halifesi olmuştu. O güne kadar "Hâkimü'l Haremeyn" diye anılan halifeler, hilafet kaldırılıncaya kadar "Hâdimü'l Harameyn" yani "Mekke ve Medine'nin hizmetçisi" diye anılacaktı. Zaten Yavuz'un amacı da buydu. Hatip-İmam hutbeyi bitirdikten sonra Yavuz bin altın değerindeki kaftanını sırtından çıkarıp ona armağan ediyordu. Sonra 3. Mütevekkil'in elinden hilafet kaftanını giyiyor ve hilafet kılıcını da tekbirler eşliğinde kuşanıyordu.

Yavuz Sultan Selim, Şam bölgesini aldıktan sonra Mısır'ı da almak için harekete geçecekti. Yavuz ordusunu yeniden düzenledi. Memlüklü Devleti'nin başına Kansu Gavri'nin yerine Tumanbay geçmişti. Mısır'ı almak için büyük Sina Çölü geçilmeliydi. Tumanbay, Yavuz ve ordusunun bu çölü asla geçemeyeceğini düşünüyordu. Çöl tam bir dehşet alanıydı. Gece dondurucu soğuk, gündüz ise beyni yakan bir sıcaklık vardı. Çölde kaynaşan akrepler, yılanlar, çıyanlar ise başka bir sorundu. Çıkan bir kum fırtınası ise her şeyi kirletip kurutuyordu. Ayaklar sıcak kumda kavrulmaya dönüyordu. Cengiz ve Timur bile bu çölü geçmeye cesaret edememişlerdi. Gündüz 40 derecenin üstüne çıkıp, gece sıfıra kadar iniyordu. Bu

durum insanı felç edebilecek mahiyetteydi. Yavuz'un çok iyi hazırlık yapması gerekiyordu. Yavuz, Mısır'ı almak için, ne yapıp edip bu çölü geçmeliydi. İyi düşünün böyle bir çölde erzak ve top arabaları da yürüyecekti. Tekerler yumuşak kuma saplanırsa, arabaları ilerletmek çok zordu. Yavuz kararlıydı.

"İlla bu çöl geçilecek, varın çaresini bulun!" diye emir vererek uzmanları görevlendirdi.

Uzmanlar günlerce çalışma yürüttü. Hazırlıklar yapıldı. Eğer yağmur yağarsa iş çok kolaylaşacaktı. Yağmur yağarsa top ve erzak arabaları sertleşen kuma saplanmazdı ve hava serin olurdu. O halde yağmur için de dua edilecekti. Bazı Osmanlı kurmayları ise sefere çıkmanın tehlikeli olacağını düşündü ve çıkılmaması konusunda fikir beyan etti. Çölün korkunçluğunu hatırlatarak yiyecek ve içecek sıkıntısı çekileceğini ve yok olma tehlikesi olduğunu da söylediler.

Fakat Yavuz Sultan Selim, Mısır alınmadan diğer zaferlerin geçici olduğu fikrindeydi. Kararından asla vazgeçmeyecekti ve kararını bir kez daha söyledi: "Sefere çıkılacak, Mısır fethedilecekti."

Yavuz Sultan Selim sefere çıkmadan önce Memlüklü Devleti'nin lideri Tumanbay'a bir elçiyle mektup gönderdi. Yavuz mektubunda her zamanki stratejiyi uygulayacaktı. Psikolojik savaş tekniği ile önce rakibine korku salacaktı. Mektupta şunlar yazıyordu:

"Ben bütün Müslüman şehirlerini, özellikle Mukaddes toprakları ve ziyaret etmek istediğim Mekke ve Medine'yi ihtiva eden Arap diyarını iradem ve himayem altında görmek isterim. Çünkü şeriat hükümleri bütün memleketlerde ancak bu şekilde sabit ve daim olur. Sen ve sana bağlı olan emirler, köleler ve diğer Arap beyleri çekinmeden hemen yanıma gelmelisiniz. İkram göreceğinizden emin olun. Ben o tarafa gelmeyi kararlaştırmış bulunuyorum. Bunun için deniz ve kara kuvvetlerim hazırdır. Hükmümüze itaat etmeyip harekete devam ederseniz günahı boynunuzadır. Allah'ın izniyle Mısır'da, Hicaz'da, Yemen'de, nerede olursanız olunuz, erkeklerinizi kılıçtan geçirir, kadın ve çocuklarınızı esir alırım. Size böyle bir mektup yazmaktaki amacım sadece şefkatimden, merhametimden ve Kur'an'ın 'Biz elçi yollamadıkça azap etmeyiz...' (İsra 15) ayetine uymaktan ileri geliyor. Mısır diyarında rahatça oturmak muradın ise, o diyarda hutbeyi bizim adımıza okutasın, parayı da bizim namımıza bastırasın. Bizi padişah bilip hak yolda yürüyesin. Bizim memlekete ihtiyacımız yoktur. Gavri'yi gördün, nasihatimi dinlemeyip üzerimize geldiği için helak oldu. Eğer inat eder, gelip aman dilemez isen, vebali boynuna..."

Tumanbay mektubu okuyunca yapılan teklifi kabul etmedi. Elçiyi de öldürttü. Bu durum da seferin en büyük sebeplerinden oldu. Yavuz, Mısır seferinden önce Tih ve Sina çöllerini aşabilmek için bir takım hazırlıklar yaptı. Orduya lazım olan suyu

nakledebilmek için, çölde su sıkıntısını önlemek için, iki bin deve satın aldı ve içine su koymak için 30 bin tulum hazırlattı. Askere Mısır seferine teşvik gayesiyle iki yüz yük akçe dağıttı.

Yavuz, hazırlıkları tamamladıktan sonra 15 Aralık 1516'da Şam'dan hareket etti. Yol üstünde Kudüs'e girerek Mescid-i Aksa'yı ziyaret etti. Geç vakitlere kadar burada Kur'an-ı Kerim okudu, namazlar kıldı. Çok dualar edip, gözyaşı döktü. Yavuz Sultan Selim Kudüs'teki gayrimüslimlerle de ilgilendi. Hristiyanlara ve Ermenilere verdiği ayrıcalık dikkat çekiciydi:

"Allah'ın ve peygamberin inayetiyle Kudüs'e geldiğim vakit Ermeni taifesinin patriği Serkıs ile bütün Ermeni papazları, reayası ve halk beni karşıladılar ve eskiden beri kendilerine ait olan kilise, manastır ve ziyaret mahallinin yine kendi patrikleri tasarrufunda kalmasını rica ettiler. Ben de Hz. Ömer zamanında verilmiş olan sözleşme ve Selahaddin Eyyubi zamanından beri tanınmış olan hakları mutlu olmaları için veriyorum."

Yavuz da atası Hz. Ömer ve Selahaddin Eyyubi gibi Hristiyanlara dini özürlüğünü vermişti. İşte bizim medeniyetimiz buydu. Kendi dininden olmayanı yok etmek yoktu. Bu, batının özelliğiydi.

Artık Yavuz ve ordusu Mısır'a doğru ilerlemek için çöl ile baş başa kalacaktı. Önce ucu bucağı görünmeyen çöl ile savaşacaktı. Değerli okuyucu, can dostum. Zafer kazanmak, birlik içinde ve güçlü

olmak istiyorsak bedel ödemeye hazır olmalıydık. Atalarımız bedeli ödedikten sonra bağımsız olarak büyük bir güç oldu. Biz ise zor olan o bedeli ödemeden bağımsız ve güçlü olmayı istiyoruz. Vallahi ne bağımsız oluruz, ne de güçlü! Yavuz Sultan Selim, korkunç çöl ile savaşacak, ardından çekilen bu zorluktan sonra İslam birliği tesis edilecekti. Zafer ve bağımsızlık, bedel ödeyenlerindir. Bedel ödemeye hazır olanlarındır...

Çöle doğru girildi. Bazı komutanlar hala seferden dönülmesi gerektiğini söylüyorlardı. Çöl gerçekten korkunç ve çok büyüktü. Yavuz, alınan tedbiri bir kez daha gözden geçirdikten sonra atının üstünden askerlerine son bir defa daha hitabetti:

"Ey cennet yolcuları! Ey can kardeşlerim... Bilirsiniz ki, Müslüman Türkler muharebe meydanında ve bütün ömürlerince yalnız ve sadece Allah'tan korkarlar. Önüne çıkan hiçbir engel, onu Allah yolunda cihattan alıkoyamaz. Sizler Cenab-ı Hakk'ın emirlerine uydukça, onun yardımıyla bu çölü geçmek de size nasip olur inşallah..."

Yavuz sonra atını kızgın Sina Çölü'ne sürdü...

Değerli okuyucu, vallahi insan hüzünleniyor. Bir zamanlar düşmanın korkulu rüyası idik. Çadırda doğup, at sırtında büyüyüp, savaşta ölen insan olarak tanımlanırdık. İslam birliğini tesis edip İslam'ı tüm cihana yaymak için aç susuz savaşlar vermişiz. Biz

Allah'a bağlı oldukça Allah da kıtaları bize bağlamış. Lakin sonradan kalbimize yerleşen dünya sevgisi, batıdan gelen kirli ideolojilerin bizi esir alması, bizi pasifize etmiş. Ve en son düşmanlar bizden korkmaz hale gelmişler. Önce kalbimizdeki imanı yok ettiler. Sonra zihnimizi işgal edip bulandırdılar. Toparlanmalıydık. Öze doğru hızlı bir dönüş yapmalıydık...

Yavuz, arkasında koca ordusu ile Sina Çölü'ne dalmıştı. Çöl ve kum fırtınası her yeri yakıyordu. Dedik ya geceleri dayanılamayacak kadar soğuk, gündüzleri de dayanılamayacak sıcaktı. Çöl yarılandı. Su idareli kullanılıyor, abdest teyemmüm ile alınıyordu. İşte gözleri yaşartıp ağlatacak o olay gerçekleşecekti. Dikkatli oku can dostum...

Yavuz Sultan Selim, bir anda atının üstünden yere atladı ve yürümeye başladı. Onu gören tüm komutanları da atlarından yere atladı ve yürümeye başladılar. Herkes atlarından inmişti. Bir de Yavuz çok saygılı ve yumuşak başlılıkla yürüyordu. Bütün komutanlar ve vezirler Yavuz'un bu durumunu merak etmişlerdi. Bir adamı bu durumun sebebini öğrenmek için Yavuz Sultan Selim Han'a yaklaştı ve sordu:

"Hayırdır inşallah sultanım. Bütün ordu merak eyler. Devletlü padişahımız niçin yaya yürürler? Hepsi telaş ederler," dedi.

Yavuz Sultan Selim Han: "İki cihan sultanı peygamber efendimiz önümüzde yaya yürürken, biz nasıl at üzerinde olabiliriz," diye fısıldadı. İşte o an

gözlerin yaşarma vaktiydi. İşte o an ruhların titrediği andı. O an can dostum, o an...

Bir müddet böyle yürüyen Yavuz Sultan Selim, tekrar atına binince diğerleri de atına bindi ve sefere devam ettiler. Ordunun ağırlıklarıyla birlikte 300 kilometre yürümesi, harp tarihinde bir rekordu.

Osmanlı ordusu, kızgın çölde ilerlemeye devam ediyordu. Develerin üzerindeki sular bitmişti. Herkes susuz bir haldeyken Selim Han orduyu durdurdu. El açarak yağmur için Allah'a dua etmeye başladı:

"Ey Yüce Rabbimiz, peygamberimiz Muhammed (s.a.v.) hatırı için bize, bol, faideli, her tarafı kaplayan, her tarafa akıp giden, her tarafı sulayan bir yağmur ihsan eyle. Ey Rabbimiz. Güç durumumuzu senden başkasına arz edemeyiz. Bizi gazabınla helak etme. Biz senden mağfiret dileriz. Şüphe yok ki, sen çok mağfiret edicisin. Bize semadan bol bol yağmur ihsan eyle. Ey Gafur ve Rahim olan Rabbimiz..."

Bütün ordu sultanın canı gönülden yaptığı duaya "Âmin, Âmin!" diyor ağlıyordu. Kısa bir zaman sonra kızgın çölün ortasında yağmur bulutları toplanmaya başladı. Yağmur başladı ve giderek hızlandı. Yıllardan beri yağmur yüzü görmeyen Sina Çölü'ne bardaktan boşalırcasına yağmur yağmaya başladı. Kaygan kumlar sıkışınca yürümek ve arabaları ilerletmek kolaylaştı. Ordu doya doya su ihtiyacını giderdi. Yavuz Sultan Selim ve bütün ordu şükür secdesine kapandı.

Durmadan yolculuğa devam ettiler. Bu arada seferde önemli bir detay daha vardı. Yavuz Sultan Selim tam bir kitap kurduydu. Kitap okumayı çok severdi. Uykuyu kendisine haram eden biriydi. Yavuz uzun gecelerde saray kütüphanesinden çıkmıyor, ne kadar kitap varsa okuyordu. Günlük uyku saatini 3-4 saate indirmişti. İlmi kitaplar okuduğu gibi, fethedeceği ülkeler ile ilgili de kitaplar okuyor, bilgiler ediniyordu. Öyle ki Yavuz'un gözleri okumaktan bozulmuştu. Buna rağmen bir mercek alıp okumaya devam etmişti. Yorulduğunda yardımcısı Hasan Can'a okutuyordu. Saray kütüphanelerinin yanında bir de seyyar kütüphane yaptırmıştı. Sefere çıktığında seyyar, taşınabilir kütüphaneyi de beraberinde götürüyordu. Bu kütüphaneyi Mısır seferine de götürmüştü. Bazen kitapları kendisi okuyor bazen adamlarına okutarak ilerliyordu.

Yavuz'un özel eşyalarını ve kitaplarını taşıyan deve, Mısır seferi sırasında Bedeviler tarafından talan edilmişti. Bunların içinde en çok sevdiği Moğol hanlarının tarihini anlatan "Tarih-i Vassaf" adlı kitap kaybolunca çok üzülmüştü. Sonradan Molla Şemseddin kütüphaneye kapanıp 25 gün içinde eseri yazıp, Yavuz'a takdim ederek onu üzüntüden kurtaracaktı. Değerli okuyucu, işte bunlar da sefer sırasında gerçekleşen önemli olaylardı.

Artık yorgun çöl yolculuğu bitmek üzereydi ve iki ordu arasında çarpışma olacaktı. Yavuz 400 kilometrelik korkunç Sina Çölü'nü, o günün şartlarında

13 gün gibi kısa bir sürede geçme başarısını gösterebilmişti. Memlüklü Sultanı Tumanbay da hazırlıklarını tamamlamıştı. Osmanlı ordusunun asker sayısı 50 bin, Memlüklülerin ise 140 bin kadardı. Bu askerlerin önemli bir bölümü de zırhlı süvarilerden oluşuyordu. Osmanlı ordusunun merkezinde Yavuz Sultan Selim, sağ kanadında Veziriazam Sinan Paşa, sol kanatta da ikinci ve Zir Yunus Paşa bulunuyordu. Yavuz, Tumanbay'ın savaş tertibini öğrendi ve bir strateji üretti. Mısır ordusuna cepheden yapılacak hücum, Osmanlı ordusu için çok tehlikeli olacaktı. Düşmana ya gerisinden ya da yanından saldırılacaktı. Yavuz ordusunun büyük bir kısmıyla Mısır ordusunun arkasına dolaştı. Osmanlı toplarını uygun bir şekilde yerleştirdi.

Savaş 22 Ocak 1517 günü sabah erken saatlerde başladı. Yavuz ilk saldırı emrini Memlüklü ordusunun önünde bulunan kuvvetlere verdi. Memlüklü ordusu da hücum etti. Bu arada Yavuz da arkadan Memlüklü ordusuna saldırdı. Memlüklü ordusu ve Tumanbay şaşkınlık içerisindeydi. Memlüklü ordusu birbirine karıştı. Osmanlı ordusu top atışına başlayınca Memlüklü ordusunun kayıpları da artmaya başladı. Bu arada sağ kanattaki Osmanlı ordusu Sinan Paşa'nın emriyle saldırmaya başladı. Tumanbay, Yavuz'u o kanatta sanıp saldırıya geçti. Yavuz'u öldürürlerse Osmanlı ordusunun dağılacağını düşündüler. Sinan Paşa yaralanıp şehit oldu. Yoğun devam eden savaş sonucunda Osmanlı ordusu savaşı ka-

zandı. Fakat Yavuz üzgündü, çünkü en iyi komutanı Sinan Paşa'yı kaybetmişti. Fakat savaşın sonunda Tumanbay da öldürülmüştü.

"Sinan'sız meydan savaşının zevki yoktur. Mısır'ı aldık ama Sinan'ı kaybettik. Sinan'ı Mısır'a değişmezdim. Sinan'sız Mısır'da ne güzellik olur?" diyecekti Sultan Yavuz.

22 Ocak'ta başlayan savaş 24 Ocak 1517'de Kahire'nin alınmasıyla son buldu ve Memlüklü Sultanlığı tarihe karıştı. Kahire'de sıkı güvenlik tedbirleri alındıktan sonra Yavuz Sultan Selim büyük bir törenle şehre girdi. Bu tarihten itibaren "Emirü'l Müminin" (Müminlerin Emiri) unvanını almıştı. Değerli okuyucu, can dostum. Yavuz'un Mısır'da yaşadığı şu hadise çok önemli bir detayı anlamamıza yardımcı olacak ve günümüze de ışık tutacaktı.

Tumanbay'ın komutanlarından biri Yavuz'a savaşı kaybetmelerinin önemli sebeplerinden birini şöyle anlatacaktı: "Padişahım, biz size sizin üstün kahramanlığınızdan yenilmedik. Bize ne yaptıysa sizin toplarınız yaptı. Kansu Gavri zamanında bir Berberi, Venedik'ten top getirip Mısır Devleti'ne satmak istediğinde devlet adamları Hz. Peygamber'in kılıç ve ok kullanmak konusundaki emrine muhalefet etmemek için topları almadılar. Bunun üzerine Berberi 'Yaşayanlar görecek ki Mısır bu toplara sahip olanlarca zapt edilecektir!' demişti. Bugün gördük ki Berberi haklıymış."

Bu hadiseyi dinleyen Yavuz ise şunları dedi: "Kur'an ve sünnete o kadar bağlıydınız da Hz. Peygamber'in 'Düşman silahıyla silahlanınız!' fermanına neden uymadınız? O devir kılıç ve ok devriydi. Lakin şimdi devir top devridir." Bugün de aynen böyledir.

Cihangir Sultan, kendisini bir köle ile aynı ayarda tutardı. Nitekim Mısır'da şehri gezerken kulakları küpeli insanlara rastladı. Bunların kim olduğunu sorunca, esirler, köleler, olduklarını söylediler. Bunun üzerine Yavuz: "Ben de Allah'ın bir kulu, kölesi, idaresinin esiriyim," diyerek kulağına küpe taktı. Kendisini Allah'ın bir kulu olarak tanımlardı. Kibrini kırmak için yapıyordu bunu. Çünkü nice büyük topraklar alan krallar, kibirlenip zulme yönelmişti.

Osmanlı'nın zaferiyle sonuçlanan bu Ridaniye Savaşı, hem maddi hem de manevi birçok faydalar sağladı. Mısır ve Arap yarımadası Osmanlı'nın hâkimiyetine geçti. Osmanlı'ya Kuzey Afrika yolu açıldı. Mekke ve Medine'deki kutsal emanetler İstanbul'a getirilerek Yavuz'un halifeliği daha da pekiştirildi. Sefer dönüşü ele geçirilen hazine 1000 deve yüküyle İstanbul'a taşınarak Osmanlı'nın ekonomik durumunu güçlendirdi. Mısır, Arap yarımadası ve bölgesi ele geçirilerek aynı zamanda bir ticaret yolu da ele geçirilmiş oluyordu. Böylece jeopolitik bir güç de elde edilmiş oluyordu. Hilafet kurumunun Osmanlı'ya geçmesi ile çok büyük bir dinamik, siyasi güç de ele

geçmişti. Müslümanların birliği ve birlikte hareket etme dinamiği sağlanmış olacaktı.

Yavuz Sultan Selim, sekiz ay Mısır'da kalarak mahalli ıslahat yaptı. Fakir zengin ayırt etmeden adaleti sağladı. Halka Mısır'da hizmet etti ve gönüllerini de fethetti. Gönüller fethedilmeden fethin devamlılığı sağlanamazdı. Bu yüzden Yavuz, sekiz ay Mısır'da kalarak gönül fethetme stratejisini de başarıyla uygulayacaktı. Bu arada Memlüklülere bağlı olan Mekke'nin emirleri, Mekke'nin anahtarlarını Yavuz'a getirip itaatlerini arz ettiler. Mukaddes her şeyi Sultan Selim'e sundular.

Yavuz, büyük hedeflerinden birini gerçekleştirmişti. Ama en büyük planlarından biri de Hindistan'a kadar gidip bölgeyi fethetmekti. Daha sonra Avrupa fethine girişecekti. Fakat ömrü yetmeyecekti. En önemlisi, Yavuz asla ezbere iş yapmıyordu. Bir strateji, plan vardı. Anlatalım o halde...

Yavuz Sultan Selim, yaptığı tüm fetihler sırasında stratejik faaliyet yürütüyordu. Mesela doğuda, İran ve Mısır'a sefere çıkacağında batılı devletlerin arkadan saldırabileceğini biliyordu. O yüzden savaşa çıkmadan önce batı ile anlaşmalar yaptı. Onları bu süreçte ürkütmedi. Ne zaman kimle barış ve savaş yapacağını biliyordu. Fakat bir sorun vardı. Yavuz, Mısır'ı alınca Papa bu durumdan endişelendi ve korktu. Çünkü Mısır alınınca Osmanlı daha büyük bir güç haline geldi. Müslümanların birliği arttı.

Birliği artan Müslümanlar batı ve de Papa için tehlike arz ediyordu. Bu durumda Avrupa'ya karşı büyük ve güçlü fetihlere başlayabilirlerdi. Sonunda ne papalık ne de Hristiyanlık kalırdı. Bu korkular içinde Lateran Sarayında toplanan konsül, 16 Mart 1517'de Osmanlı'ya karşı bir Haçlı seferi başlatmaya karar verdi. İlk hedef olarak İstanbul alınacak, daha sonra da diğer Osmanlı toprakları işgal edilecekti. Yavuz bundan haberdar olunca yeni bir politika yürüterek Papa'nın "kaos" ve "kuşatma" planını bozacaktı. Yavuz, batılı diğer devletler ve liderlerle barış anlaşması yaparak onların Papa'yı dinlemesini engelledi. Avrupa'da dostlar kazanarak onların güvenini kazanmıştı. Böylece Papa'nın çağrısı boşa çıkacaktı. Bundan sonra Papa kendi sarayında "kaos" yaşadı...

Yavuz, ilim ehline değer veren bir padişahtı. Sefer yolculukları sırasında yaşanan şu ibretlik olay bunun en güzel deliliydi. Ordusunun başında İstanbul'a dönerken iki yanında hayatı boyunca değer verdiği hocaları vardı. Durmadan onlara sualler sorup yeni şeyler öğreniyordu. Bir ara padişahın yanında at süren âlim İbni Kemal'in atı şaha kalktı. Yol çok çamur olunca atın sıçrattığı çamur Yavuz'un kaftanına bulaştı. Duruma çok üzülen İbni Kemal sustu, başını mahcup halde yere indirdi. Yavuz değerli hocasının edebi ve mahcubiyeti karşısında kızarmıştı.

"Üzülme," dedi Yavuz, "Sizin gibi bir âlimin atının ayağından sıçrayan çamur bizim için bir süstür."

Yavuz, kaftanı çıkardı dürdü ve temiz kaftan getiren hizmetçisine uzatarak: "Vasiyetimdir: Öldüğüm zaman bu kaftanı sandukanın üstüne koysunlar." Yavuz, öldüğü zaman vasiyeti hatırlatılmış, çamurlu kaftanı sandukasının üzerine örtülmüştür.

Hele şu yaşanan olay Yavuz'un karakterini en iyi şekilde ortaya koyuyordu.

Yavuz, tarihte ancak birkaç cihangire nasip olan büyük zafer tacıyla İstanbul'a dönüyordu. İki sene iki ay süren Mısır seferi ile devletin hudutlarını iki mislinden fazla genişletmiş yeryüzünün üçüncü büyük devleti sayılan Mısır, Memlüklü İmparatorluğu'na son vermiş, Halife unvanı almıştır. Tek seferde bu derece büyük bir başarı kazanan padişahını İstanbul alkışlamaya hazırlanıyordu. Halk günlerdir şanslı padişahını bağrına basmak için bekliyordu. Hayatı boyunca sadeliği benimsemiş, gösterişten, süsten daima kaçınmış, hatta bir bayram sabahı cicilerini giyip el öpmeye gelen sevgili oğlu Süleyman'ı "Ana-na giyecek bir şey bırakmamışsın be oğlum!" diyerek azarlamış bir padişah olan Yavuz Sultan Selim, İstanbul'a girişinde tezahürat falan istemiyordu. Bunu vezirlerine de söylemişti. Ancak İstanbul halkının günlerdir bu anı beklediğini, aylardır zafer şenlikleriyle gece gündüz şehrin çalkalandığını, kendisine tezahürat yapılmasını engelleyemeyeceklerini bildirdiler.

Son derece sıkılan Yavuz Selim: "Biz bunca meşakkate alkış uğruna katlanmadık. Halis niyetimiz rıza-ı ilahidir..." diyerek bir gün sonra merasimle girmesi gereken şehre, gece vakti, yanına sadece birkaç kişi alarak girdi. Bir sandalla karşıya geçti ve gizlice saraya yerleşti.

Yavuz'un Mısır ve Arabistan bölgesini ele geçirmesinin çok önemli stratejik bir sebebi daha vardı. Farklı bir pencereden bakalım. Daha stratejik bir durum vardı. Portekiz, o sıralarda Afrika'nın en alt kısmında bulunan Ümit Burnu'nu keşfetmiş, buradan Hindistan'a gitmenin yolunu bulmuştu. Kısa zaman sonra Hint Okyanusu, Portekiz denizine dönüştü. Koca okyanus Müslüman gemilerin trafiğine kapanmıştı. Portekizli komutan, Şah İsmail ile birlik bile yapmıştı. Portekiz, ticaret yoluna tam hâkim olmak için şeytani bir plan daha geliştirdi.

Plana göre Portekiz, tüm Mısır ve Arap bölgesini alacaktı. Daha ötesi peygamberimizi (s.a.v.) mezarından çıkarıp Avrupa'ya götürecekti. Bu, Portekizli komutan ve liderlerin yazışmalarında geçiyordu. Eğer Portekiz durdurulmaz ise Ortadoğu'nun ekonomik durumu da çöküntüye uğrayacaktı. Bu kirli planı yapan Portekiz durdurulmaz ise sonucu kötü olacaktı. İşte Yavuz Sultan Selim'i bölgeyi fethetmeye götüren en önemli sebeplerden biri de buydu. Buna stratejik fetih diyoruz. Yavuz, vizyoner bir padişahtı. Fetihlerden sonra büyük bir küresel aktör olmuştu.

Osmanlı, dünyaya şekil veren, dünyayı dize getiren bir güçtü artık...

Yavuz fetihlerden sonra İstanbul'a dönünce bir muhasebe yapmaya karar verdi. Hem de ne muhasebe... Birçok topraklar fethedilip, birçok maddi gelir elde edilmişti. Bir iç muhasebe yapmadan yoluna sağlıklı devam edemezdi. Piri Mehmet Paşa'yı huzuruna çağırdı: "Allah'ın izniyle Mısır'ı fethettik. Hadimü'l Harameyn unvanını aldık. İdealimizin önünde duracak kimse kalmadı. Söyle bana bu vaziyette devletin zevali ihtimali var mıdır?"

Şehzadelik günlerinden beri Yavuz'un sırdaşı olan Piri Mehmet Paşa çok önemli, tarihe geçecek bir cevap verdi: "Bu dediğiniz halde iken devlet yıkılmaz. Ama üç şey gerçekleşirse devlet yıkılır. Bir, devlet işi ilim ve maharet sahibi insanlara verilmez; cahil ve ahmak, dalkavuk insanlara teslim edilirse. İki, rüşvet kapısı açılır, her türlü melanet, akçe ile yasal hale getirilir; idari makamlara ehliyetsiz ellere teslim edilirse. Üç, hükümetin yüksek makamlarında oturanlar hanımlarının istek ve kaprislerine göre iş yapar hale gelirse, işte o zaman devletin yıkılması kaçınılmaz hale gelir."

Yavuz Sultan Selim, bu açıklamayı dinleyince ona hak verdi. Şimdi Osmanlı Devleti'nin neden yıkıldığını anladınız mı? Ya da Türkiye Cumhuriyeti'nin 80 yıldır neden güçlenemediğini anladınız mı?

Yavuz hiçbir şeyi kendi nefsi için yapmamıştı. İnancı ve devletinin ideali uğruna yapmıştı. Adanmış ruhlardandı. Her an Allah'ın rızasını gözeterek iş yapıyordu. Nitekim ölümüne sebep olacak şirpençe çıbanı hastalığı başlamıştı. En yakın adamı Hasan Can, bu çıbanları bir cerraha göstermesi gerektiğini söyledi. Nitekim Hasan Can da üç gün önce vücudunda çıkan küçük bir çıbanı cerraha göstermişti. Yavuz bundan dolayı ona takılarak "Biz çelebi değiliz ki, bir küçük çıbandan ötürü cerraha başvuralım," diye teklifini geri çevirmişti.

Hasan Can, Yavuz'un son anına kadar yanında olmuştu. Yavuz hastayken gece boyu yanında oturmuştu. Bazen ellerini, bazen ayaklarını ovarak onun acılarını dindirmeye çalıştı. Ölüm anı gelip çattığı zaman Yavuz: "Hasan Can bu ne haldir?" deyince Hasan Can, "Allah ile olacak zamandır," cevabını vermişti. Yavuz bunun üzerine "Bizi bunca zamandır kiminle bilirdin?" diyerek tarihe altın harflerle kazınacak bir dava şuuru bırakmıştı...

Kaostan otoriteye, otoriteden operasyona, operasyonlardan güce giden uzun ince bir yol vardı...

Zafer, bağımsızlık ve güç, bedel ödeyenlerindi...

(Yavuz Sultan Selim ve mücadelesi ile ilgili kaynakları kitabın sonunda bulabilirsiniz.)

Değerli okuyucu, yoldaşım, dertdaşım...

Yavuz Sultan Selim'in stratejik mücadelesi, bugün ve yarınlarda önümüze ışık tutmalı. Onun verdiği mücadele olmasaydı bugün belki de çoğumuz Şii olup ehlisünnet itikadından uzaklaşacaktık. Ne diyelim? Yiğitlere selam olsun...

Şimdi önümüzdeki örnekleri artırmak ve dersler almak için sizleri daha gerilere götüreceğim. Hem kaosun mimarlarını iyi tanıyacağız, hem de kaosa karşı direnenleri...

Fakat önce iki tane "mola bilgisi" verelim. Büyük resmi görebilmek için bu mola bilgileri bize lazım olacak.

Pür dikkat oku ki büyük resmin parçalarını birleştirebilesin can dostum...

Mola Bilgisi-2

"Coca Cola, Bir İşgal Aracı"

Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki sosyal medyada, sokaklarda, caddelerde en fazla boykot edildiği halde en fazla tüketilen ürün Coca Cola'dır. Böyle başka bir ülke yok.

Emperyalist ülkeler artık işgal etmek istedikleri bir ülkeyi topla tüfekle işgal etmiyorlardı. Bir gazlı içecekle işgal edip halkı o gazlı içeceğe bağımlı hale getiriyorlardı. Mesela Türkiye Coca Cola ile işgal edilmiş bir ülkedir. Birçok ülke bu durumdadır. Aslında Coca Cola tam bir "kitle imha silahı"dır. Az sonra okuyacaklarınız bunun kanıtı olacaktır. Mevzuya farklı bir yönden bakmaya hazır mısınız? Anlatalım o halde...

Coca Cola şirketi 128 yıl önce Amerika Birleşik Devletleri'nde kuruldu. 1886'da eczacı John

Pemberton'un icat ettiği bir içecekti. Şurup şeklinde bir "ilaç" olarak geliştirilen Coca Cola, 9 yıl süreyle ABD eczanelerinde sinir sistemi yatıştırıcısı olarak satıldı. Genellikle de siyahîlere reçete edilmekteydi. Coca Cola şirketi dünyanın en büyük besin sanayisinden birini oluşturmakta halen. 1954'ten sonra iş alanını genişletti. California Şarapları'nı üretmeye başladı. Ayrıca içecekle hiç ilgisi olmayan işlere de girişti. Örneğin 1982'de "Columbia Film Şirketi"ni de satın aldı. Bir içecek şirketinin film şirketiyle ne işi olur demeyin! Dünya ve bölge hâkimiyeti artık filmler aracılığı ile sağlanıyordu.

Kuşkusuz dünyanın en ünlü içecek fabrikası olan, 1886'da ABD'de kurulan Coca Cola ilk olarak eczanelerde satılmak üzere üretilen bir ilaçken; içeriğinde değişikliğe gidilerek 1895'te gizemli bir içeceğe dönüştürüldü. İçinde kafein ve kokain bulunmaktaydı. Hem kokain, hem de kafein bağımlılık yapıcı bir madde olduğundan, birlikte alındığında bağımlılığı daha da artırıyordu.

Coca Cola firması her yıl Güney Amerika ülkelerinden 8 ton civarında kokain ithal ediyor. İnsanları bağlayıp günümüze kadar geldi, güçlenerek tüm dünyaya yayıldı. Bugün yaklaşık piyasa değeri 140 milyar doları, marka değeri 65 milyar doları aşan uluslararası bir içecek...

Bugün dünyanın en tanınmış markası konumunda olan Coca Cola'nın yanı sıra, Coca Cola Light, Fanta, Sprite, Coca Cola Zero, Vitamin Water,

Powerade, Minute Maid ve Georgia Coffee gibi, her birinin marka değeri 1 milyar doları aşan birçok marka dâhil olmak üzere binlerce içecek çeşidini pazarlamaktadır.

Bugün Coca Cola, dünyada "206 ülkede" kullanılmaktadır. Coca Cola bugün 206 ülkede toplam "770 bin" işçi çalıştırmaktadır. Yıllardır üretilen Coca Cola'nın gizli formülü Atlanda'daki Mutluluk Evi'nde çok sıkı saklanmaktadır. Türkiye'de Coca Cola, "Ankara, Bursa, Çorlu, Elazığ, İzmir ve Mersin'de" bulunan fabrikalarda üretilmektedir. Türkiye'deki fabrikalarında yaklaşık doğrudan ve dolaylı olarak "40 bin" kişiye iş imkânı sağlanmaktadır. Yani bu fabrikaları boykot edip kapattığınız zaman 40 bin kişi işsiz kaldı demektir. Bu da başka bir yönüdür. Peki, Coca Cola Türkiye'ye ne zaman girdi? En önemli yer burasıydı. Dikkatli okuyalım.

Bu şeytan suyunu Türkiye'ye getiren kişi "Kadir Has" idi. Kolayı ilk olarak Adana İncirlik Üssü'ndeki PX adlı mağazada tanımıştı. Kendi ifadesiyle, içmeye başladıktan sonra bağımlısı olmuştu. Bulamayınca da, Beyrut'tan getirip evine depolamaya başlamıştı. Kolanın neredeyse iliklerine kadar işlediği anlaşılan Kadir Has, Türkiye temsilciliğini almak için 1950'de Amerika'ya gitti. Kolacılar önce bu açgözlü işadamına kapıyı gösterdiler. Seyahati bedavaya getirmekte kararlı olan Kadir Has, orada yine Yahudi Amerikan emperyalizminin ana sembollerinden biri olan Mc Donald's ile tanışır. Bu kez onun kapısını çalar. Mc

Donald'şçılar; "Biz ürünlerimizde özel et kullanıyoruz. Bu et, Türkiye'de üretilemez. Hamburgerimizi Türkiye'de imal etmek için, buradan et hatta patates ithal etmeniz gerekir. Ama sizin bunu satın alacak döviziniz bile yok!" diyerek burada da kapıyı gösterirler kendisine...

1950'lerde MİT'in başında Behçet Türkmen vardı. Amerika'yla arası çok iyiydi. Behçet Türkmen, MİT'in Amerika'nın kontrolüne girmesinde çok büyük rol oynadı. 1960 darbesinden sonra MİT'in başından uzaklaştırıldı. Behçet Paşa'nın Amerikalılarla olan ilişkisini iyi bilen Kadir Has, kendisinden yardım istedi. Kadir Has, Behçet Türkmen sayesinde Coca Cola'nın Türkiye temsilciliğini almayı başardı. Bunun karşılığında Behçet Türkmen %5 hissesini aldı. Geri kalan hisseler Kadir Has'ın oldu. 1964'te üretilmeye başladı.[7]

[7] Adnan Menderes iktidara geldiğinde istihbaratın başında "Mehmet Naci Perkel" vardı. Sultan Abdülhamit'in kurmuş olduğu harp okullarından mezun olmuştu. Hatta 1915'te Irak Kut-ül Ammara'da İngilizlere esir düşüp kurtulmuştu. Yerli ve milli biriydi. NATO, Mehmet Naci Perkel yüzünden bir türlü istihbaratımızda etkili olamadı. NATO'ya uyacak adamları istihbarata yerleştiremediler. Naci Perkel, CIA ve Amerika'yı ciddi rahatsız etti. CIA ile uyumlu çalışmıyordu. Naci Perkel hakkında kara propaganda başlattılar. Başbakan Adnan Menderes baskılara daha fazla dayanamayıp Mehmet Naci Perkel'i görevinden almak zorunda kaldı. Yerine NATO'da görevde bulunmuş Tümgeneral "Behçet Türkmen" atandı. İstihbaratın başına geçer geçmez birçok kişiyi Amerika'ya eğitime gönderdi. İstihbaratı Amerika'ya bağlı bir kuruluş haline getirdi.

Coca Cola'nın dünyadaki "1916'ncı fabrikası" Bakırköy'ün İncirli semtinde, 30 bin metrekarelik bir alanda kuruldu. Böylece Coca Cola'nın üretildiği, 126'ncı ülke Türkiye oldu. Yıl 1965 olmuş, iktidara Süleyman Demirel gelmişti. Sanayi Bakanlığında ise Mehmet Turgut vardı. Kadir Has bu defa da Coca

---

İstihbaratımız CIA'nın bir şubesi haline gelmişti. Adnan Menderes bazı durumlardan şüphelenmeye başladı. Çünkü Behçet Türkmen Menderes'i de dinletiyordu. Özel hayatı ile ilgili sırlar bir anda muhalefetin diline düşmüştü. Menderes dinlendiğini araştırması için bir adamını görevlendirdi. Sonuç: CIA bağlantılı bu ekip Menderes'i dinliyordu. Zaten istihbarat teşkilatının tüm dinleme istasyonları CIA tarafından kurulmuştu. Her şeyi herkesi dinleyip devlet sırlarını CIA'ya ulaştırıyorlardı. Teşkilât çalışanları maaşı CIA'dan alıyordu. Bu tam bir rezaletti. CIA'dan para alım işini Behçet Türkmen başlatmıştı. Adnan Menderes, durumun ileri gittiğini fark edince buna dur dedi. 1957'de Behçet Türkmen'i görevden aldı yerine daha milli birini atadı. Sonra ne oldu dersiniz. Menderes, NATO ve CIA'nın sadık adamı Behçet Türkmen'i görevden almanın bedelini 1960 darbesi ve sonrasında idam edilerek canıyla ödedi. Behçet Türkmen, Coca Cola'nın Türkiye'ye girmesini sağladı. Coca Cola'yı Türkiye'ye sokup pazarlayarak zengin iş adamı oldu. Behçet Türkmen'in oğlu İlter Türkmen ise 1980 darbesinden sonra Dışişleri Bakanı oldu. Daha bitmedi! Bombayı patlatıp öyle bitirelim. Behçet Türkmen'in istihbarat başkanı olduğu yıllarda Amerika'ya eğitime gönderdiği isimlerden biri de "Fuat Doğu" idi. Fuat Doğu, daha sonra istihbarat başkanı olacaktı ve şöyle diyecekti: "Ben MİT'in başkanlığını yapmadım, CIA'nın şube müdürlüğünü yaptım" Bitmedi! Fuat Doğu, Fetullah Gülen ile sıkı ilişkide olup Gülen ve yapısını istihbarat faaliyetlerine dâhil eden kişidir. Yani NATO faaliyetlerine... Hepsi gizli seçilmişler ordusudur. Buna, "gizli ordularla savaşsız işgal" diyorum... Bu anlattığı mevzunun yüzde beşidir.

Cola firmasının bir başka markası olan "Fanta"nın üretim ruhsatı için, bakanın kapısını çaldı. Bakan Turgut, uyanık Kayserilinin talebini "Fanta'da kafein var. Memleketimizin narenciyeleri dalında çürüyor. Niçin onları değerlendirmiyorsun da yabancı markaları Türkiye'ye getiriyorsun?" diyerek reddetti.

Ama bu kez "Demirel" devreye girer ve iznin verilmesi için bakana baskı yapar. Bakan ise Türkçe bir isimle olması şartıyla izni vermek zorunda kalır. Bu nedenle de Kadir Has, yeğeninin adı ile yani "Elvan" markası ile üretime başlar. Fakat daha sonra mason Demirel bastırmaya devam edince, kısa bir süre sonra da "Fanta" ismiyle üretim izni alınır. Kadir Has, utanmadan bir de şöyle diyor: "Bu sihirli ürün bugün 200'den fazla ülkede, insanları esir almış durumda."

1964 yılında Coca Cola'nın Türkiye'ye gelişi "Dünyaca meşhur Coca Cola şimdi de memleketimizde" sloganı ile duyuruldu. Şirketin ilk yatırımları İstanbul ve Marmara Bölgesi'nde gerçekleşti. Coca Cola'nın Türkiye'ye gelişi 18 Eylül 1964'te 19 araçlık "Coca Cola Kervanı" ile Türk halkına duyuruldu. Beyazıt'tan yola çıkan Coca Cola Kervan'ı, bando ve alkışlar eşliğinde bütün İstanbul'u dolaştı. Hâlbuki Coca Cola ile ülkemizi işgal ediyorlardı. Hep top tüfekle işgal etmezlerdi. Ülkemizde bir Coca Cola eksikti. O da girince tam olmuştu. Darısı girmeyen ülkelerin başınaydı!

İşte Coca Cola'nın Türkiye'ye giriş hikâyesi bu. Buraya kadar anlattıklarımız iyi hoş. Fakat iyi hoş olmayan şeyler var. Coca Cola hakkında daha derinlerde kazı yapalım. Pür dikkat!

Tüketicilerin yiyip içtikleri gıda ürünlerinin tüm içeriklerini bilmeleri, temel insan haklarından biri olduğu halde tüketiciler, Coca Cola başta olmak üzere birçok ürünün içeriğinde ne olduğunu tam olarak bil(e)miyorlar.

Coca Cola'nın içeriğinde bulunan maddeleri sadece iki kişinin bildiği ve bu bilgilerin bir banka kasasında saklandığı, bunun da "ticari bir sır" olduğu gibi birçok bilginin dolaştığı bu üründen, dünyada saniyede 8 bin, yılda ise 252 milyar 288 milyon kutu Coca Cola tüketiliyor. Yani dünyanın Coca Cola tüketimi, kişi başına ortalama 36 kutu civarında seyrediyor. Pepsi ve diğer yerel markaların tüketimleri de hesaba katıldığında, yıllık kişi başı ortalama 200-250 kutuluk tüketim ortaya çıkıyor. Öte yandan bugün dünyanın taşınabilir su kaynaklarının yüzde 25'inden fazlası, tek başına "The Coca Cola Company" firmasının elinde bulunuyor. Hintli aktivist Vandana Shiva'nın da ifade ettiği gibi, bu durum bile tek başına büyük bir insan hakları ihlalidir. Umuma ait olan yeryüzünün su kaynaklarının, bir şirketin tekeline geçmesi, Türkiye Cumhuriyeti de dâhil, devletlerin bu büyük firmaların su kaynaklarını keyfine göre kullanıp bir milyon kat kârla satması için bekçilik yaptığını ortaya koymaktadır. Bu tür firmaların suyu

ne derece yasal yolla elde ettiği ayrı bir konu iken, bu firmaların faaliyet gösterdiği bölgelerde su seviyelerinde çok büyük düşmeler yaşanmakta ve içme suyu temininde zorluklar ile maliyet artışları ortaya çıkmaktadır. Doğal olarak bu bedel, yerli halklara ödetilmektedir.

Coca Cola susuz olmaz. Bu yüzden üretime başladığı her ülkede su kaynaklarını tekeline alır. Bizim suyumuzla ne idiği belirsiz içeceği yapıp bize satıyor. Şu an Coca Cola şirketi dünya üzerinde bulunan birçok ülkeden daha güçlüdür. Yıllık geliri birçok ülkenin yıllık gelirinden fazladır. Peki, bu Coca Cola'nın dünyadaki yönetim kurulu başkanı kim biliyor musunuz? Bir Türk olan "Ahmet Muhtar Kent" 23 Nisan 2009 tarihinde Coca Cola'nın yönetim kurulu başkanı oldu. Düşünebiliyor musunuz bir Türk, Coca Cola'nın dünyadaki genel yönetim kurulu başkanı. Bir Türk, Coca Cola'nın tüm dünyaya satılması ve tüm ülkelerde üretilmesi için uğraşıyor. Gelin biraz Muhtar Kent'ten bahsedelim. Bakalım kimmiş.

Muhtar Kent, 1952 yılında New York'ta doğdu. Muhtar Kent daha sonra "Tarsus Amerikan Koleji"ni bitirdi. İşte bombanın patladığı yer burası. Bu tip Amerikan kolejleri, Türkiye'nin birçok yerinde vardır. Bu kolejleri bitirenlerin kafaları sömürülür. Amerika'ya ve batılıların çıkarlarına uygun hale getirilir. Tarsus Amerikan Koleji, Amerikan sistemine uygun bir şekilde yabancı eğitimcilerle yönetilir.

Amerika'ya uygun kafalar yetiştirilir. Muhtar Kent, 1995-1997 yılları arasında Coca Cola'nın şişeleme grubu olan Coca Cola Amatil Holding Avrupa Başkanlığı döneminde "1 milyar dolarlık" Orta ve Doğu Avrupa yatırımlarını gerçekleştirerek, "23 ülkede 26 yeni fabrikanın" kurulmasını sağladı. Evet, bir Türk, emperyalizme hizmet eden Coca Cola'yı dünyanın çeşitli ülkelerinde yaygınlaştırmıştı. Ve şimdi de yaygınlaştırmaktadır. Muhtar Kent, ABD'deki Yahudi lobisi tarafından da tanınan ve sevilen bir isimdir.

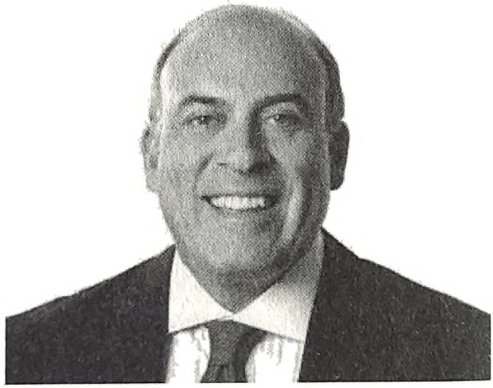

Muhtar Kent, 1952 doğumlu

Şirketin yönetim kurulu başkanı, bir Türk olan "Muhtar Kent" ve birinci yardımcısı ise yine bir Türk olan "Ahmet Bozer"dir... Yönetim Kurulu'nun diğer üyeleri ise şunlardır: Herbert A. Allen, Ronald W. Allen, Aʹna Botín, Howard G. Buffett, Richard M. Daley, Barry Diller, Helene D. Gayle, Evan G. Greenberg, Alexis M. Herman, Robert A. Kotick, Maria

Elena Lagomasino, Sam Nunn, James D. Robinson III, Peter V. Ueberroth. Yönetim kurulundaki diğer yabancı isimlerin çoğu Yahudi ve koyu Hristiyan iş adamlarıdır.

Coca Cola elindeki parasal gücüyle birçok yerde darbe yaptırabilecek ve yönetimde etkili olabilecek bir güçtür. Coca Cola, İsrail'in ve Amerika'nın çıkarlarını koruyacak birçok başkan ve cumhurbaşkanı adayına parasal destek verir. Bunu birçok ülkede yapar. Amerika ve İsrail'in çıkarlarını koruyacak birçok medya kuruluşuna parasal destek verir. Siz yeter ki Amerika ve İsrail'in çıkarlarına hizmet edeceğinizi söyleyin, Coca Cola size "gazı" verir. Malum, Coca Cola gazlı içecektir. Ufak bir detay daha verelim.

Muhtar Kent'in babası Necdet Kent, 1937 yılında Dışişleri Bakanlığı'na girdi. 1941 -1944 arasında Türkiye'nin Marsilya Başkonsolosluğunda muavin konsolos idi. II. Dünya Savaşı sırasında birçok Yahudi'ye Türk pasaportu vererek hayatlarını kurtardı. Birçok Yahudi'nin hayatını kurtardığı için Yahudilerden ve İsrail'den birçok ödüller almıştı. Hatta Yahudilere olan bu yardımından dolayı oğlu da ödüllendirilmiş ve Coca Cola'nın başına getirilmişti. Anlaşılan Yahudilerle bağlantısı çok iyiydi.

Şunu kafamıza kazımamız lazım: Coca Cola içeceğin dışında her şey. Fakat içecek değil. Coca Cola basit bir gazlı içecek değil. Coca Cola "Amerikan emperyalizminin" bir başka işgal aracı olarak çalışıyor.

Coca Cola aslında bir kültür dayatıyor. Batı kültürünü dayatıyor. Gazlı ve alkollü içecek kültürü batı kültürüdür. Bizim kültürümüz "meyve suyu, hoşaf ve ayran" kültürüdür. O yüzden yerli kola üretmek de saçmadır. Kültür yozlaşmasına sebep olur. Çünkü kola, batının çılgınlığını ve zevkperestliğini simgeler. Patavatsızlığı, şarlatanlığı temsil eder.

Coca Cola'nın içinde bulunan maddeler insanda "karakter bozulması" meydana getirmektedir. Gençlerde, batı medeniyetinin zevkperest ve çılgın karakterini oluşturmaktadır. Uzun süre Coca Cola içenlere bakın, zevkperestlik, şarlatanlık görürsünüz. İçinde bulunan maddeler "kölelik hissi" oluşturmaktadır. Kölelik hissi oluşan insanda zulme, emperyalizme ve sömürüye karşı direnme gücü kalmaz. Direniş iradesini kaybeder. Coca Cola dünyada "köle sürüsü" oluşturmaktadır. Bitti mi? Hayır, devam...

Coca Cola ve ürünlerini içen insanlarda "vurdumduymazlık, çılgınlık, canilik, aşırı şehvet, aşırı yeme ve pasiflik" oluşmaktadır. Manevi duyguların körelmesine de sebep olmaktadır. Velhasıl Coca Cola "karakteri, parayı, yeraltı kaynağını, maneviyatı ve zihni" sömürmektedir. Tam bir "kitle imha silahı" ve savaş aracıdır! Coca Cola şu an dünyadaki tüm Müslüman ülkelerde satılıp üretilmektedir. Hatta dünyanın tüm ülkelerinde üretilip satılıyor. Sadece dünyadaki iki ülkede satılmıyor. Bilin bakalım hangileri? "Küba ve Kuzey Kore" Bu iki ülkede Coca Cola'nın satılması

yasak. Küba ve Kuzey Kore'de satılması yasak ama tüm Müslüman ülkelerde satılıyor ve fabrikaları kuruluyor.

Coca Cola da elde ettiği gelirlerle başta İsrail'e hizmet ediyor ve Amerika'nın hâkimiyet alanını genişletiyor. Evet, bir gazlı içecekle bunu yapıyorlar. Ülkeler gazlı içecek ile işgal ediliyor. Şu an oturduğunuz yere en yakın bir bakkala gidin, muhakkak Coca Cola vardır. Çünkü tüketiliyor ki satılıyor. Biz bu Coca Cola'yı para verip almazsak, inanın bakkal ve marketler tüketilmeyen ürünü bir daha satmazlar. Sonra da diyoruz ki bakkallar, marketler satmasın! Şimdi anlatacaklarımızı iyi okuyun ve not edin.

Kemal Özer, Sudan ile ilgili bir anısında şunları anlatıyor: "Epey zaman önce bir İslam ülkesi olan Sudan'daydım. O zamanlar Hasan Turabi, Sudan'ın ilham kaynağı idi. Bana soğuk içecekler ikram ediyordu ve aralarında Coca Cola da vardı. Kendisine: 'Affedersiniz Turabi, Coca Cola'nın burada bulunması beni çok şaşırttı,' dedim. Turabi bana 'Ben de sizin gibi düşünüyorum fakat Coca Cola'yı yasaklatmak istediğimde ABD hükümeti bana, ithalatı yasakladığımızda araçlarımızın yedek parçalarını bize vermeyecekleri tehdidinde bulundu," dedi. Bu da gösteriyor ki Coca Cola sandığımızdan daha büyük bir işgal aracı...

Yine Kemal Özer Bosna'yla ilgili bir anısını şöyle anlatmaktadır: "Bosna savaşından kısa bir süre sonra

bu ülkeye gitmiştim. Bir vesileyle genelkurmay başkanı ile görüşme imkânım oldu. Kendisine savaşta en çok ihtiyaç duydukları ve hiç ihtiyaç duymadıkları şeylerin ne olduğunu merak ettiğimi belirtince, bana teşekkür ederek, 'Bu ilginç soruya şöyle cevap vereyim. En çok neye ihtiyaç duyduğumuz zaten sizin de malumunuz (silah). Dağları, taşları, su olan ve her yeri nehirlerle kaplı bir ülkede, ABD helikopterleri birliklerimizin bulunduğu yerlere Coca Cola indiriyordu. Çocuklarımız suya erişemediği için Coca Cola içmekten mideleri delindi...' dedi."

Yanlış hatırlamıyorsam Kolombiya'da Mc Donald's 12 şube açıyor. Halk boykot edip gitmiyor ve satış yapamayınca kapatıp çekip gidiyorlar. Bizim üniversiteli âşıklar ise Mc Donald's dükkânından çıkmıyor. Biz ise halı sahalarda Coca Cola'sına maç yapıyoruz. İftarlarda Coca Cola ve Fanta tüketiyoruz. Ne mutlu bize! Ha bu arada bazı zamanlar Coca Cola'yı boykot ediyoruz. Ne zaman mı? İsrail, Gazze'yi üç hafta boyunca bombalamaya başlıyor. Biz o üç hafta boyunca Coca Cola'yı sosyal medyada, sokaklarda, caddelerde boykot ediyoruz. Sanki İsrail ile savaşıyormuşuz gibi "tatmin" ediyoruz kendimizi. İsrail, Gazze'yi vurmayı kestiğinde Coca Cola'yı tekrar içmeye başlıyoruz. Tekrardan sofralarımızdaki yerini alıyor.

İşte Müslümanların boykotu böyle bir şey! Ne de olsa lahmacun ve kebaplı döner Coca Cola'sız gitmiyor. Olmuyor. Boğazdan geçmiyor! Vah ki ne vah!

"Coca Cola'ya para verme!" diyorsun adama. Adam: "Ama bizimkiler de kalitelisini üretemiyor!" diyor. "Biz de kaliteli ayran, meyve suyu üretiyoruz sen de onları iç!" diyorsun. Adam yüzünü buruşturuyor. Sonra da İsrail'e, Amerika'ya, Rusya'ya kafa tutmaktan bahsediyor. Bekle, çok tutarsın!

Ama farkına varmadığımız bir mesele var. İsrail, Gazze'ye attığı bombaların masrafını inanın 10-15 gün içinde çıkartıyor. Bizim içtiğimiz Fanta ve Coca Cola, İsrail ordusuna milyarlarca dolar yardım yapıyor. Dünyada 15 gün boyunca tüketilen Coca Cola ürünleriyle İsrail'in bomba masrafı karşılanıveriyor. Sistemi çok güzel dizayn etmişler. Biz halen Coca Cola'sına "halı saha" maçı yapmaya devam edelim. Lahmacun ve dönerimizi Coca Cola ve Fanta ile yemeye devam edelim.

İsrail, Mescid-i Aksa'yı yıkarsa en fazla şunu yaparız: Coca Cola'yı bir ay boykot ederiz. İsrail bombalamayı kestiğinde tekrar içmeye devam ederiz. Biz en fazla bunu yaparız. Hatta Kâbe'yi yıksa da bunu yaparız. Abartmıyorum. Çünkü kalbimizi "dünya sevgisi" esir almış. Daha basit bir gazlı içeceği boykot edemeyen topluluk, zalimlere ve küfre meydan okuyamaz.

Dirilişe ihtiyacımız var dostlar...

(Coca Cola ile ilgili kaynaklar kitabın sonundadır.)

"Öyle bir halk meydana getirildi ki, kültürünü bilmez fakat onu hemen aşağılamaya kalkar; dinden zerre kadar haberi yoktur, fakat kötüler durur. Basit bir şiiri anlayamaz, fakat onu eleştirmek için dil uzatır. Tarihini anlayamaz lanetlemeye hazırdır. Öte yandan Avrupa'dan ithal edilen her şeye karşı hayranlığını belirtecek kelimeler bulamaz. Evet, işte önce dininden kültüründen koparılmış, sonra da bunların hepsini horlayan bir insan meydana geldi."

Ali Şeriati

Mola Bilgisi-3

"Ama Fark Et...

Kadrajı yükseltmeye devam ediyoruz..."

Halide Edip Adıvar, kitabında şöyle diyordu: "Maziyi unutturmak için en kuvvetli iki amil, tarih öğretimi ve dili değiştirmektir."

1900 yılında Osmanlı Türkçesi 200 bin kelimelik çok zengin bir edebi lisandı. Şu anda Türkiye halkı günlük 200-500 arası bir kelime kullanarak anlaşıyor. Dilimiz o hale getirilmişti ki Türkçenin en sade örnekleri olan Ömer Seyfettin hikâyeleri, Reşat Nuri'nin ve Yakup Kadri'nin romanları bile on yılda bir sadeleştirilerek yayınlanmaktaydı. Bugün bir CHP'li Atatürk'ün Nutuk'unu aslında zor okur. Sadeleşmişini okumayı tercih eder. Sadeleştirmek ne demek? Türkçeden Türkçeye tercüme... İşte bu hale gelmişiz.

Fransa'da biri kalkıp Balzac ve Zola'nın romanlarını sadeleştirmeye teşebbüs etse ona deli derler. Bir insan anadilini ne kadar iyi biliyorsa o kadar medeni kültürlüdür. Ufku daha geniştir. Düşünün bir insan trafik kazası geçiriyor. Hafızasını ve konuşma kabiliyetini yitiriyor. Yiyor, içiyor, yatıp uyuyor, cinsel fonksiyonları çalışıyor, beden gücü yerinde... Fakat hafızasını yitirmiş, lisanı unutmuş. Anlayacağınız harf ve dil devrimi ile trafik kazası geçirdik. Enkaza ve sadece biyolojik bir varlığa dönüştük. Yeni insan ve yeni toplum oluşturmak için lisana ve tarihe müdahale edildi. Ortaya hafızasını yitirmiş bir fert ve tarihini yitirmiş bir toplum çıktı. Bunlar toplumsal çözülmeyi de başlattı.

Fransa'da Gallimard Yayınevi tarafından çıkarılmış turistik bir İstanbul ve çevresi rehberinde şöyle denilmektedir: "Dili sadeleştirdiler, alfabeyi değiştirdiler ve şimdi yeni Türk nesilleri dedelerinin mezar taşlarını okuyamıyor..."

Bir milleti, toplumu, bir ülkeyi yücelten; güçlü kılan fabrikalar, yollar, barajlar, limanlar, havaalanları, gökdelenler, lüks otomobiller değildir. Bunlar maddi zenginliklerdir. Maddi zenginliklerin ötesinde kültür, lisan, hukuk, medeniyet, mimarlık zenginliği ve temeli yoksa maddi zenginlikler bir işe yaramaz. Bir Japon yılda 26 kitap okuyor. Bizde ise 6 kişiye bir kitap düşüyor. Kitapta, kültürde, eğitimde, sanatta çok geriyiz ama cep telefonunda birinciyiz.

Ülkemizde milyonlarca cep telefonu var ve bu aletlere milyarlarca dolar vermişiz.[8] Daha önemlisi var.

Özellikle harf inkılabı, gerçekte Avrupa ile uyumumuzu sağlayacağı iddiasıyla yapılmıştır. Ama bu bizi iki temel bağdan koparmıştır: Coğrafyadan ve tarihten. Coğrafyadan koparmıştır, çünkü Arap harfleri yayınlandığı dönemde İstanbul'da basılan bir dergi Taşkent'te, Semerkant'ta, Kazan'da okunuyordu. Aynı harfleri kullanıyorduk. Kazak farklı bir ses çıkarmakla beraber aynı şeyleri okuyordu. Kırgız, farklı telaffuz etmesine rağmen kelime aynı manayı veriyordu. Harfleri değiştirmekle biz bu coğrafyadan kopmuş olduk. Tabii bu sadece bizim orada okunmamızı engellemedi, aynı zamanda oradaki gelişmeleri takip etmemizin de önüne geçildi. Onlar da bizi takip edemedi ve ciddi kopukluk oldu. Harf devrimi ile birbirimizi takip edemez hale geldik. İkinci olarak bizi tarihten kopardı. Tarihi kitapları, arşivleri ve belgeleri okuyamaz hale geldik. Mazi ile ciddi olarak bağımız kesildi.

Arabi harflerin okunup yazılması zor diyerek, okuma yazma oranının düşüklüğünü buna bağladılar. Hâlbuki buna bağlanamazdı. Okul yoktu, savaşlardan başımızı kaldıramadık. Son yüzyıla bakarsak 1911'de Trablusgarp Savaşı, 1912-13 Balkan Savaşları, 1914-18'de Birinci Dünya Savaşı, 1919-22'de İstiklâl Savaşı yaşandı. Peki, ne zaman çocuğu okullarda

[8] Karizma Dergisi, Mehmet Şevket Eygi, Ocak-Şubat-Mart 2016

okutacaksın? Hangi parayla köylere okul yaptıracaksın? Biz bu eksikliğin sorumluluğunu harflere yükledik. Hâlbuki imkânsızlıktan dolayı yaşandı tüm bunlar. O zamana kadar birikmiş %12 civarında okur-yazar oranımız vardı. Bir sabah kalktık %1'e inmiş. %1 diyorum, çünkü Latin harflerini yalnızca okullarda yabancı dil dersi görenler biliyordu. O %1'de onlardı.

"Harfler bizi geri bırakıyor," dediler. Harfte kerâmet olsaydı Japon ve Çin gibi devletler kullandıkları alfabeleri değiştirirlerdi. Onların alfabesi çok zor, yüzlerce hatta binlerce kelimeden ibaret harfleri var ama bugün dev adımlarla kalkınıyorlar. Biz hep "Avrupa'da ne var, işte bundan dolayı bizden ilerideler," deyip her şeyi almaya çalıştık. Bu ise zaman kaybından başka bir şey olmadı.[9]

Ne hale geldiğimizi gösteren büyük resmin en büyük parçalarından biriydi bu. Fakat hepsi değildi.

Ama fark et: Çok büyük bir trafik kazası geçirip, birey ve toplum olarak sadece yiyip, içen biyolojik bir varlığa döndürüldüğümüzü... İfade ettiğin ve anladığın şey dilinin zenginliği kadardı... Zihnimizde yaşadığımız kaosun boyutlarını fark et... Zihnimizdeki bu kaos hâlâ devam ediyor.

Büyük resmi daha iyi görmek için kadrajı yükseltiyorum can dostum...

---

[9] Derin Tarih, Sayı 8, Kasım 2012, s.80-81

* * * *

Takvimler 1935'i gösteriyordu.

Mason locaları, Mustafa Kemal Paşa'nın emri ile kapatılmıştı. İlginçtir, paşanın bu emrini tebliğ eden kişi, bir mason olan İçişleri Bakanı "Şükrü Kaya" olacaktı. Hem de 33. dereceden bir masondu. Durun bir dakika! Yakın tarihimizde gerçekleşen bu olayı bilmeden birçok şeyi anlayamazsınız. En baştan anlatalım. Değerli okuyucu, çok dikkatli oku ki gözünden bir şey kaçmasın.

Atatürk ilke ve inkılaplarının, CHP ideolojisinin en ücra köşelerdeki insanlara benimsetilebilmesi için 19 Şubat 1932 günü başta Ankara olmak üzere 14 il merkezinde "halkevleri" açılmıştı. Zaman içinde bu sayı büyük bir artış gösterecek, 1950 yılına kadar 478 halkevi, 4322 tane de "halkodası" açılacaktı. Köylerde bulunan kollarına halkodası deniyordu. Halkevleri ve halkodaları ile şehirlerden köylere kadar her insana CHP ideolojisi benimsetilmeye çalışılacaktı. Böylece genç ihtiyar herkes "seküler, laik ve batıcı" hale getirilecekti.

Biliyor muydunuz, Osmanlı dönemi ve sonrasında masonlar daima seküler, laik ve batıcı yapılara, darbelere destek vermişlerdir. Osmanlı'dan sonra kurulan Türkiye'de CHP'li tek parti ideolojisinin "seküler, laik ve batıcı" bir çizgi izlemesi masonların hoşuna gitmişti. Hatta CHP'li devlet kadrolarının çoğu masonlardan oluşmaktaydı zaten. Bu yüzden

1935'te mason locaları kapatılırken masonlar: "Bize gerek kalmadı, zaten CHP'nin ilkeleri ve hükümetin programı bizim ilkelerimiz ve programımızla bağdaşıyor," demişlerdi. Zaten CHP'ye bağlı halkevleri bu görevi çok iyi yapıyordu. Gelin mevzuyu biraz daha açalım. Pür dikkat!

İçişleri Bakanı Şükrü Kaya, Mustafa Kemal Atatürk'ün emriyle mason localarının kapatılması için büyük mason üstatlarıyla toplantı tertip etti. Bu toplantıda Şükrü Kaya mason kardeşlerine, masonluğa gerek kalmadığı, sosyal ve kültürel faaliyetlerin bir müddetten beri halkevleri ve halkodaları tarafından yapılmakta bulunduğunu, masonluğun artık tatil edilmesi gerektiğini söyledi. Ve kapatılmasına dair beyanname yazıp imzalamalarını söyledi. Beyannameyi imzalayarak İçişleri Bakanlığına verdiler.

9 Ekim 1935 tarihli bu masonların beyannamesi Atatürk'ün gazetesi olan Anadolu Ajansında yayınlandı. Beyannamede şöyle deniyordu: "Türk Mason Cemiyeti, memleketimizin sosyal gelişimini ve günden güne artan muazzam ilericiliğini nazara itibara alarak ve Türkiye Cumhuriyeti'ne hâkim olan demokratik ve cidden laik prensiplerin tatbikatından doğan iyilikleri müşahede ederek, faaliyetlerine son vermeyi ve bütün mallarını, memleketin sosyal ve kültürel kalkınmasına çalışan halkevlerine bağışlamayı muvafık görmüştür." (Anadolu Ajansı, 10 Ekim 1935)

Ne kadar ilginç değil mi? Resmen şunu demek istiyorlar: "Mason Cemiyeti olarak bize gerek kalmadı. Bu görevi halkevleri bizden daha iyi yapıyor, biz malımızı, paramızı oraya devrediyoruz. Biz dinlenelim." Kısaca bunu demek istiyorlar. Halkevlerinin amacını anlattım. Asıl bombayı patlatalım. Beyannamenin yayınlanmasından bir gün sonra gazetelerde Şükrü Kaya'nın şu sözleri yer alıyor: "Türk masonları kendi ideallerinin, hükümetin esas programında dâhil olduğunu görerek, kendi teşkilatlarını kendileri feshetmişlerdir. Hükümetin bu iş üzerinde hiçbir teşebbüsü ve alakası olmamıştır." Her şey gayet açık değil mi?

Şükrü Kaya 1883-1959

Şükrü Kaya bir mason olduğu gibi büyük bir din düşmanıydı. Mecliste söylediği şu sözler bunun kanıtıydı: "Dinler işlerini bitirmiş, vazifelerini tüketmiş, yeniden uzviyet ve hayatiyet bulamayan müesseselerdir."

1935'te kapatılan mason locaları ne zaman açılacaktı? El cevap: 13 yıl uykuda yatan mason locaları 1948'de İstanbul Valiliğine müracaat edip mason dernek ve localarının açılmasını istediler. İsmet İnönü, açılmasına

izin verdi ve halkevlerine devredilen mal varlıklarını geri alarak isteklerini yerine getiren Cumhurbaşkanı İnönü'ye teşekkür mektubu yazdılar. Ardından çok sayıda loca açtılar. Bunu biraz da Amerika istemişti. Türkiye'nin üstünde ciddi bir Sovyet tehlikesi vardı. Stalin Türkiye'yi işgal etmeye karar vermişti. Türkiye de İnönü döneminde Amerika'ya doğru yanaşıyor, para bile almaya başlıyordu. Amerika, mason locaları ile Türkiye'de daha kolay kontrol sağlayacaktı. Zira ABD, dünya masonluğunun merkeziydi. Fakat çok ilginç olaylar yaşanacaktı. Dikkatli okuyalım.

Menderes'in partisi olan DP'nin Tokat milletvekili Ahmet Gürkan ve 14 arkadaşı mason localarının tehlikeli olduğunu bildirip kapatılması için 29 Ocak 1951'de meclise teklif verecekti. Teklif meclise geldi. 222 milletvekilinin katıldığı oylamada 7 çekimser, 58 kabul, 157 ret oyu çıktı. Böylece mason localarının kapatılması önlenmiş oldu. Bu şu demekti, DP'nin her yeri mason doluydu. Menderes hükümetinde bulunan bakanların yarısı masonlardan oluşuyordu. Bakanlık müsteşarlarının neredeyse masonlardan olması bir gelenek haline gelmişti. Türkiye masonlarının büyük üstadı Ahmet Salih Korur, Başbakan Menderes'in başbakanlık müsteşarlığını yapacaktı. Muhalefet partisi CHP'nin içi de masonlarla doluydu. Her köşeyi, önemli makamları kapmışlardı. Türkiye'de sayıları azdı fakat önemli yerlere gelip tesirli oluyorlardı. Çok sessiz ve derin çalışıyorlardı ve belli

etmiyorlardı. Ahmet Salih Korur, Eyüp Sultan Camisinde tüm devlet ve hükümet büyüklerine iftar vererek herkesi kandırdığını zannediyordu. Masonlar Demokrat Partide altın çağını yaşamışlardı.

Nitekim Adnan Menderes şöyle diyecekti: "Üstümde Celal Bayar, altımda Medeni Berk var. Bunların ikisi de 33. dereceden masondur. Ben iki değirmen taşının arasındaki buğday tanesi gibiyim." Medeni Berk, hem milletvekili, hem devlet bakanı ve de başbakan yardımcısıydı. İlginçtir, masonik medya Menderes'in karşısında yer almaya başlayacaktı. Çünkü öncelikle Menderes ülkedeki dini dinamiklerin önünü açmıştı. Bu masonlara ters bir durumdu. Çünkü onlar "seküler ve batıcı" idi. DP, iktidarının getirdiği özgürlük sonucu dindarlar kafalarını yorganın altından çıkarıp çalışmalara başlamışlardı. Kendilerini ifade etme özgürlüğüne kavuşmuşlardı. Masonik medya, "Menderes laiklikten taviz veriyor, irtica hortluyor!" diyerek bir yandan da iktidarı kontrol altına alıyordu.

Demokrat Parti iktidarının ilk yıllarında Amerika'nın DP'ye desteği tamdı. Fakat son yıllara doğru Menderes iç ve dış politikada Amerika'nın çizdiği eksenin dışına çıkmaya başlıyordu. Rusya'ya gidip ekonomik işbirliği yapmaya kalkmıştı. Bu durumda Menderes'in devrilmesine karar vermişlerdi. Amerika masonik güçleri harekete geçirip 27 Mayıs 1960'ta Menderes'i darbeyle indirecekti. Böylece masonlar, mason localarının 1948'de açılmasına destek veren

Amerika'ya minnet borçlarını ödemiş olacaklardı. Bir sabetayist ve mason olan medyacı Ahmet Emin Yalman, Menderes'e yapılan darbeden sonra Vatan Gazetesinde, "Bugün yeni bir gün. Yeniden doğmuş gibi oldum," diye yazacaktı.

Darbeyi yapanların kurduğu ilk hükümette masonlar başköşeyi işgal edeceklerdi. Darbeden sonra kurulan Gürsel hükümetinde 10 bakan masondu. Daha sonra kurulan İnönü hükümetinde de masonlar başköşede olacaklardı.

Bu bilgi de büyük resmi görmemiz için bize tam yeterli olmayacak.

Ama fark et: Yaşananlar ve yaşadıklarımız zor şeylerdi.

Büyük resmi görmek için kadrajı daha da yükseltiyorum. Ve o konuyu anlatacağım. Hazır mısın? O halde dikkatli oku değerli okuyucu...

(Mason localarının kapatılması ile ilgili kaynaklar kitabın sonundadır.)

* * * *

Dünyayı yönlendiren efendiler, şu ana kadar dünya tarihinde hiç uygulanmamış bir projeyi harekete geçirdiler. Adı "küreselleşme" idi. Sonunda "tek dünya devleti" amacı vardı.

Küreselleşme planı çerçevesinde "tek ekonomi, tek din, tek yaşam tarzı" oluşturacaklardı. Bu proje

kapsamında dünyada yaşayan insanlar, istenilen tek yaşam tarzına uyacaklardı. Giyim kuşamdan, yiyecek zevkine kadar insanlar aynılaştırılacaktı. Mesela, Amerika ve Fransa'da yaşayan bir genç ile Anadolu'nun ortasında yaşayan bir genç ayırt edilemeyecek kadar birbirine benzeyecekti. Bitmedi...

İnsanlar için biçilmiş din "deizm" olacaktı. Deizm, bir Tanrı var ama din, kitap ve peygamber yoktur inancıydı. Bakın sinsiliğe! Böylece dinlerin emrettiği kaideler ortadan kaldırılacaktı. Kitap, din ve peygamberle kaide, kural koymayan bir Tanrı, küresel efendilerin işine geliyordu. Çünkü insanlar için kural, kaide ve yaşam tarzını, küreselleşme projesinin efendileri belirleyecekti. Bu yüzden dünyadaki insanlar için küreselleşme projesi dâhilinde deizm din olarak benimsetilecekti. Bunun için milyarlarca dolar para harcanıyordu. Her ülkede deizme teşvik eden din bilginleri tespit edilip TV'lere çıkarılıyordu. Deizme teşvik eden büyük dini cemaatler kurduruyorlardı. Birçok ilahiyatçı Amerika'ya eğitime götürülüp kafaları yıkandıktan sonra ülkelerine gönderilip gençlere etki etmesi sağlanıyordu. Deistliği benimseten diziler, filmler çektiriliyordu. Bunları hissediyorsunuz, görüyorsunuz zaman zaman. Bitmedi...

Dünyadaki devletleri bölüp 1000 ile 2000 adet arası küçük devlet çıkarmayı planlıyorlardı. Çünkü 2000 adet zayıf devleti yönetip yönlendirmek, 200 tane büyük ve güçlü devleti yönetmekten daha

kolaydı. Büyük devletler bölgelerinde güç odağı oluşturuyordu. Bunlar parçalanıp bölünürse, bölgelerde güç odağı bir devlet kalmazdı. Kolay sömürülür ve kolay idare edilirdi. Ve tabii dünyadaki tüm ülkelerin ekonomisi tek bir yere bağlanıyordu: Küresel efendilerin merkez karargâhına, ekonomi merkezlerine. Bitti mi? Hayır.

Küreselleşme projesi kapsamında insanların zihinlerini kontrol etmek için "gıdayı" çoktan ele geçireceklerdi. Genetiği ile oynanmış gıdalar ile beyinler kolayca ele geçirilecekti aslında. Vücutların da ele geçirilmesi tamamlanacaktı. Doğallığı bozulmuş besinleri yiyen insanın da doğallığı bozulacaktı. İnsanlarda hangi hastalığı ne oranda oluşturacaklarını bu besinler, yiyecekler belirleyecekti. Hastalığı oluşturan besinin ilacını da onlar üretecekti. İlaç iyileştirecek miydi? Evet, mevcut hastalığı belki iyileştirecek ama başka bir hastalığı oluşturacaktı. Küresel "ilaç lobisi" de ellerindeydi. Alınan ilaçlar ile insanlar daha da robot hale getiriliyordu. İnsanları tamamen iyi eden ilaçlar, onlar için zarardı. Ağrıları bitiren ilaç onlar için zarardı! Bu ilaç piyasasını bitirirdi. İlaç lobisi için ağrıların bitmesi demek ilaç baronluğunun bitmesi demekti. Bu yüzden ilaç bir ağrıyı bitirirken; yakın, orta ve uzun vadede başka bir ağrıyı başlatıyordu. Bunlar da "küreselleşme projesinin" bir başka planıydı.[10]

[10] Amerika'da çalışan 933 bin doktordan 450 bin kadarı 2015 senesinde ilaç ve tıbbi alet endüstrisinden 2.4 milyar dolar aldı.

Bu kirli küreselleşme planının uygulamasındaki en önemli detayı ABD dışişleri bakanlığı da yapmış olan derin Amerika'nın adamı Henry Kissinger söyleyecekti: "Gıdayı kontrol edersen milletleri, petrolü kontrol edersen kıtaları, parayı kontrol edersen dünyayı kontrol edersin."

ABD New York Times Gazetesinin 16 Temmuz 1977 sayısında şu haberler yayınlanıyordu: "ABD, insanların esir edilebileceği görünmez silahlar geliştiriyor." Bu silahlar ilaç, medya, gıda, moda, teknoloji... İnsanlık "tek dünya devleti" için kontrollü bir şekilde esir edilmeliydi.

Kurulacak olan "tek dünya devletini" koruya-cak büyük silahlı bir güce ihtiyaç olacaktı. Aklınıza NATO geliyor. Fakat NATO bu iş için kurulmamıştı. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra dünyada iki kutup noktası oluştu: Amerika ve Sovyet Rusya. Birbirine zıt iki devlet ve ideolojiydi. Komünist Sovyet Rusya her yere yayılmaya başlayınca, bunu engellemek için ABD öncülüğünde 1949'da NATO kuruldu. Rusya'ya

---

Hem ilacın reklamını yapacaklar hem de hastalara ilaç lobisinin istediği ilaçları yazacaklardı. Bunun için para verilmişti. İlaçların faydalı olduğu bile belli değildi. İlaç sektörü bir sanayi dalı olmuştu. 2015'te Türkiye'de 10 milyar doları geçen sayılarda ilaç tüketilmişti. Hastalık ve hastalık korkusu üreten güçle, ilacı üreten güç aynıydı. İlaçların birçoğu ile hastalar kobay, deney malzemesi olarak kullanıldığının farkında bile değildi. İlaçların prospektüsleri bile insanların anlayacağı dilde yazılmaz. İlaç ve hastalık üzerinden oluşturulan kaosun ufak bir parçasıydı anlattıklarım.

karşı Türkiye de dâhil birçok ülkeyi davet edip içine aldı. NATO, Rusya'ya karşı caydırıcı bir güç oldu. 1990'da Sovyet Rusya çöktü, dağıldı. Komünizm tehlikesi ortadan kalktı. Fakat NATO feshedilmedi. Çünkü yeni tehlike "İslam tehdidi" idi. ABD'ye göre kızıl tehlikeden yeşil tehlikeye geçilmişti. NATO, yeni tehlikeye karşı konsept değişikliğine gitti. Direnişçi İslam tehdidi de ortadan kalkacaktı. Peki, NATO'nun görevi bitecek miydi? İşte en önemli yer burası. Pür dikkat.

NATO, ABD'yi de yöneten büyük gizli konseyin planı olan "tek dünya devleti" için yeniden yapılandırıldı ve müdahale etmesi gereken alanlar genişletildi. "Yeni dünya düzeni" için büyük oranda hazır hale getirildi. Dünyayı teslim alma stratejisi doğrultusunda güncellendi. Yeni NATO, uzun vadede kurulması planlanan "tek dünya devletinin" "tek dünya ordusu" olacaktı.

Bu da bizi kuşatıp içimizde "kaos" oluşturan küresel güçlerin çizdiği büyük resmin bir parçasıydı. Fakat hepsi değildi.

Ama fark et: Hepimizi **UKR** (Uzaktan Kumandalı Robot) haline getiren bir düzen ve bu düzenin sahipleri vardı. Kurdukları, insanlığı düzen bir düzendi...

Tüm bu planları hangi kurumda yapıyorlardı? Ve sıra, o kurumu ve sahiplerini anlatmaya geldi.

Kadrajı daha da yükseltiyorum... Pür dikkat...

* * * *

Takvim 29 Temmuz 1921'i gösteriyordu.

New York'ta dünyanın en tehlikeli kurumu ve yapılanması o zaman kurulacaktı. Neden mi bahsediyorum? Gelin en başından anlatalım.

Dünyanın en güçlü finans imparatorluğunun kurucusu olan "Rotshchild Ailesi"ni bilirsiniz. Dünyayı yöneten ailelerden biridir. İlk baba Lionel Natham Rotshchild, imparatorluğunu büyütmek için beş oğlunu Avrupa'nın beş farklı bölgesine gönderir.

Almanya'ya Amschel Bauver Mayer'i gönderir.

İngiltere'ye Nathan Mayer'i gönderir.

Avusturya'ya Salomon Mayer'i gönderir.

İtalya'ya Carl Mayer'i gönderir.

Fransa'ya Jakob Mayer'i gönderir.

Bunlar gönderildiği ülkelerin ekonomilerine hâkim olmaya başlarlar. Düşünün bizler bir çocuğumuzu ekmek almaya zor gönderiyoruz. Daha doğrusu çocuklarımızın ufuklarını dar tutup, küçük bir insan olarak yaşayıp, küçük bir insan olarak ölmelerini sağlıyoruz. Fakat adam beş çocuğunu farklı ülkelerin ekonomilerini ele geçirmek için görevlendirip, o ülkelere gönderiyor.

Rotshchild Ailesi Avrupa'da bankacılık işine hâkim olup, parasal olarak büyük bir güç haline gelecekti. İki ülke arasında savaş çıkarıp parasına para katacaktı. Avrupa'da iki ülkenin savaşması için bu ülkelere ne kadar para gerekiyorsa borç olarak veriyordu. Ülkeler parayı alıp silahlanıyordu. Ülkeler savaştıktan sonra büyük bir yıkım oluşuyordu. Bu ülkeler savaşın oluşturduğu yıkımın altından kalkmak için tekrar Rotshchild'den borç alıyorlar ve onun kölesi haline geliyorlardı. Fransa, İngiltere ve Avusturya'nın birbirleriyle savaşması için ciddi borç para verip taktiğini uygulamıştı. Artık bazı ekonomist ve araştırmacılar bile "Eğer bir savaş çıkmıyorsa bu, henüz Rotshchild'ler istemediği içindir" diyeceklerdi. O kadar ki Avrupa yönetimleri bir savaşın yaklaşıp yaklaşmadığını Rotshchild'lerin mali operasyonlarını takip ederek tahmin edebiliyorlardı.

Rotshchild için ünlü yazar Heinrch Heine şöyle diyecekti: "Para zamanımızın tanrısıysa, Rotshchild de onun peygamberidir." Gerçekten de Rothschild'ler para üzerinde öylesine hâkimiyet kurdular ki bu sayede dev bir uluslararası mali organizasyon ağını da oluşturdular.

Gavrilo Princip 1894-1918

Rotshchild'ların savaş sayesinde bugünkü konuma geldikleri söylenebilir. Birinci Dünya Savaşı'nı da bunların çıkardığı artık iyice kesinleşiyordu. Savaş nasıl başlamıştı hatırlayın. Avusturya Veliahtı Ferdinand Saraybosna'da bir Sırp milliyetçisi tarafından öldürüldü. Bu olaydan sonra saflar netleşip Birinci Dünya Savaşı patladı. Suikastın arkasında Sırp milliyetçisi "Kara El" örgütü vardı. Ferdinand'a yönelen kurşunlar bu örgütün militanı olan Gavrilo Princip'in tabancasından ateşlenmişti. Peki, Gavrilo Princip kimdi? Bir masondu. Ona suikast emrini ise Fransız Büyük Locası vermişti. Çeşitli ülkeleri birbirine kırdıran bu masonik yapıda başta Rotschild olmak üzere şu kişiler de vardı:

Paul Warburg (ABD Federal Rezerv Başkanı)

Bernard Baruch (Savaş Endüstrisi Başkanı)

Eugene Mayer (Savaş Finansmanı Başkanı)

Paul Warburg'un kardeşi Max Warburg Alman istihbaratının başkanıydı. Diğer kardeş Jacob Schiff Alman ticaret ataşesi ve savaş finansmanından sorumluydu. Savaştan sonra Versay Barış Antlaşması imzalandığında ise onarım komisyonu başkanı Bernard Baruch'tu. Max Warburg, Almanya adına teslim şartlarını uyguladı. Osmanlı da Almanya safında savaşa girmişti. Bu arada Paul Warburg Amerika'da bankacılar adına Amerika'ya bundan sonra yapması gerekenleri anlatıyordu. Bu isimlerin hepsi Yahudi kökenliydi ve Rotshchild ağının bir parçasıydı.

Tezgâh nasıl ama? Harika değil mi? Birinci Dünya Savaşı ile ciddi para kaldırdılar, petrol arazilerini elde ettiler, savaşta yıkım yaşayan ülkelere ciddi borçlar verip kendilerine bağladılar. Savaşın kazananı aslında hiçbir ülke değildi. Savaşın kazananı Rotshchild ve Rockefeller gibi parayı elinde tutan ailelerdi. Savaştan sonra kurulan yeni dünyayı da onlar şekillendirecekti...

Şimdi çok dikkatli okuyalım. Aman ha gözünüzden bir şey kaçmasın.

Rotshchild Ailesi, 1914 yılından itibaren Avrupa'da kazandığı parayı ABD'ye yatırdı. ABD'de dünyaya hâkimiyet kurmak için bir kuruluş kurdular. Adı CFR (Dış İşleri Konseyi) idi. 29 Temmuz 1921'de kurulan kurum ve yapılanma buydu. Dünyanın en tehlikeli kurumu olacaktı. Kurucu başkanlığına banker J. P Morgan getirildi. Kurucu üyeleri arasında ABD Başkanı Wilson'un başdanışmanı Edward M.

House, J.P Morgan, John D. Rockefeller, Paul Warburg, Otto Kahn ve Jacob Schiff gibi zamanın uluslararası bankacılık devleri yer aldı. CFR'nin amacı "tek dünya devletini" oluşturup dünyayı perde arkasından denetlemekti.

Rockefeller ve Rotshchild, bunun ancak finans ve politik güçlerin ele geçirilmesi ile mümkün olacağını biliyorlardı. CFR'yi bu nedenle kurdular. David Rockefeller, CFR'nin başkanlığını üslendi. CFR faaliyetleri çok gizliydi. Rotshchild Ailesi o dönemde John D. Rockefeller, Paul Warburg ve J.P Morgan ile birlikte Birinci Dünya Savaşı sırasında ABD Merkez Bankasının temellerini attılar. Paul Warburg, 1914'te ABD merkez bakanlığına getirildi. Doların sahibi bunlardı.[11] CFR, Amerikan siyasetini yönlendiren isimleri ele geçirdi. Hazine bakanı, dışişleri bakanı, savunma bakanları CFR üyesi olacaktı. CFR'ye ciddi fonlar akıtılıp büyütüldü.

---

[11] Doların üzerinde yazılı olan "annuit coeptıs" sözü "başlanmışın tamamlanması ve zafere ulaşıldı" anlamına gelir. Tek dünya devleti, doları dünya parası ilan edip kendi parasını da doların üzerine yerleştirerek, zafere ulaştığını dosta düşmana açıklamıştı. Piramidin altında ise "novus ordu seclorum" yazmaktadır. Anlamı "yeni dünya düzeni" idi. Dolar, "yeni dünya düzeninin" para birimi olarak çıkarılmıştır. Yine dolarda yazan "in god we trust" yazısı "biz Tanrı'ya inanırız-güveniriz" anlamına gelmektedir. Tanrı'yı kabul ederler ama dünyadaki tüm kural, kaide, yasa ve düzeni Tanrı değil kendileri belirler. Dünyada da böyle bir din anlayışını egemen kılmak istiyorlar. Buna deizm diyoruz.

Özellikle Rockefeller, ciddi finans kaynağı sağladı. Böylece CFR'de Rockefeller'in hâkimiyeti arttı. CFR başkanlığına Rockefeller Ailesi'nin avukatı John Me Clay getirildi. ABD dışişleri bakanlığına da Rockefeller'in akrabası John Foster Dulles getirildi. Sıkı durun. John Foster Dulles'in kardeşi Allen Dulles da CIA başkanlığına getirildi. Meşhur Henry Kissenger da Rockefeller'in sadık adamıydı. O da Rockefeller'in desteği ile dışişleri bakanı olacaktı. Anlayacağınız Amerika'yı Rockefeller Ailesi yönetiyordu. Derin Amerika, Rockefeller idi.

Peki, Rockefellerlar nerede yaşar?

New York Pocotico Hilt'teki yarımadada muhteşem bir malikâneleri vardır. Takriben 3000 hektar büyüklüğünde olan bu alan, aynı zamanda Rockefellerların idari merkezi işlevini görmektedir. Bu yarımadaya giriş son derece kontrollü olup, tümüyle izne tabidir. İnşaatına 1930 yılında Baba John D. Rockefeller tarafından başlanmış ve o günün parasıyla 50 milyon dolara çıkmıştır. Basın bu gizli yarımadaya ancak 1959 yılında Stewen Rockefeller'ın düğünü sayesinde girebilmiştir. İçeride onlarca kilometre uzunluğunda, labirenti andıran yolları vardır. Arazinin altında ayrıca özel bir yeraltı şehri bulunmaktadır. Burada Rockefeller Ailesi'nin gizli evraklarının saklandığı arşiv olduğu tahmin edilmektedir. Arazinin içinde 75 bina mevcuttur ve içeride özel seçilmiş 500 kadar hizmetli çalışmaktadır.

Birçok araştırmacı, CFR'nin ve derin dünya oluşumunun başı olan David Rockefeller'i kutsal kitaplarda geçen Deccal ile özdeşleştirmektedir. Hatta Deccal'in mitolojik sembolü Apollo'nun heykelinin New York'taki Rockefeller Center binasının girişinde bulunmasını bile buna yoranlar çoktur.

Rockefeller Ailesi, dünya siyonist lobileri ile iç içedir. Rockefeller Hanedanlığı aynı zamanda gelecekte inşa edilecek ve dünya Yahudi krallığının ilanı sayılacak Süleyman Mabedi'nin bir maketini Kudüs'teki esrarengiz Rockefeller Müzesi'nde saklamaktadır.

Bu ailenin yönettiği kurum olan CFR'ye devam edelim biraz da. Çünkü çok önemli... Daha derinlerde kazıya devam edelim.

Peki, CFR'nin yapısı nasıldı? Faaliyetleri nelerdi? En önemli yer burasıydı.

Uluslararası dev şirketler ve bankalar CFR'nin adamlarına bağlıydı. Dünya ekonomisine yön veren Bildirberg Grubu doğrudan CFR'ye bağlıydı. CFR, her ülkede eğitim kurumları açtırıp, zeki öğrencilere burs vererek Avrupa ve Amerika'da okutuyordu. Bu gençler ileride Rockefeller için sadık bir adam haline geliyordu. Sonra tekrar ülkelerine gönderilip devletlerinin önemli kurumlarının başına getiriliyordu. Bu faaliyetler hedef ülkelerde açılan Rockefeller'e bağlı vakıf ve dernekler ile destekleniyordu. Böylece ülkelerin ekonomisi,

askeriyesi ve hukukunu ele geçiriyorlardı. Böylece tek dünya devletine giden yol açılıyordu.

CFR'nin en büyük amacı Amerikan ruhunun, değerlerinin ve demokrasisinin, uluslararası boyutta yaygınlaştırılmasıydı. Amaçlarına hizmet edecek adamları profesyonel şekilde bir araya getiriyorlardı. Ülkeleri Amerika adına teslim almak için çok kurnazca çalışmalar yürütüyorlardı. Bunu CFR üyelerinden George Kennan anlattığı şu ilginç olayla itiraf edecekti:

"ABD yayılımcılığı, Sovyetlerin tehdidi olmaksızın gelişemezdi. Bu Sovyet tehdidi, ABD yayılımcı politikasına, demokrasiyi korumak ve hür dünyayı desteklemek gibi çekici söylemlerle meşruiyet kazandırmaktadır. Kızıl tehlike (korku) sayesinde birçok ülke ABD cephesine geçti ve kaldı. ABD, kızıl tehlikeyi sürekli körükledi. Bunu CIA'nın gerçekdışı haberleriyle destekledi. Sovyetlerin ne denli tehlikeli ve güçlü olduğu imgesini sürekli yaydı."

Sovyet Rusya tehlikesini abartarak ülkelerin özgürlükçü Amerika'ya (!) teslim olmalarını sağladılar. Amerika da bu ülkeleri hücrelerine kadar ele geçirip bir daha bırakmadı. Bir nevi Türkiye de bu durumdaydı. CFR bugün de çok etkili ve profesyonel şekilde çalışmaktadır. Ciddi derecede medya güçleri, petrol şirketleri, bankaları, eğitim kurumları, silah şirketleri ve en önemlisi de "düşünce kuruluşları" vardır. CFR'ye hizmet eden yüzlerce

düşünce kuruluşu ve bu düşünce kuruluşlarında çalışan uzmanlar, profesörler, tarihçi, kimyager, fizikçi, coğrafyacı, psikolog, sosyolog, stratejist, algıtör, yazar, gazeteci, mühendisler vardır. Birçok ülkede yapılan darbelerin, savaşların ve suikastların arkasında CFR bulunmuştur.

Bu CFR adlı kuruluşun en öncelikli hedefi para üzerinde kontrol sağlamaktı. Felsefeleri stratejileri tamamen buna dayalıydı. Ekonomik alanda üstünlük sağlayıp, bunun verdiği güçle her şeyi yönetmeyi hedeflediler. CFR aynı zamanda ekonomik çökertme operasyonun da planlayıcısıdır. Ancak bunu doğrudan kendi uygulamak yerine IMF ve Dünya Bankası olmak üzere, dünya çapı ve denetimindeki çeşitli ekonomi ve finans kuruluşları eliyle yürütüyordu. Bu konuda borçlandırma, ekonomik şantaj, gizli anlaşmalarla tavizler koparma, hazinenin içini boşaltma, döviz stokları üzerinde oynamalar ile operasyon yapıyordu.

Aralarında Türkiye'nin de bulunduğu söz konusu ülkelerin asla kendi ayakları üzerinde durabilecek kadar palazlanmasına ve kontrol dışına çıkmasına izin verilmemeliydi. Yapılacak yardımlar, açılacak krediler, hep buna göre ayarlanmalıydı. Bir yandan da bağımlılıkları günden güne artırılmalıydı. Diğer bir deyişle Türkiye gibi hiçbir zaman ABD-CFR politikasının dışına çıkmasına izin verilmemeliydi. Eğer bu yardımların dozu kaçırılırsa bağımsızlık eğilimleri de yeniden canlanabilirdi. Kısaca 50 yıldır

uygulanan bu politika "kontrollü istikrarsızlık" politikasıydı. Ne elden kaçabilecek kadar kendine özgüven ve imkân verilmeli ne de sıkboğaz edip yok olmasına izin verilmeliydi. Bu anlamda süründürme politikasıydı bu ve yıllardır dikkatle uygulanmaktaydı.

Türkiye ekonomik, siyasi, askeri açılardan ne tam bağımlı ne de tam bağımsız olmalıydı. Ancak bu politika sayesindedir ki ABD, Türkiye'yi kendi denetim alanı içinde tutabilirdi. Bunun için Türkiye 50 yıldır ekonomik darboğazlar, siyasi kırılmalar, askeri darbeler, siyasi, etnik, dini mezhepsel terörü yaşıyordu. Buna "Hasta ne ölsün, ne de tam iyileşecek kadar ayağa kalksın" politikası da denebilirdi. Bunun içindir ki Türkiye'de istikrarsızlık sürekli derinleştiriliyordu. Bunun içindir ki Türkiye, bağımsız tavır geliştirdiği her durumda en sert şekilde cezalandırılıyordu. Daha doğrusu bu açgözlü emperyalist sürüsüne karşı direnmememiz için, sıradan insanların sömürülen paralarını onlardan almamaları için siyahı beyazla, erkeği kadınla, köylüyü kentliyle, sağcıyı solcuyla, laik olanı anti laikle, muhalefeti iktidarla çarpıştırıyorlardı. Bu kavga sürüp giderken küresel sömürücülere dikkat kesilmek imkânsızlaşıyor, engel olunamıyordu. Ve en önemli yeri anlatalım.

CFR, ABD merkezli bir örgüt idi. CFR'nin kurucu kadrosu ABD'yi merkez seçerek büyüyüp dünyaya hâkim olacak dereceye geldi. CFR, artık ABD'yi de ortadan kaldırmak istiyordu. CFR, devletler üstü

bir yapı olarak aslında bütün devletleri süreç içinde tek tek tasfiye edip etkisiz hale getiriyordu. Tek dünya devleti hedefine ulaşmak için adım adım ilerliyordu. Eğer bugün ABD onlar için önemliyse çok sevdiklerinden değil, ABD'ye ihtiyacı oldukları içindi. En son ABD'yi de tasfiye edeceklerdi. ABD, sıçrama tahtası olarak onlar için görevini tamamladı belki de...[12]

[12] Biliyor muydunuz? NATO'nun kurucuları ve üst kademelerindeki görevliler de aynı zamanda CFR üyesiydi. Hatta NATO'da yükselmenin yolu CFR ve buna bağlı olan Bilderberg üyesi olmaktan geçiyor. Yani NATO küresel para baronlarına bağlıdır. Mesela NATO'nun en güçlü genel sekreterlerinden Joseph Luns, George Marshall ve Pean Acheson CFR üyesidir. Yine NATO'nun ilk Başkomutanlığını da bir CFR üyesi olan Dwinght Eisenhower yapmıştı. Yine NATO'nun en güçlü genel sekreterlerinden biri olan Lord Carrington aynı zamanda Bilderberg başkanlığı da yapmıştı. Yine NATO eski genel sekreterlerinden Alexander Haing, Paul Henri Şipşak, Manfred Worner ile Avrupa Yüksek Müttefik Kuvvetleri komutanlarından Andrew Goodpaster de birer Bilderberg üyesidir. Zaten NATO genel sekreterleri görev yaptıkları dönem boyunca hemen hemen tüm Bilderberg toplantılarına katılmak zorundadır. Anlayacağınız NATO barış ve demokrasi için kurulduğunu söylese de asıl görevi küresel para sahiplerinin küresel güvenliğini sağlamaktı. NATO askeri bir yapılanma olmanın yanında Amerika dışındaki ülkelerin siyasi, toplumsal, kültürel, istihbarat teşkilatlarını da düzenleyip yönetmektedir. Ülkelerin iç ve dış politikaları NATO standartlarına uygun olmaz ise müdahale edilir. Türkiye de dâhil bir ülkenin Genelkurmay Başkanı NATO onayı ile olurdu. Amerika ve NATO kademelerinde özellikle istihbarat birimlerinde eğitim görüp güvenilir oldukları ispatlandıktan sonra Genelkurmay Başkanı ve kuvvet komutanı olarak atanır.

Bu bilgi de büyük resmi görmek için bize yardımcı olacak önemli bir detaydı.

Ama fark et: Küresel kaosun mimarları önce ekonomiyi, sonra eğitimi ele geçirip kendilerine hizmet edecek adamları kolayca devşirip, teslim alabiliyorlardı...

Büyük resmi daha iyi görmek için kadrajı daha da yükseltelim. Resmin büyük parçalarından birini daha veriyorum. Pür dikkat...

* * * *

Planlanan Süreç!

1. Dünya Savaşı ile İsrail'in kurulmasına engel olan Osmanlı yıkılır. Ayrıca savaşta Yahudi baronlar ciddi para kaldırır. Zorla ve tehditle Filistin'den arazi alırlar. Ve planlandığı şekilde dünya nüfusu azaltılıp artması önlenir. Ama henüz Filistin'de yeteri kadar Yahudi nüfusu olmadığı için İsrail Devleti kurulamaz.

2. Dünya Savaşı ile binlerce Yahudi Filistin'e taşınır. Gerekli nüfus yoğunluğu elde edilince savaş sonunda 1948'de İsrail kurulur. Bu savaşta da Yahudi baronlar ciddi para kaldırır ve dünya nüfusu planlandığı gibi azaltılıp, artması önlenir. Bitmedi..

3. Dünya Savaşı çıkarılır, vaat edilen Nil ve Fırat arasındaki "Büyük İsrail Devleti"ni kurmayı planlarlar. Theodor Herzl'in dediği gibi bu devletin üst

sınırı ülkemizin Güneydoğusundan Nevşehir Kapadokya'ya kadar uzanır. Alt sınır Mısır-Kızıldeniz'e kadar... Bu savaş ile beraber Büyük İsrail'i kuracaklardı. Ya sonra?

Dünyayı kolay yönetmek için savaşta dünya nüfusunu büyük miktarda azaltacaklardı. Hâkim olması zor güçlü devletler yerine, hâkim olması kolay küçük devletçikler oluşturacaklardı. Bu plan gereği Avrupa, Asya, Güney Amerika ve Afrika'da birçok ülkeyi bölüp 1500 devlet çıkaracaklardı ortaya. Bu planı uygulamaya yavaştan başladılar. Bu plan için önlerine çıkan her şeyi ama her şeyi yok ediyorlardı. MOSSAD bu görevi layıkıyla yerine getiriyordu. Şimdi en önemli yere geldik.

MOSSAD "enstitü" anlamına gelir. Sadece bir istihbarat örgütü değildir. Aynı zamanda strateji, operasyon ve siyaset belirleme örgütüdür. İsrail politikalarının şekillendirildiği yerdir yani. İsrail derin devleti de diyebiliriz. İsrail'in birçok yöneticisi "MOSSAD" kökenlidir.

Ehud Barak, İzak Rabin, Monahan Begin, Benjamin Netenyahu gibi isimler ilk akla gelenlerdir. MOSSAD ile İsrail Devleti iç içedir. Büyük İsrail Devleti'nin kurulmasına engel olan kendilerinden bile olsa öldürmekten çekinmezler. Nasıl mı? Örnek verelim.

1992'de İsrail'de iktidara gelen İşçi Partisi lideri İzak Rabin, siyonistlerin düşündüğü gibi yayılımcı ve

dini bir politika izleyen biri değildi. İsrail için şimdiki mevcut topraklarının yeterli olduğunu düşünüyordu. Yani Nil ve Fırat arasındaki vaat edilmiş Büyük İsrail'e ters bir düşünce içindeydi. Daha barışçıydı. Ve geniş bir kitleyi de arkasına almıştı. Öyle ki, Filistinlilerle yaptığı anlaşma ile Batı Şeria'daki Arap şehir ve köylerinden Yahudi yerleşimcileri hemen geri çekilmeyi kabul etti. İşte bu siyonist lobiye tersti. Kendi sonunu hazırlayacaktı. Siyonist ideallere ihanet eden bu lider ya yola getirilmeli ya da ortadan kaldırılmalıydı.

Sonra İzak Rabin'e ne oldu dersiniz? Önce siyonist tarikat ve örgütler dünyanın her çeşitli yerlerinde yaptıkları protestolarla İzak Rabin'i "hain" ilan ettiler. Filistinlilere verecek bir karış topraklarının bile olmadığını söylediler. Bu, psikolojik yıpratma operasyonuydu.

4 Kasım 1995 gecesi Tel Aviv'de düzenlediği mitingde "Yigal Amir" isimli fanatik bir Yahudi gencin kurşunlarına hedef oldu ve öldürüldü. Bu, MOSSAD içindeki "aşırı sağcı" kanadın işiydi. Tetikçi zaten eski bir MOSSAD ajanıydı. Bilinçli olarak İzak Rabin'in korumaları da suikasttan önce ayarlanmıştı.

İzak Rabin tam mitingi bitirmiş ve miting alanını terk etmeye hazırlanırken vurulmuştu. Yigal Amir, bu öldürme emrini kendisine "Tanrı'nın" verdiğini söyledi. Yigal Amir, radikal dinci gruplardan "Eyal"in bir üyesiydi. Yigal Amir, İzak Rabin'i Tan-

rı'nın emirlerine karşı gelerek Yahudi topraklarını Araplara verdiği için öldürdüğünü söylemişti.

Normalde olağanüstü biçimde korunuyor olması gereken Rabin, uzaktan dürbünlü bir tüfek veya bombayla öldürülmedi. Yanına kadar yaklaşan aşırı sağcı bir Yahudi'nin kurşunlarına hedef oldu. Başbakanın yanına elini kolunu sallayarak nasıl bu kadar yaklaşabilmişti? Hatta suikasttan bir hafta önce sağcı bir Yahudi'nin Rabin'e suikast yapacağı önceden ihbar edilmişti. Saldırganın eşkali, hangi örgüte üye olduğu, yaşı ve okuduğu üniversite bile biliniyordu. Fakat ne korumaları ne de MOSSAD bir önlem almamıştı. Daha da ilginci Yigal Amir'e silah sağlayan kişinin İsrail ordusunun özel birliğinde görev yapan Arik Schwatz isimli bir çavuş olduğu saptanmıştı. Soruşturma esnasında bir şey daha dikkat çekmişti. Yigal Amir suikast gecesi üzerinde silah olduğu halde son derece rahat bir şekilde ortada dolaşmış, VIP otoparklara kadar girmiş ve kimse ona "Sen kimsin, ne işin var burada?" diye sorma ya da üzerini arama gereği duymamıştı. Daha önemli bir detay vereyim mi?

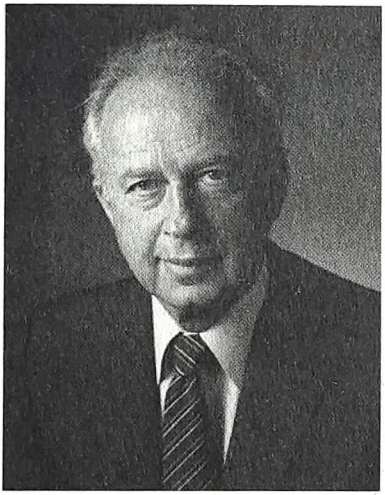

İzak Rabin 1922-1995

Zaman geçtikçe İzak Rabin'i öldüren Yigal Amir'in kimliği ve bağlantıları hakkında ciddi bulgular ortaya çıktı. Eyal adında radikal bir dinci grubun üyesiydi. Bu Yahudi tarikatın lideri "Kahane" adında biriydi. Bu fanatik haham, ABD'de Yahudi Savunma Örgütü isimli bir terör örgütü ve Kach adında radikal dinci bir parti kurmuştu. Kahane ile İsrail Devleti arasında gizli ve derin ilişkiler olduğu söyleniyordu. MOSSAD, Kahane ile ilişkilerini gizli kuryelerle sürdürüyordu. Ve 4 Kasım 1995 gecesi, MOSSAD'ın hoşlanmadığı Başbakan İzak Rabin, Kahane'nin adamlarından Yigal Amir tarafından öldürüldü. Çok geçmeden Yigal Amir'in İsrail gizli servisi için çalıştığı ortaya çıktı. Amir, 1992'de Litvanya'da üç ay İbranice dersler vermiş, Yahudileri

Rusya'dan gizlice kaçırmakla görevli NATIV isimli örgütte faaliyet göstermişti. İlişkiler, bağlar ve faaliyetler bu kadar derin ve tehlikeli.

Gözü dönmüş bir şebekeyle karşı karşıyayız. İsrail, vaat edilmiş Büyük İsrail Devleti'nin tesisi için hızlandırılmış programını başlattı. Trump, bu olağanüstü hızlandırılmış programı uygulamak için ABD'nin başına getirildi. Siyonist lobinin aldığı olağanüstü kararla ABD başkanı yapıldı. Daha önemlisi var.

Haberlerde "Trump, tırlarla silah vererek PYD'ye ordu kurduruyor," diye okudunuz. Yanılıyorsunuz! Gerçekte olan ise siyonistler, Büyük İsrail için birinci "kutsal ordusunu" oluşturuyor. Direk MOSSAD'a bağlı büyük bir üs kuruyor. PYD ile savaşan direk İsrail ile savaşmış olur. Daha da açalım mı bu konuyu? O halde mevzunun püf noktasını anlatalım. Pür dikkat...

Gözünüzü açın dostlar. Tarih en iyi erken uyarı sistemidir. Ülkemizin güneydoğusunda oluşan terör örgütünde siyonizm parmağı vardır. Arzı Mevud dedikleri "Büyük İsrail" sınırlarını siyonist lider Theodor Herzl'in hatıratında şöyle anlattığını söylemiştim: "Üstte Türkiye'nin güneydoğusu ve Nevşehir Kapadokya'ya kadar olan bölge. Altta da Mısır ve Kızıldeniz'e kadar olan bölge..."

Unutmayın Türkiye'nin topraklarının büyük bir kısmı da Büyük İsrail'in içinde. Fakat Türkiye'den

direk koparıp almaları imkânsız... Peki, ne yapacaklardı?

Bizimle direk mücadele etmek yerine "dolaylı yoldan" mücadele edip Güneydoğu'yu alacaklardı. Bu bölgeyi Türkiye'den almak zordu. Fakat bu toprakları uyduruk bir "devletçikten" almak kolaydı. Yani PKK-PYD önderliğindeki Kürdistan'dan...

Nitekim Büyük Osmanlı'dan bir toprak alıp İsrail'i kuramadılar. Önce Osmanlı'yı yıktılar. Filistin adında "küçük bir devletçik" kurdurup oraya yerleşip talan ederek zamanla bugünkü İsrail'i kurdular. Bugün de Büyük İsrail için Türkiye'den toprak alamazlar. Fakat Güneydoğu'da küçük bir devletçik kurdurarak zamanla oraya çökeceklerdi. PKK-PYD'ye sevgi besleyen Kürt kardeşlerimiz uyanmalı. Tehlikeyi fark edin... Pür dikkat devam dostlar...

17 Aralık ve 15 Temmuz darbeleri, Büyük İsrail'i kurmak için "olağanüstü hızlandırılmış programın" bir parçasıydı. Nasıl yani diyeceksiniz. 17 Aralık ve 15 Temmuz ile Büyük İsrail için Türkiye'den toprak alınmasını engelleyecek, PKK-PYD'yi yok edecek ne kadar babayiğit varsa devletin içinden tasfiye edilecekti. Bu görev FETÖ'ye verilmişti. Tasfiye edilecekler listesi çok büyüktü. Yapamadılar! ALLAH ENGELLEDİ...

Zaten dikkat ederseniz 17 Aralık ve 15 Temmuz'dan sonra Güneydoğu'da PKK'nın kökü kazınır. Türkiye genelinde FETÖ temizlenmeye

başlanır. Derin İsrail panikleyerek tehdit için PYD-YPG bölgesine tırlar dolusu silah yığar. Tamamen Yahudi lobilerinin işidir. Bir yandan da Yahudi lobileri tarafından Avrupa ve Amerika'da PKK ve diğer gizli yapılar tarafından Türkiye ve liderine hakaret eden eylemler başlatılır. Hem de yoğun bir şekilde...

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Osmanlı topraklarında Büyük İsrail'i kuracak şekilde haritalar çizdiler. Şimdi de Türkiye'nin içini Büyük İsrail'e engel olmayacak şekilde dizayn etmek istiyorlar. Akdeniz'de NATO-ABD gemileri yığılmaya başladı. Türkiye milli bir refleks ile sınırda büyük bir operasyon başlatırsa veya Türkiye'de planladıkları iç kaosu başarı ile uygularlarsa müdahale edeceklerdi.

Vaat edilmiş topraklarda Büyük İsrail Devleti'ni kurmak için önlerindeki tüm engelleri kaldırmaktan çekinmeyeceklerdi ve çekinmediler de... Ne surette olursa olsun İslam dünyasının birleşme, bütünleşme ve gelişme yollarını tıkamak ve bu tip çalışmaları baltalamak, İslam dünyasının gelişmesini kalkınmasını ve özellikle "nükleer sanayiye" geçmelerini ve "atom silahlarına" sahip olmalarını önlemekti. Bunun için yaptıkları önemli iki faaliyet gözümüzden kaçtı.

Bir İngiliz gazetesi olan The Observer'in yazdığına göre, İsrail'in gözü şimdi Pakistan'daymış. İsrail, Pakistan'ın Kahuta şehri yakınlarında olan nükleer araştırma ve uranyum zenginleştirme tesislerini

uçurmak için Hindistan'a işbirliği teklif etmiş. İsrail, hiçbir Müslüman ülkenin nükleer silaha sahip olmasını istemiyor. Benzeri bir olay daha olmuştu.

1981 yılında Irak'ta kurulan nükleer enerji merkezi, çok kısa bir zamanda İsrail uçaklarınca yerle bir edilmişti. Fransa'nın desteğinde Irak'ın kurmaya çalıştığı bu merkez, bir daha belini doğrultamayacak kadar tahrip edilmişti. Hatta bununla da yetinilmedi, İsrail uçakları, Irak'a nakledilmek üzere hazırlanmış "nükleer ekipmanların" büyük bir bölümünü Fransız limanlarında tahrip etti. Koskoca Fransa bu saldırı karşısında "Ne oluyor?" bile diyemedi. Şimdi de siyonizm kontrolünde olan Amerika denilen büyük aygıtı kullanarak Müslüman ülkelerin nükleer silah için santral ve merkezler kurmasını engellemektedir. Nükleer silah üretmeye kalkan Müslüman ülkeler bir anda ABD ambargosu ile karşılaşıyordu.

İsrail olduğu sürece Ortadoğu'ya asla barış ve huzur gelmeyecek. Ortadoğu'daki ülkelerde oluşan iç kaos, bölünmüşlük ve ekonomik krizler; yapılan darbeler, suikastlar ve bombalı eylemlerin arkasında hep siyonist çete vardı. Amacına ulaşana kadar bölgedeki ülkeleri istediği gibi dizayn edecekti. Ve yine amacına ulaşana kadar asla barış yapmayacaktı. Ancak zaman kazanmak için müzakereler yapıp sahte barış oyunları oynayacaktı...

Şimdi kadrajı öyle yükselteceğim ki kaosun mimarlarının en başını tanıyacaksınız... Pür dikkat devam...

* * * *

Tarih, henüz insanın dünyaya gönderilmediği bir zamanı gösteriyordu. Belki zaman da yaratılmamıştı henüz. "Anlamadım, hangi zamanı, neyi anlatacaksın?" diye soruyorsun belki içinden. Anlatalım o halde...

İnsanı ve insanlığı kuşatan ilk emperyalist gücü tanıyor musunuz? İnsana ve insanlığa yönelik ilk kaotik kuşatmayı yapan emperyalist güç Şeytan'dır. Şeytan'ın emperyalist kuşatmasını bilmeden, güçlü ve zalim ülkelerin tarihi süreçlerde ve bugün gerçekleştirdikleri emperyalist kuşatmayı anlayamayız. O halde Şeytan'ın emperyalist kuşatması nasıl, neden ve ne üzerinden başladı anlatalım. Her şey o ayette gizliydi. O ayeti anlamadan bugünkü ve tarihteki kaosun sebeplerini anlamak zordu. Ayette diyor ki:

"Ant olsun sizi yarattık, sonra size şekil verdik, sonra meleklere 'Âdem'e secde edin!' diye emrettik. İblis'in dışındakiler secde etti. O secde edenlerden olmadı. Allah buyurdu: 'Ben sana emretmişken seni secde etmekten alıkoyan nedir?' İblis: 'Ben ondan daha üstünüm. Çünkü beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın!' dedi." (Araf 11-12)

İşte dünyayı kana bulayan, adaleti ve düzeni yok eden, tüm ideolojilerin çıkış noktası burasıydı. "Nasıl yani?" dediğinizi duyar gibiyim. O zaman dünyadaki kaosu oluşturan ideolojilerin nasıl buradan çıktığına göz atalım. Dikkatli oku değerli okuyucu...

1) MATERYALİZM: Maddeciliktir. Maddeyi esas alıp üstün tutup, maddeye tapmaktır. Ayette Şeytan, Âdem'e secde etmemesinin sebebi olarak, "Beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın," demişti. Maddecilik yapıp "ateşi", yani maddeyi üstün tutup Allah'ın emrine karşı geliyordu. Hammaddesini üstün tutuyordu. Böylece materyalizmi başlatıyordu. Sanıldığı gibi materyalizmi batı ve batının filozofları, ekonomistleri değil; Şeytan, bu sözü ve fikriyle başlatıyordu. Materyalist kafalar ise ruhu, vicdanı, Allah ve ölümü yok sayıp; dünyayı kana bulayarak, düzeni bozdular.

2) IRKÇILIK-ŞOVENİZM: Kendi ırkını üstün tutup kendi ırkına tapan akıma şovenizm denir. Aşırı milliyetçiliktir. Bu ırkçılığı da Şeytan kurmuştur. Şöyle ki; Şeytan Allah'ın secde emrine uymamasının sebebini şöyle açıklıyordu: "Beni ateşten yarattın, Âdem'i topraktan. Ben ondan daha üstünüm." Kendi soyu ve maddesi olan "ateşi" üstün tutup Âdem'in soyu ve maddesi olan "toprağı" alçak gördü. Böylece Şeytan ırkçılığı başlatmış oldu. Sanıldığı gibi ırkçılık ve şovenizmin öncüsü Hitler, Musollini ve Yahudiler değildir. Onlar Şeytan patentli bu ideolojinin dünyadaki uygulayıcılarıydı.

3) AKILCILIK-RASYONALİZM: Sadece aklı esas alan, aklın algılamadığını inkâr edip kabul etmeyen, materyalizme destek olan bir akımdır. Bu akıma uyanlar vahyi değil, sadece aklı esas alırlar. Vahyi ve Allah'ın emirlerini inkâr etme yoluna giderler. Peki,

Şeytan bu akımın nasıl kurucusu olabilir? Ayete dönelim o halde. Allah, Şeytan'a emretti: "Âdem'e secde et!" diye. Şeytan, Allah'ın bu emrini önce aklına vurdu. Aklı, ateşin topraktan üstün olduğu fikrine vardı ve böyle kabul ederek Allah'a isyan etti. Rasyonalizm-akılcılık akımını kurdu. İslam akla aykırı değildir. Aklın kavrayamayacağı, aklın üstünde şeyler vardır, bunları anlatır.

4) NARSİSİZM-EGOİZM: Egoizm, bencilliktir. Narsisizm ise egoizmin ilerlemiş şeklidir. Kişinin kendisini çok iyi, muhteşem görüp; başkasını eksik, kusurlu ve aşağı görmesidir. Narsist, tüm iyi özelliklerin kendinde olduğunu kabul eder. Kendine tapar. Toplumu ve dünyayı kana bulayan ve bozan narsist beyinlerdir. Şeytan bu akımın nasıl öncüsü olmuştur? Yine ayette gizlidir. Allah'ın Âdem'e secde emrinden sonra Şeytan, "Beni ateşten yarattın, Âdem'i topraktan. Ben ondan üstünüm," diyor. Ben, ben, ben... Sürekli kendi benini öne çıkarıp övüyor. Böylece ilk narsist ve egoist oluyor.

5) SEKÜLERİZM: Din dışılıktır. "Allah vardır ama hayatımıza, düzenimize karışmasın" anlayışıdır. Peki, Şeytan bu akımın nasıl kurucusu ve öncüsü olmuştur? Yine ayette gizlidir. Allah, ayette de bahsettiği gibi secdeyi emrediyor. Şeytan emre uymayıp isyan ediyor. İşte sekülerizm de tam olarak budur. Allah vardır ama emrine uymayız, emri bizi bağlamaz anlayışı... Şeytan da Allah'ın varlığını kabul ediyordu ama emrini kabul edip uygulamadı. Allah'ın

koyduğu kanun ve yasalarına uymadı. Seküler düzenler, tamamen maneviyattan uzaklaşarak yozlaşmış, çürümüş nesiller üretti... Nitekim Allah'ın koyduğu adil nizam ve düzeni örtmek ve tasfiye etmek isteyenler seküler düzenler kurdular. Seküler düzen ve bu düzenin kurucularının Allah'ın varlığına inanmaları da gerçeği maskeledi...

6) HURAFECİLİK: İlk hurafe batıl inancı Şeytan üretmiştir. Diyeceksiniz ki nasıl? Yine ayette gizliydi. Anlatalım. Şeytan, Allah'ın secde emrine uymamasının sebebini ayette şöyle açıklıyordu: "Beni ateşten, Âdem'i topraktan yarattın, ben daha üstünüm." İşte bu, hurafe ve batıl bir inançtı. Ateşin üstün olduğunu iddia edip sapık fikir ve inanç oluşturdu. Dünyadaki sapık fikir, inanç ve ideolojileri üretenlerin öncüsü olacaktı.

Şu an kadrajın en çok yükseldiği yerdeyiz. Aslında dünyadaki tüm kaosun ana sebebi, Şeytan'ın başlattığı bu altı akım ve fikirdi. Dünyada kabul ettiğimiz büyük güç olan İngilizler, Amerika, Rusya, Çin ve İsrail, Şeytan'ın ürettiği bu altı akımın uygulayıcısıydı. Hepsi maddeci, seküler, hurafeci, ırkçı, egoist, narsist, çoğu zaman da akılcı idi. Bu fikir ve akımlar ile dünyanın huzurunu kaçırıp kana buladılar...

Hiyerarşik olarak piramidin en başında Şeytan, altında İngiliz, Amerika, İsrail, Rusya, bunların altında ideolojiler, en altta ise geniş halk kitlesi vardı. Halkı koyun gibi güden bir sistem kurmuşlardı.

O halde fark et: Kaosun mimarlarının en başı "Şeytan" idi. Kadrajın daha üstü yok...

Değerli okuyucu, büyük resim biraz da olsa netleşti değil mi?

Değerli okuyucu, dertdaşım, yoldaşım...

Kitabı buraya kadar okuduysan senden bir ricam var. Canı gönülden bir dua etmeni isteyeceğim senden. İçten ve Allah rızası için şöyle demen yeterli: "Allah'ım, milletimize, ümmeti Muhammed'e güç, kuvvet ve şuur ver. Zalimlerin de oyununu boz Allah'ım."

Dua, en büyük silahımız can dostum...

Şimdi bahsettiğim o "büyük kaosu" anlatacağım. Gerilere götüreceğim, daha gerilere... Okurken kimi zaman şaşıracaksın, kimi zaman gurur duyacak, kimi zaman da üzüleceksin. Bugün bile devam eden, hatta bundan sonra bile devam edecek olan sorunların temelini öğreneceksin...

Kaosun mimarlarını daha iyi tanırken, bir yandan da dersler çıkaracağız. Çayını tazele ve sıcak tut. O halde başlayalım anlatmaya...

Haydi Bismillah... Pür dikkat...

Büyük Kaos

Mekke-Medine, M.S. 615-690

Her şey o doğduğunda başlayacaktı. Büyük bir devrimin ayak sesleri geliyordu. O, tarihin gördüğü en büyük devrimciydi. Her şeyin aslının bozulup zihinlere ve yaşantılara şeytani bir kaosun hâkim olduğu bir zamanda dünyaya gelecekti.

Küçük yaşta önce babasını, sonra annesini kaybedecekti. Bu bile onun eğitiminin bir parçasıydı aslında. Küçük yaştan acı ve çileye alışıyordu. Bu ilahi eğitimin bir parçasıydı...

Kimden mi bahsediyorum? Hz. Muhammed (s.a.v.)...

Küçük yaşta anne ve babasını kaybeden peygamberimizi (s.a.v.) amcası himayesi altına almıştı. Peygamberimiz, Mekkelilerin çobanlığını yapmaya başlamıştı. Çobanlık da eğitimin bir parçasıydı.

Hem de en önemli parçası... İleride verilecek kutsal görev öncesi Allah (c.c.), onu olgunlaştırıp çileye hazır hale getiriyordu. Diyeceksin ki, çobanlık ile nasıl eğitim olur? Çayını tazeledin değil mi? O halde zihnini hazır hale getir. Çok derin ve anlamlı bir yolculuğa çıkıyoruz. Anlatalım o halde. Lakin dikkatli oku, gözünden bir şey kaçmasın değerli okuyucu...

Şüphesiz çobanlık peygamberlerin hepsinin yaptığı meslekti. Peki, Allah (c.c.) neden peygamberlerinin genç yaşlarında çobanlık yapmasını istemişti? Çobanlıkta bir sır, bir eğitim vardı. Çobanlığın insana kazandırdığı çok önemli özellikler vardı.

Çobanlığın insana kazandırdığı en önemli özellik "sabır" idi. Koyunlar ve koçlar, geç doyduğu için güneşin doğuşundan batışına kadar onları otlatmak gerekirdi. Dolayısıyla bu sabır ve tahammül gerektiren bir işti. Çoban yüksek sıcaklık ve soğukta, çamurda ve karda koyunları dağlara çıkarıp otlatıyordu. Çobanların dağlarda lüks yemekler ve giyecekleri olmazdı. Bu zor şartlara sabrederek zamanla sabırlı, tahammül sahibi bir insan oluyordu. Böylece ileride peygamberlik görevi verilince insanlara, cahillere, kötülere sabredecekti...

Çobanlık "tevazu" da kazandırıyordu. Çoban koyunlara hizmet etmek, doğumlarıyla ilgilenmek, onların bekçiliğini yapmak, yakınında uyumak zorundaydı. Bu durumda koyunların dışkısı çobanın üzerine sıçrıyordu. Bu durum çobanın kibir ve

gururdan uzaklaşmasını sağlıyordu. Kalbine tevazu yerleşiyordu...

Çobanlık "cesaretli" bir insan modeli oluşturuyordu. Çoban, işi gereği vahşi ve yırtıcı hayvanlarla aynı ortamda yaşardı. Çoğu zaman geceleri dağda sürü ile uyur. Koyunları vahşi hayvanlar tarafından öldürülmesin diye onlarla çarpıştığı da olur. Bu durum çobanın cesaretini artırır; korkak değil, cesur bir insan haline gelir...

Çobanlık "şefkat ve merhamet" dolu bir insan modeli oluştururdu. Çobanın, koyunun hastalanması ve ayaklarının kırılması ya da başına herhangi bir işin gelmesi durumunda hayvana yardım etmesi gerekiyordu. Koyunu tedavi etmek için ilaç yapıp onu sıcak tutup severdi. Bu durum çobanın merhametini ve şefkatini arttırırdı...

Çobanlık "alın teri ile kazanmayı" öğretirdi. Allah (c.c.) isteseydi peygamberlerin hepsini zengin ederdi. Fakat peygamberlere çobanlık yaptırarak helal rızık kazanma dersini veriyordu. Dava adamı insanlar dilencilik yapmaz, haram yemez, alın teri ile kazanır ve herkese örnek olurdu...

Çobanlık "hür irade" oluştururdu. Dağlar insanların hür bir irade ve ruha sahip olmaları için en iyi yerdi. Hiçbir baskı odağı yoktu. Ağaçlar, gökyüzü ve temiz hava ile hür irade sağlam kalırdı. Çobanlar da sürekli şehirlerden uzak olan dağlarda yaşadığı için köle ruhlu olmazlardı. Zihinleri dünyalık put

ve malların etkisinde olmazdı. Olayları, yaşananları daha hür iradeyle değerlendirirlerdi.[13]

Allah (c.c.), bir çobanlık ile peygamberlerini böyle eğitiyordu. Bu peygamberlik verilmeden önceki sabır, cesaret, hür irade, merhamet, tevazu, helal rızık eğitimiydi. Bu eğitimden geçiriliyordu ki ileride yaşayacakları "kaosta" kolay pes etmesinler ve doğru adım atarak hakkı hâkim kılabilsinler diyeydi. Onlar büyük bir devrime hazırlanıyordu. Peygamberimiz Hz. Muhammed'i de (s.a.v.) büyük bir kaos bekliyordu. Hem de ne kaos! Yaşadığı kaosu da, izlediği muhteşem stratejiyi de anlatacağız...

Hz. Muhammed (s.a.v.) kırk yaşına gelince vahiy inecek, peygamberlik görevi verilecekti. İslam'ı yaymaya başlayacaktı. O, harekete geçtiğinde kötü düzenin sahipleri de harekete geçecekti. Çünkü peygamberimizin anlattığı din sömürü, kölelik ve adaletsizlik düzenini yıkmak istiyor, yerine hür iradeli insanların yetiştiği, kula kulluğu bitiren, sömürü düzenini yıkan, taştan putların yıkıldığı bir sistem kurmayı hedefliyordu. İslam'a inananlar arttıkça Hz.

[13] Bugün şehirlerde yaşayanlar bir caddede gezerken gözlerine birçok mağaza ve dükkânın tabelaları çarpıyor. Tabelaların her birinde farklı yazılar ve şekiller var. Göz bunları göre göre insanın zihninde tehlikeli iki şeye sebep oluyor. Bir, zamanla bilinçaltına yerleşip hür zihin yapısını köleleştiriyor. İki, zihinde ciddi gizli kirlilik oluşturuyor. Mağaza, kafe, dükkân tabelalarını göre göre oluyor bunlar. Bu sebeple ara sıra dağlara, tepelere, ağaçlık alanlara gidip kalmak lazım, zihni hürleştirmek ve temizlemek için.

Peygamber tehlikeden korunmak için derin ve ince bir strateji izleyecekti. İşte en önemli yer burasıydı.

Bildiğimiz gibi Resulullah Mekke'de "Erkam bin Erkam"ın evi olan Daru'l Erkam'ı komuta merkezi olarak kararlaştırdı. Gizliydi. Daru'l Erkam Müslümanların toplandığı davanın yeni merkezi olmuştu. Erkam'ın evini tercih etmesinin sebebi neydi? Anlatalım, anlatalım ki peygamberimizin ne kadar stratejik bir yol izlediğini anlayalım...

Peygamberimiz (s.a.v.), Erkam'ın evini gizli karargâh seçmişti. Çünkü Erkam'ın Müslüman olduğu bilinmiyordu. Bunun için Hz. Muhammed ve ashabının onun evinde bir araya gelecekleri hiç kimsenin aklından geçmiyordu. Doğru ya, müşriklere göre peygamberimiz ve inananlar, Müslüman olmayan birinin evinde değil, Müslüman olan birinin evinde toplanabilirdi. Peygamberimiz (s.a.v.), müşrikleri yanıltıyordu...

Erkam, Beni Mahzun kabilesindendi. Mahzunoğulları kabilesi, peygamberimizin kabilesi olan Haşimoğullarına karşı savaş yapan bir kabileydi. Erkam, düşman kabilenin adamlarını evinde toplayamazdı. Erkam'ın Müslüman olduğu da bilinmiyordu. Dolayısıyla toplantının onun evinde olacağı hiç kimsenin kalbinden, aklından geçmedi. İşte bu çok iyi bir stratejiydi...

Erkam, henüz Müslüman olduğu sırada çok gençti. Daha 16 yaşlarındaydı. Kureyş, bir gün

İslam'ın toplanma merkezini araştırmaya niyet etse bile Muhammed'in (s.a.v.) ashabından çocukluk yaştaki gençlerin evlerini araştırmak akıllarına bile gelmezdi. Aksine bütün dikkati ve araştırmayı büyük sahabelerin evlerine ve Resulullah'ın evine yönelteceklerdi. Dolayısıyla o yerleri gözetliyor olabilirlerdi. Toplantı yerlerinin, Haşimoğullarının evlerinin birinde, Ebu Bekir'in evinde ya da benzer durumdaki bir başkasının evinde olacağı akıllarına gelirdi. Bu evin seçiminin hikmetli olduğunu görmekteyiz. İslam'ın ilk yıllarında gerek toplanma yeri gerekse gizli "haberleşme merkezi" olarak ashaptan Erkam'ın evi kullanılmıştı. Derin ve ince bir strateji izleniyordu. Yoksa oluşacak bir kaosta faaliyet duraklayabilirdi...

Buraya gelenlere İslam anlatıldığı gibi müşriklerin hareketleriyle ilgili haberler, bilgiler buraya ulaştırılır ve burada değerlendirilirdi. Burası "gizli bilgi toplama ve dağıtım merkezi" olarak işlev görmüştü. Sadece gizlenme yeri ve ibadet yeri olarak kullanılmadı. Davetin ilk döneminde gizliliğe ve bireyselliğe itimat ediliyordu. Nebevi plan; derin, düzeyli ve sağlam siyasete dayalıydı. Resulullah'ın Erkam'ın evini seçmesi sırf Müslümanların orada toplanıp nasihat, vaaz ve irşatları dinlemeleri için değildi. Bir komuta merkezi; eğitim, öğretim, hazırlık, derin ve bireysel terbiye ile davaya ve liderliğe ehil kimseleri yetiştirmek içindi. Dava adamı yetiştirmek için tohum burada atılıyordu...

Eğitici olan Resulullah (s.a.v.), onlardan her bir fert için dikkatli ve hikmetli bir düzenleme ile yerine getireceği işleri belirlemekteydi. Her biri kendine ait bir rolü biliyor, her biri davanın tabiatını ve içinden geçtiği aşamayı kavrıyordu. Her biri ihtiyat, tedbir, gizlilik ve tam bir basiret tarafına bağlıydı. Zaten sağlam bir teşkilatlı istihbarat faaliyeti için bunlar şarttı. Bu stratejik ve derin faaliyet sonucunda İslam giderek daha da yayılıyor, Müslüman olanların sayısı artıyordu. Bu durum Mekke'deki kirli düzeni elinde tutanları ciddi şekilde rahatsız etmeye başlamıştı. İşte ne olduysa ondan sonra oldu. Anlatalım... Pür dikkat...

Durumun kendi açılarından iyiye gitmediğini gören müşrikler kendi meclisleri olan "Darun Nedve"de olağanüstü bir toplantı yaparlar. Muhammed ve taraftarlarının durumunu görüşürler. Ona ne yapılması gerektiğini uzun uzun konuşurlar. Muhammediler gittikçe artmakta ve giderek tehlikeli olmaya başlamışlardır. Mekke'yi kontrol eden müşrik liderler sırayla konuşur ve görüşlerini ortaya koyarlar. Orada bulunan halk da konuşmaları dinler. Sıra Mekke'nin en güçlü sözü geçen liderine gelir, Ebu Cehil'e...

Ebu Cehil şöyle konuşur: "Ey Kureyş topluluğu! Muhammed Tanrılarıma dil uzatıyor. Aklımızı aşağılıyor. Bizden önceki atalarımızın cehenneme gideceğini söylüyor. Muhammed'i öldürecek kimseye 100 kızıl ve siyah deve, şu kadar altın ve gümüş

vardır!" Orada bulunan herkes "Muhammed'i öldürecek kahraman kimdir?" derler. Bir suikast düzenlemek isterler...

Ömer bin Hattab yerinden fırlar ve "Bu işi ben yapmak isterim. Benden başka yapacak yoktur!" der. Mecliste olanlar Ömer'i alkışlarlar. "Görelim seni!" diyerek ona cesaret ve gaz verirler, teşvik ederler. Ömer, Müslümanlara ve Hz. Peygamber'e en çok düşman olanlardan biridir. Ömer meclistekilerle, yapacağı suikast hakkında sözleşir. Hemen kılıcını kuşanıp Muhammed ve taraftarlarının bulunduğu yere doğru gitmeye başlar. Ömer yürürken yüzünden öfke akmaktadır. Kaos yayından, inananlara ve Muhammed'e (s.a.v.) doğru bir ok fırlatılmıştır. Peygamberimizi (s.a.v.) öldürmek için kılıcını kuşanıp gittiği sırada peygamberimiz Erkam'ın evindedir. Yanında Hz. Hamza ve sahabelerin büyükleri olan Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ali ile beraber 40 kişi vardır...

Ömer, sinirli bir şekilde şirk dinini korumak için öfkeyle gider. Hava sıcaktır. Yolda yürürken Nuaym bin Abdullah'a rastlar. Bu zat da Müslüman olmuştur. O da Müslümanlar ile görüşüp ayetleri okur ve dinler. Nuaym, Ömer'in kılıcı belinde böyle hiddet ile gittiğini görünce durumdan şüphelenir ve ona: "Nereye böyle Ey Ömer!" der.

Ömer: "Muhammed'i arıyorum! Şu atalarımızın dinini bırakıp yeni din edinen, birliğimizi bozan, halkın inançlarıyla alay eden, ilahlarımıza küfreden var

ya! İşte onun canını almaya gidiyorum!" diye cevap verir. Nuaym bu sözleri duyunca Hz. Peygamber'in hayatından endişe ederek, onu korumak ve Ömer'in istikametini değiştirmek maksadıyla şöyle konuşur:

"Vallahi Ey Ömer! Görüyorum ki nefsin seni yoldan çıkarmış. Ve sen çok zor bir işe teşebbüs etmişsin. Muhammed'in ashabı onun başucunda dolaşıyor. Sen önce kendi ailene bak, onları yola getir."

Bu sözleri dinleyen Ömer, beyninde şimşek çakmışa dönerek, "Hangi aileme, ne olmuş onlara?" diye sorar. Nuaym:

"Kardeşin Fatıma ile enişten Said! Vallahi her ikisi de Müslüman olmuştur ve Muhammed'e uymuştur. Sen önce onlarla uğraş! İnanmazsan git araştır," der.

Nuaym'dan aldığı haberle öfkesi biraz daha artan Ömer, Müslüman olup olmadıklarını öğrenmek için kardeşinin evine gider. O sırada Müslüman olan Habbab bin Eret (r.a.) de ayetleri okumak için orada bulunmaktadır. Taha suresinin ayetlerini okumaktadırlar. Ömer, kapıya yaklaştığında bir şey okumakta olduklarını duyar. Hemen şiddet ile kapıyı çalar. Ömer'in, kılıcı belinde şiddetli bir şekilde geldiğini görünce Fatıma ve eşi Said telaşa düşerler. Fatıma, Kur'an sayfalarını dizinin altına koyarak saklar. Habbab da içerideki odalardan birine gizlenir. Ömer içeriye girince:

"Şu işitmiş olduğum ses neydi? Okuduğunuz ne idi? Söyleyin bakalım?" diye tehditle sorar.

"Yanlışın var, hiçbir ses yoktu," diyerek inkâr eder Said ve Fatıma.

Bunun üzerine Ömer gazaba gelip: "Hayır bilakis! İşittiğim doğruymuş haber aldım. İkiniz de Muhammed'in sihrine aldanmış, ona tabi olup dinine girmişsiniz!" diye diretir. Artık inkâra gerek kalmadığını anlayan Said, "Ey Ömer! Hak gerçek din İslam'dır, anlamadın mı?" deyip itiraf eder.

Bunları duyan Ömer, çok öfkelenir ve enişteşinin üzerine yürüyerek onu tartaklamaya başlar. Hatta yere yatırıp göğsüne oturur. Bu sırada Fatıma, kocasını onun elinden kurtarmak için araya girince, onu da dövmeye koyulur. Şiddetli bir tokat vurup onun yüzünü yaralar. Durum bu raddeye varınca artık dayanamayan Fatıma bağırarak:

"Evet, Müslüman olduk! Allah'a ve Resulüne iman ettik, anladın mı? Şimdi ne istersen onu yap!" diyerek meydan okur. Ve önceki sözlerini tekrarlar: "Ey Ömer! Hak din seninki değildir. Biz şahadet ederiz ki Allah'tan başka ilah yoktur. Yine şahadet ederiz ki Muhammed Allah'ın Resulüdür. Artık dilediğini yap, elinden geleni bırakma!" İşte böyle meydan okurlar.

Ömer, kız kardeşini perişan ve kanlar içinde görünce bu kez yumuşar, pişmanlık duymaya başlar. Hiddeti de geçer. Hemen yere oturarak:

"Biraz önce okumakta olduğunuz şu sayfayı verir misin? Muhammed'e gelen şeye bakmak istiyorum," deyince kardeşi Fatıma, "Senin onu imha edeceğinden korkuyoruz," der. Ömer putları üzerine yemin ederek "Korkmayın onu okuduktan sonra geri vereceğim," der ve onlara teminat verir. Ömer, böyle deyince kardeşi onun Müslüman olacağından ümitlenerek sayfaları verir.

Ömer, sayfayı başından okumaya başlar. Ömer kâtiptir ve okuma yazma bilir. Taha suresinin ilk ayetleridir. Hem okur, hem düşünür.

"Taha. Ey Muhammed Biz Kur'an'ı sana sıkıntıya düşesin, meşakkat çekesin diye indirmedik; ancak Allah'tan korkanlara bir öğüt, yeri ve yüce gökleri yaratanın katından bir kitap olarak indirdik..." ayetlerini okur. Ömer'in ruhunda aniden fırtınalar kopmuştur. Ömer değişiyordur. İçindeki düşmanlığın yerini bir anda sevgi alır. Ruhunda bir devrim, bir inkılap meydana gelir. Okuduğu Kur'an'ın mana zenginliği ve belagati ona çok tesir etmiştir.

Hele "Allah'tan başka ilah yoktur, güzel isimler onundur..." ayetini okuyunca, adeta yaşadığı ruhsal devrim artmıştır. "Bu ne güzel, bu ne şerefli bir kelam! Bu kelamdan daha güzeli, daha tatlısı olamaz!" diyerek hayret ve hayranlığını ifade eder. Bu sözleri gizlendiği yerden dinleyen Habbab artık kendini güven içinde hissederek gizlendiği yerden çıkar ve Ömer'e şöyle hitap eder:

"Müjdeler olsun sana Ey Ömer! Dilerim ki Resulullah'ın senin hakkında yaptığı dua kabul edilmiş olsun. Ve sen onun davetine uyarsın. Çünkü dün kendisinden işittim, şöyle dua ediyordu: 'Allah'ım İslamiyet'i şu iki insandan biriyle; ya Ebu Cehil, veya Ömer bin Hattab ile güçlendir.' Allah Allah! Şu işe bak Ey Ömer! Gel etme, Allah'a boyun eğ, ona itaat et!"

Bu sözleri dikkatle dinleyen Ömer, gönlü yumuşamış ve sevgi ateşi içinde "Peki Ey Habbab! O halde Muhammed'in nerede olduğunu bana göster de gidip Müslüman olayım." der. Habbab çok sevinir. Fakat Fatıma korku içindedir. Resulullah'a karşı saygısız bir harekette bulunmayacağına dair söz alırlar: "Hz. Peygamber, şu anda, Safa Tepesi yakınlarında, Erkam'ın evindedir ve yanında da bir grup ashabı vardır," derler.

Ömer bunu duyar duymaz Habbab'a: "O halde kalk önüme düş ve beni Muhammed'e götür. Ben Müslüman olacağım," der. Kılıcını alıp kuşandıktan sonra, Hz. Peygamber'in ve dostlarının bulunduğu eve gider. Varıp kapıyı çalar. İçeridekiler Ömer'in sesini duyunca sahabelerden birisi kapıya yanaşarak dışarı bakar. Ömer'in kılıcını kuşanmış olarak kapıda durduğunu görür. Panik içinde Hz. Peygamber'e dönerek:

"Ya Resulullah, kapıda Ömer var. Kılıcını da kuşanmış olarak duruyor!" diyerek haber verir. Resulullah'a karşı olduğunu bildikleri için kapıyı açmaya

cesaret edemezler. Fakat orada bulunan Hz. Hamza: "Bırakın onu gelsin! Ömer'den korkacak ne var? Eğer hayırlı bir niyetle gelmiş ise, kendisini hayırla karşılar ve ağırlarız. Eğer kötü bir maksatla gelmiş ise, onu kendi kılıcıyla gebertiriz!" der.

Hz. Peygamber de: "Bırakın onu gelsin. Eğer Allah onun hayrını murat etmiş ise hidayete erdirir," buyurur. Kapıyı açarlar. Ömer içeri girer girmez, Hz. Peygamber ayağa kalkarak onu karşılar. Sahabelerin ona güvenleri olmadığı için, biri sağından biri solundan tutarak peygamberimizin yanına getirirler. Hz. Peygamber üzerindeki abasını eliyle kavrayarak onu şöyle bir sarsar ve:

"Ey Ömer niye geldin? Maksadın nedir?"

Ömer, peygamberimizin manevi heybetinden sarsılmış ve iki dizi üzerine çökmüştür: "Ya Resulullah! Ben buraya, Allah'a ve Resulüne ve onun Allah'tan geldiklerine iman etmek için gelmiş bulunuyorum!" karşılığını verince peygamberimiz sevincinden "Allahuekber!" diyerek tekbir getirir.

O günkü sahne gerçekten muhteşemdi. Müslümanların sevinçten gözleri yaşarmıştı. Hepsi birden tekbir getirdi ve dağlar bu tekbirle inledi. Tekbir sesini duyan dışarıdaki Müslümanlar Ömer'in İslam'ı kabul ettiğini anlayıp onlar da çok sevindiler. Ömer de değişmişti. İçindeki küfür imana, düşmanlık dostluğa dönüşmüştü. Tabiri yerindeyse kaos oluşturmak isteyen bir eşkıya evliya olmuştu. Kaos için harekete

geçirilen Ömer, hakikate teslim olmuştu. Ömer'in Müslüman olması kaos odaklarını korkutup Müslümanlara kuvvet vermişti. Çünkü Ömer'den herkes korkardı.

İslam'ın ilk yıllarında İslam'a büyük düşmanlık yapan iki kuvvetli insan vardı. Biri Ebu Cehil diğeri Ömer idi. Peygamberimiz, bunlardan birinin Müslüman olmasıyla davanın kuvvet kazanacağını biliyordu. Bu iki şahsın düşmanlığı Müslüman olmak isteyen birçok kişinin cesaretini kırıyordu. Peygamberimiz, bu iki şahıstan birinin Müslüman olması için Allah'a dua etmişti. Ömer, Müslüman olunca düşman biraz daha yola gelecekti. Şirk sistemini koruyan bir adam Müslüman olmuştu ve artık Allah'ın dini için mücadele edecekti. Önceden küfür ve şirk dinini muhafaza eden Ömer, artık İslam'ı ve Müslümanları muhafaza edecekti.

Müşrik liderler İslam'ın giderek yayılmasından daha da endişelenir oldular ve mecliste toplanıp yeni bir karar aldılar. Müslümanlara yönelik sosyal ve ekonomik bir ambargo uygulamaya karar verdiler. Bu karara göre hiçbir şekilde Müslümanlarla temas edilmeyecek, onlardan bir şey satın alınmayacak, onlara ve onlara destek veren herkesle kız alıp verilmeyecekti. Ticaret yapılmayacak, açlık içinde kıvranmaları sağlanacaktı. İşte bu bir başka kaos ve çok büyük bir ambargoydu. Bu ambargo üç yıl devam edecekti. Müslümanlar ve onlara destek verenler ciddi açlık ve yokluk çekecekti. Bazıları yiyecek bir şey

bulamadığı için otları ve ağaç yapraklarını yiyecekti. Çocuklar hastalanıp ölümle yüz yüze kalacaktı. Böylece Müslüman olanlar açlık, yokluk çekip sefalet içinde yaşadıkları için İslam'ın yayılması duracaktı. Kim ki Müslümanlarla ticaret yapıp onlara yardım ederse cezalandırılacaktı.

Değişmez bir kanun vardı: Hakkı hâkim kılmak ve bağımsızlık elde etmek için bedel ödemek gerekiyordu. Kaosun odakları yeri geldiğinde ekonomik ambargolarla bizleri sıkıştırıp pasifize ederek yok etmeye çalışacaklardı. Ezilip işkence görülecek, kimi zaman sosyal, ekonomik darbelerle karşılaşılacaktı. Fakat Allah için direnip mücadeleye devam edilirse Hak bir gün galip gelip zafer elde edilecek, bağımsız olunacaktı. Peygamberimiz ve ashabının ne zor bedeller ödediğini gördük. Biz bedel ödemeden her şeyin kolayca oluvermesini istiyoruz. Allah, peygamberlerinin bile bedel ödeyerek hakkı hâkim kılmalarını istemiş. Çoğu aç, susuz kalmış, ambargoya uğramış...

Ambargo olsa da, işkence yapılsa da İslam'dan vazgeçilmiyor, yayılıyordu. Mekke'yi yöneten odaklar mecliste bir daha toplanmaya karar verdi. Muhammed'i bir suikast ile tamamen ortadan kaldırmak istiyorlardı.

Mekke döneminde Mekkeli müşrikler peygamberimizin evinde "suikast" düzenlemeyi planladılar. Mekke'deki tüm sülale ve kabile üyelerinden birer

kişi seçilecek ve bir çete oluşturacaktı. Bu çete peygamberimizi evinde kuşatıp öldürecekti. Böylece suç bir kabileye kalmayacak ve Resulullah'ın yandaşları ve kabilesi Mekke'deki tüm kabile ve sülalelere karşı çıkma cesareti gösteremeyecekti. Fakat Resulullah'ın halalarından biri bu suikastın yapılacağına dair haberleri öğrendi ve peygamberimize haber etti. Peygamber Efendimiz bunun haberini duyar duymaz tedbir alıp Ebu Bekir (r.a.) ile hicret etmeye karar verdi. İki deve ayarladılar. Resulullah, Hz. Ali'yi yatağında bıraktı. Ebu Bekir yolda kendilerine rehberlik edecek bir deveci ile anlaştı. Müşrik ve putperest olmasına rağmen bu rehber-deveci Abdullah b. Uraykıt, Medine'ye kadar yolcularını yere ayak değmeyen arka yollardan geçirerek ulaştırmaya muvaffak olmuş ve sözüne sadık bir kimse olduğunu ispat etmişti.

Peygamberimiz (s.a.v.) hicret sırasında muhteşem bir strateji uygulamıştı. Anlatalım...

Ayrıca Hz. Ebu Bekir, oğlu Abdullah'tan gündüzleri Mekke'de gezinmesini, Mekke eşrafına yakın olmasını ve kendilerini ilgilendiren haberleri gece mağaraya gelerek bildirmesini istedi. Peygamberimiz ve Ebu Bekir yolda Sevr Mağarası'na gizlenmişlerdi. Abdullah, geceleri gelip haberleri bildiriyordu. Ebu Bekir'in hizmetçisi Amir b. Füheyre akşamları davarları mağaraya doğru getiriyordu. Peygamberimiz ve Ebu Bekir koyun

sağıp sütlerini içiyorlardı. Koyunlardan birini kesip yiyorlardı. Gündüz Mekke haberlerini dinleyip akşam Sevr Mağarası'na gelip rapor sunan Abdullah, sabah olunca mağaradan ayrılıp Mekke'ye geri gidiyordu. Ardından da ayak izleri kalmasın diye Füheyre de davarları o bölgeden geçirip ayak izlerini kaybediyordu. Abdullah ve Füheyre tam bir casus gibi çalışıyor ve rapor sunuyorlardı. Bu teşkilatlı istihbarat faaliyeti ile güvenlik sağlamış oluyorlardı. Peygamberimiz, "Nasıl olsa Allah yardım eder," diye tedbiri elden bırakmıyordu. Casusluk teşkilatı oluşturup tedbir almıştı. İstihbarat bilgisi elde ederek işini yapıyordu. Hicret ederken bile aldığı tedbirler muhteşemdi.

En sonunda Medine'ye ulaşacaklardı. Müslümanların çoğu da hicret etmişti zaten. Her şey bundan sonra başlayacaktı aslında. Değerli okuyucu, benim can dostum, biliyor musun peygamberimiz Mekke'de bir ajan bırakmıştı. Anlatalım...

Hz. Peygamber, amcası Abbas'ı Mekke'de casus olarak bırakmıştı. Mekke'de kalmış, durumunu da gizli tutarak Müslümanlara kuvvet sağlamak ve destek olmak, Mekke'de olup bitenleri Medine'ye bildirmekle görevlendirilmişti. Medine'ye gelmek istediği zaman peygamberimiz: "Sen bulunduğun yerde daha güzel cihat etmektesin, senin Mekke'de oturman daha hayırlıdır," diye cevap yazmıştı. Büyük bir banker ve zengin bir tüccar olan Hz. Abbas'ın, ticaret

sayesinde çok geniş bir çevresi vardı. Taif ile de sıkı istihbaratı vardı. O, Mekke'de cereyan eden olayları sıcağı sıcağına Resulullah'a yazar ve onu bunlardan haberdar ederdi. Bir strateji elbet olacaktı değerli okuyucu. Olacaktı ki bizlere de örnek olabilsindi...

Peki, Medine'ye gelince Müslümanlar için uygulamaya koyduğu derinlikli yöntem ve stratejiyi okumaya hazır mısın? Yaslan o zaman arkana ve pür dikkat oku değerli okuyucu.

Peygamberimiz (s.a.v.), Medine'ye gelip Müslüman toplumu inşa etme sürecini başlattığı zaman uygulamaya koyduğu ilk iş, Müslümanlar arasında "selamı" emretmesi, yaygınlaştırılmasını istemesi olmuştu. "Neden?" dediğinizi duyar gibiyim. Elbette ki birbirine karşı olumlu sözlerle hitap eden, bu sözlerle birbirlerinin iyilik ve esenliğini isteyenler arasında mevcut olan veya gelecekte olması muhtemel görünen problemler çözülür, buzlar erirdi. Her karşılaştığında birbirine "Allah'ın selamı üzerine olsun..." diye dua edilen toplumda kavga, çatışma, huzursuzluk olmazdı. İlişkiler içten ve daha yoğun olurdu. Bağlar güçlenip kuvvetlenirdi. Bu nedenle selam önemliydi. Bu, başka bir dinde yok...

Allah Resulü buyuruyor ki: "Varlığımın kudreti elinde bulunan Allah'a yemin ederim ki siz iman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de gerektiği gibi iman edemezsiniz. Ben size yerine getirdiğiniz zaman aranızda sevgiyi oluştu-

rup pekiştirecek bir şey söyleyeyim mi? O selamdır. Selamı aranızda yaygınlaştırınız."(Müslim, Tirmizi) Bunların hepsi bir strateji dâhilinde gerçekleştirilen şeylerdi. Nebevi stratejiydi bu. Ayrıca peygamberimiz Medine'ye gelir gelmez kardeşlik tesis etti. Küslüğü bitirdi. Üç günden fazla küs durmayı yasakladı. Bir mümin kendisi için istediğini, kardeşi için de isteyecekti. "Aranızda hediyeleşin," dedi. Bu, sosyal bir stratejiydi.

Daha sonra mescit inşa edildi. Burası toplanma, dinlenme ve istişare yeriydi. Hayatın merkezi burasıydı. Burada kalpler coşuyor, enerji topluyordu. Tüm bunlar Müslümanların sağlam bir askeri birlik, istihbarat teşkilatı, yönetici kadrosu oluşturması için gerekliydi. Sağlam bir ordu, sağlam bir teşkilat, sağlam bir iktisadi yapı, bunları uygulamadan olmazdı. Aralarında kardeşlik şuuru gelişmiş Müslümanlar ileride Bizans ve İran topraklarını fethedecek, oralara kadar Hakk'ı götüreceklerdi. Tüm bunların özünde "selam ve kardeşlik" inkılabı yatmaktaydı. "Nebevi strateji" çağlara ışık tutmaktadır. Allah'ın koyduğu ilkeler ışığında inkılaplar yapan Hz. Peygamber'e (s.a.v.) selam olsun. Ve yine selam olsun onun kutlu ashabına.

Dahası da var değerli okuyucu. Anlatalım, anlatalım ki önümüze ışık olsun...

Peygamberimiz hicretten sonra Mescidi Nebevi'nin yanında "Suffe" adında bir yer yaptırdı. Burası hem misafirhane hem ilim, Kur'an ve

ibadet merkeziydi. Burada Kur'an okunuyor, ayetler müzakere ediliyordu. Bazıları yazı yazmayı öğrenmeye çalışıyorlardı. Kur'an ve yazmayı "Ubade b. Samit" öğretiyordu. Onlardan bazıları ilimle ve peygamberden hadisleri hıfzetmekle meşgul oldular. Mesela Ebu Hureyre (r.a.), çok hadis rivayet etmekle, Huzeyfe b. Yemen (r.a.) fitne hadislerine önem vermekle tanınmaktadır. Bunlar aynı zamanda cihat da ediyorlardı. Kendi inançlarına dayalı bir eğitim kurumu kurmadan olmazdı. Bu eğitim kurumunda yetişen insanlar sağlam bir komutan, asker, istihbarat teşkilatı üyesi, sağlam bir eğitimci oluyordu. Mekke döneminde Daru'l Erkam ve Medine döneminde Suffe bu görevi görüyordu. Eğitim kurumunu kuramayan ideolojiler ve inançlar bir zaman sonra çökmeye ve yok olmaya mahkûm oluyordu. Önce hakka dayalı, içinde çok boyutlu eğitim veren bir eğitim mekanizması kurmak peygamberimizin yaptığı ilk işlerden biriydi. Nebevi strateji bunu gerektiriyordu. Devam edelim...

Biliyor musunuz, peygamberimiz (s.a.v.), müşriklerin tehlikesine karşı onlara ekonomik ve psikolojik bir operasyon yapacaktı. Bu iktisadi ve psikolojik savaşın en önemli örneğiydi. Anlatalım...

Peygamberimiz Medine'ye hicret ettiğinde hem keşif hem de korku vermek amacıyla ufak ordular hazırlayıp çevreye gönderiyordu. Medine'ye hicret edildiğinde Hz. Hamza'yı 30 kişi ile birlikte gönderdi. 300 kişilik Kureyş kervanını vurmakla görevlendirdi.

Bu kervanda Ebu Cehil de bulunuyordu. Kervan takip edilip tehdit edildi. Daha sonraları peygamberimiz de 150 kişi ile kendi sefere çıkmıştı. Şam'a gidecek olan Kureyş kervanını vurmak istiyordu. Çünkü içinde Kureyş'e ait mallar bulunan kervanın Mekke'den ayrıldığı haberi gelmişti. Peygamberimiz kervanı takibe aldırdı. Sahabelerden oluşan ufak bir orduyu kafile hakkında keşif yapmak için kuzeye gönderdi. Ve peygamberimize haber verdiler. Kervan Mekke halkına ait büyük bir servetle doluydu. 1000 deve maliyeti, 50.000 altın dinardan az olmayan malla yüklüydü. Kervan mürettebatı ise 50 kişi kadardı. Bu durum bulunmaz bir fırsattı. Müşriklerin büyük bir serveti ellerinden alınacak olursa, bu durum müşriklere karşı ağır askeri ve siyasi darbe olurdu.

Ve sonunda kervana saldırıldı. Müşriklerin savaş ilan edeceğini bildiği için önceden psikolojik ve ekonomik savaşla gereken tehdidi yapıyordu. Resulullah'ın (s.a.v.), müşriklerin mal yüklü kervanlarını basması "iktisadi, ekonomi ve psikolojik savaş stratejisinin" önemli bir örneğidir. Peygamberimiz "istihbarat timi" oluşturup müşriklerin kervanlarına saldırtabiliyordu. Bu istihbarat timi hem korku salıyor hem de strateji olarak üstünlük sağlamaya yardımcı oluyordu. Dedim ya değerli okuyucu, bir strateji ve bir plan vardı ortada... Bitti mi, bitmedi can dostum...

Dünya istihbarat alanında "dil" bilmek ve öğrenmek bir zorunluluk olarak görülür. Dili akıcı şekilde

konuşmak değil, okumak ve yazmak da önemlidir. Farklı milletlerin dilini bilmediğiniz zaman dış istihbarat toplama beceriniz olmaz. Peygamber dile önem verdi. Hz. Peygamber, Medine'ye hicret ettiğinde "Zeyd b. Sabit" onun huzuruna götürülür. Zeyd'in Neccar kabilesinden bir genç olup Kur'an'ın 17 suresini ezberlemiş olduğu Resulullah'a bildirilir. Resulullah, bunun üzerine "Ey Zeyd! Benim için Yahudi yazısını öğren. Çünkü onların dilinde mektup yazdırmam gerektiğinde onlara güvenmiyorum," buyurur. Zeyd, çok kısa bir zamanda onların dilini öğrenir ve diplomatik ilişkiler ve istihbaratta ciddi faydası olur. Daha sonra Resulullah, "Sen Süryaniceyi de güzelce okuyup yazacak şekilde öğren. Çünkü bana Süryanice yazılar da geliyor," dedi ona. Zeyd, 17 gün içinde Süryaniceyi de iyice öğrendi.

Unutmamalı ki Osmanlı Devleti, Arapçayı çok iyi öğrenen "Lawrence" gibi İngiliz ve Fransız casuslar tarafından parçalanmıştır. Lawrence, bir İngiliz olduğu anlaşılmayacak kadar iyi Arapça konuşuyordu. Dil bilen eleman yetiştirmek devletler, örgütler ve kurumlar için silah fabrikasına sahip olup bomba üretmek gibi bir şeydir. Farklı dilleri bilen insanlar yetiştirip kullanmak bombalardan, füzelerden daha etkili olabilir. Peygamberimiz de dil bilen birkaç insan yetiştirmeyi de ihmal etmeyecekti. Muhammed (s.a.v.) bir peygamber idi. Fakat aynı zamanda bir devlet lideri, bir devlet adamı idi. Selam olsun o devlet adamına...

Hz. Muhammed (s.a.v.), Hakk'ı hâkim kılmak için çalışan, strateji üreten bir peygamber, bir devlet adamı, örnek bir liderdi dedik ya... Bu örnekliği yapmasını dileyen Allah (c.c.) idi. Allah dileseydi bir saniyede peygamberini ve inananları hem dünyaya hâkim kılar, hem de çok zengin edebilirdi. Fakat Allah (c.c.), çalışmamızı, strateji üretmemizi ve mücadele etmemizi istiyordu. Peygamberini de bu doğrultuda bize örnek yapacaktı...

Gün gelecek, peygamberimiz de (s.a.v.) her fani gibi ölecekti. Ondan sonra Müslümanların lideri Hz. Ebu Bekir olacaktı. İslam geniş topraklara yayılmaya devam edecekti. İslam ordusu bir yandan Afrika, bir yandan da doğuya doğru seferlere devam edecekti. Gün gelecek Hz. Ebu Bekir de vefat edecekti. Peki, ondan sonra ne olacaktı? Değerli okuyucu, bundan sonra anlatacaklarımı iyi oku. Gözünden hiçbir şey kaçmasın. Kaosun derin mimarlarını göreceksin. Anlatmaya başlayalım o zaman. Haydi Bismillah...

* * * *

Hz. Ebu Bekir, halife ve devlet başkanıyken hastalanmıştı. Hastalığı süresince mescide namaza çıkamadı. Bu sırada imamlığı Hz. Ömer'e bıraktı. İmamlık için Hz. Ömer'i tayin etmesi manidardı. Zaten Hz. Ebu Bekir, kendisinden sonra hilafetin ağır yükünü Hz. Ömer'den başkasının yüklenemeyeceğini biliyordu. Hastalandığı için ölümünün yakın olduğunu

anladı. Kendisinden sonra halifenin hemen belli olmasını istiyordu. Çünkü otorite boşluğu oluşursa fitne çıkarmak isteyenler kolayca harekete geçebilirdi. Devlet otorite boşluğu kabul etmezdi.

Kafasındaki aday belliydi. Fakat bir de kamuoyu yoklaması yapmak istiyordu. Müslümanların ileri gelenlerini toplayarak onlarla istişare etmeye karar verdi. Önce Abdurrahman bin Avf'ı (r.a.) çağırdı. Ömer (r.a.), hakkındaki görüşünü sordu. Abdurrahman bin Avf:

"Ömer çok iyidir fakat biraz şiddeti vardır," dedi. Hz. Ebu Bekir:

"Doğrudur fakat onun şiddeti, benim yufka yürekliliğimi gidermek içindir. Kendi haline kaldığı zaman hiddet ve şiddet gibi hallerden vazgeçer. Dikkat edersen ben bir adama şiddetlendiğim zaman Ömer yumuşaklık göstermiştir, ben yumuşaklık göstermişsem, o şiddetli olmuştur."

Buradan anlıyoruz ki Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer bir derinlik içerisinde birbirini dengeleyen olgun devlet adamlarıydı. Bu yaptıklarını çatışma için değil bilinçli bir Müslüman ve devlet adamı olarak yapıyorlardı. Onlar cennetle müjdelenmiş bir sahabe olduğu gibi aynı zamanda birer devlet adamıydı. Devletse denge, adalet gerektirirdi. Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer de birbirini her zaman olgunluk içinde dengelediler. Biri devletin yumuşak yüzü olduğunda, diğeri sert yüzü oluyordu...

Hz. Ebu Bekir, bundan sonra da Hz. Osman'ı çağırdı ve Hz. Ömer'in halife olma meselesini ona da sordu. Hz. Osman öyle bir cevap verdi ki tam bir feraset örneğiydi:

"İçi dışından iyidir ve içimizde onun benzeri yoktur!"

Talha bin Ubeydullah'a (r.a.) da sordu. O da: "Ömer insanlara karşı şedittir," dedi.

Hz. Ebu Bekir en sonunda bir nevi kâtibi olarak çalıştırdığı Hz. Osman'ı yanına çağırarak ona vasiyetini, ahitnameyi yazdırdı:

"Bismillahirrahmanirrahim. Bu, Muhammed Resulullah'ın halifesi Ebu Bekir'in dünya hayatının sonunda, bu dünyadan göçerken ve ahiret hayatının başlangıcında verdiği kararı bildiren bir beyannamedir. Ben Ömer bin Hattab'ı size halife olarak tayin ediyorum. Onu dinleyiniz, ona itaat ediniz. Ben davranışımla, hayrı aramakta kusur etmedim. Allah'a, peygambere, dinime, kendime ve size iyilik etmek istedim. Eğer adil davranırsa, adaleti icra ederse beni tasdik etmiş olur. Böyle davranmazsa yaptığından mesuldür. Ben sadece hayrı istedim, gaybı bilmem. Ve zulmedenler yakında nasıl bir inkılap ile yıkılacaklarını bileceklerdir. Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun."

Halife Hz. Ebu Bekir, vasiyetini bu şekilde yazdırdıktan sonra halifelik mührüyle mühürleyip kapattı. Bunun ardından Hz. Ebu Bekir emniyet görevlisini

çağırarak, "Bu zarfı al, dışarı çık ve Müslümanlara şöyle de: 'Bu kapalı zarfta Ebu Bekir'in vasiyeti ve onun yerine geçecek olan halifenin adı yazılıdır. Ebu Bekir, burada adı yazılı olan şahsa itaat etmenizi istiyor!' de..."

Kimse halifenin kim olacağını bilmiyordu. Emniyet görevlisi bile kâğıtta kimin adının yazdığını bilmiyordu. Kâğıtta kimin isminin yazılı olduğunu halifenin sekreteri Hz. Osman (r.a.) biliyordu. Halk da merak ediyordu. Halkta Yahudi, münafık ve Hristiyan olanlar vardı. Bunlar fitne çıkarmak için otoriteyi sağlayamayan, eksikleri, zaafları olan birinin halife olmasını istiyorlardı. Böylece Müslümanlar arasında kolayca fitne ve kaos ortamı oluşturabileceklerdi. Görevli kâğıdı çıkardı ve Hz. Ömer'in halife olacağını okudu. Herkes kabul edip ona biat etti. Fakat memnun olmayan gizli Müslümanmış gibi görünen Yahudi, münafık ve Hristiyanlar vardı. Çünkü Hz. Ömer adil, otoriter ve şedit biriydi. Onun olduğu yerde fitne ve "kaos" oluşturmak mümkün değildi.

Ardından Hz. Ebu Bekir de hasta haliyle başını pencereden çıkarıp halka şunu dedi:

"Başkanlığa akrabamdan birini değil, Ömer'i seçtim, kabul ediyor musunuz, razı mısınız?" Ahali, "Razıyız, Ey Resulullah'ın halifesi!" dediler.

Hz. Ömer, halife olur olmaz çok önemli stratejik bir adım atacaktı. Çok önemli bir adımdı. Devlet adamlığını ortaya koyacaktı resmen. Anlatalım...

İslam ordusu ciddi fetihler yapıyordu. İslam devletinin sınırları gün geçtikçe genişliyordu. Ordunun büyük komutanı Halid bin Velid (r.a.), girdiği tüm savaşları kazanıp düşmana korku salıyordu. Düşman ve kimi askerler ona Allah'tan bir kılıcın verildiğini bile iddia etmeye başlamışlardı. Hatta "Savaşlar Halid bin Velid sayesinde kazanılıyor. O olmazsa savaş kazanılmaz. Onda olağanüstü bir güç var," gibi sözler söylenip inanılmaya başlamıştı. Müslümanların zihnine bu yerleşmişti. Zaferin Allah'tan geldiğini unutmaya başlamışlardı.

Daha önemli bir tehlike daha vardı. Bu durumda devlete hizmet eden ordu, şımararak ve büyüklük kompleksine kapılarak devlet üzerinde bir sulta oluşturabilirdi. İslam ahlakını ve adaletini tatbik etmekle görevli olan devletin, ordunun kontrolüne girme ihtimali belirebilirdi. Devletin bekası ve amacını ortadan kaldırabilirdi. Bu durum, Halid bin Velid için de zararlı bir durumdu. Kibir ve gurura kapılıp askeri hegemonya oluşmasına sebep olabilirdi. Askeri darbeye kadar giden süreçler yaşanabilirdi. Hz. Ömer, tüm bu durumları fark edince Halid bin Velid'i komutanlıktan aldı.

Herkes şaşırdı. Çok başarılı bir komutan, girdiği tüm savaşları kazanıyor ve asker onu çok seviyordu. Böyle biri, ordunun başında durdukça devletin sınırları daha da genişlerdi. Fakat Hz. Ömer, derin bir tehlikeyi sezmişti. Az önce anlattığımız sebeplerden dolayı Halid bin Velid'i komutanlıktan alıyordu. Sebebi,

bahsettiğimiz gibi, insanların zaferi Allah'tan değil Halid bin Velid'den bilmeleri ve ordunun kibre kapılıp yanlış yola sapabilme ihtimaliydi. Halid bin Velid de önce bu karara tepki gösterdi fakat daha sonra Hz. Ömer'in haklı olduğunu anladı ve kabul etti. Sonra şunu dedi: "Ömer yaşadıkça bu ümmet içinde fesat gelişmez." İşte devlet stratejisi diye buna denir. Hz. Ömer, büyük bir tehlikeyi önceden görüp önlemini almıştı... Kaosun oluşmasını engellemişti...

Hz. Ömer, sonra yazdığı şu yazıyı tüm vekillerine gönderdi: "Benim Halid'i azlediş sebebim onun iffete aykırı ve namusu ihlal edici bir hareketinden dolayı değil. İnsanlar onu o kadar yüceltti ki, Allah'ı bırakıp ona tevekkül edeceklerinden korktum. Bütün bu başarıların Halid'den değil, Allah'tan geldiğini bilmeleri ve yalnız başına hiç kimsenin her şeyi yapmaya kadir olmadığını göstermek için onu azlettim..."

Allah'ın verdiği feraset ve basiretle Hz. Ömer gerekeni yapmış stratejik bir karar vermişti.

Hz. Ömer, bir uygulama başlatmıştı. Her sene hacca gidiyordu. Aynı zamanda devletin valilerinin de hacca gelmesi için emir vermişti. Hac sırasında Hz. Ömer, Müslümanlara hitaben, "Kimin valiler hakkında bir şikâyeti varsa bana bildirsin!" diyordu. Biliyor musunuz, tarih kitapları, Hz. Ömer'in, birkaç tane valiyi, şikâyet edenin gözü önünde dövdüğünü kaydetmektedir... Yapar dostum. O Hz. Ömer. Adaletin babası...

Hz. Ömer, halifeliği boyunca adaletten, haktan sapmayacaktı. Bunu yapmak gerçekten zordu. Peki, sırrı neydi? Okumaya devam o zaman...

Hz. Ömer bir gün yanına, işi olmayan bir adam çağırır. "Sana bir iş vereceğim," der. Adam biraz çekinerek ne yapacağını sorduğunda, Hz. Ömer yapacağı işi anlatır: "Her sabah kapıma gelip vurarak: "Ölüm var Ey Ömer, Ölüm var Ey Ömer!" diye bana hatırlatacaksın der. Ve karşılığında adama para verir. Adam her gün gelir ve Ömer'e ölümü hatırlatır, karşılığında para alır. Her gün düzenli olarak Halife Ömer'in kapısını çalıp ölümü hatırlatan adam bir gün yine sabah gelir ve kapıyı yine çalar. Halife Ömer kapıyı açar ve adam ölümü hatırlatmadan onu susturur. "Al şu paranı ve bundan sonra bir daha bana ölümü hatırlatmana gerek yok," der. Adam merak edip sebebini sorar ve Ömer şu cevabı verir: "Bu sabah aynada sakalımda ak bir tel gördüm. Ben her sabah çoğalan ak telleri gördükçe ölümü hatırlıyorum. Ağaran sakal ve saçlarım bana ölümü yeterince hatırlatıyor. Artık gelmene gerek yok," der.

Değerli okuyucu, işte Halife Ömer'i haktan ve adaletten saptırmayan şey buydu. Kendisine ölümü hatırlatması için parayla adam tutmuştu. Daha sonra ağaran saç sakalı kendisine ölümü hatırlattığı için adamın işine son vermişti. Hangimiz ölümü hatırlatması için parayla adam tuttuk veya hangimiz ağaran saç ve sakala bakarak ölüm şuuru edindik? Hz. Ömer, kalbinde ve zihninde oluşacak kaosu ölüm

bilinciyle yok eden adamdı. Onun kalbinde ve zihninde oluşacak kaos tüm toplumu mahvedebilirdi, adaletsizlik ve haktan sapma artardı. Devlet bir anda çöküşe gider, toplumsal bir kaos engellenemezdi...

Bir adam düşünün. İman etmeden önce en azılı İslam düşmanıydı. Sonra iman etti ve Müslümanların koruyucusu oldu. Sonra gün geldi Müslümanların lideri ve halifesi oldu. En dipten en tepeye, en kirli yerden en temiz yere, en şuursuz halden en şuurlu hale bir yolculuktu onunki. Hayatının büyük bölümü şirk ile geçtiği için şirkin psikolojisini çok iyi biliyordu.

Bir gün diyecekti ki: "Cahiliye devrinde yaptığımız iki şey vardı ki, birini hatırlayınca ağlarım, birini hatırlayınca gülerim." Halife Ömer'e sorarlar: "Bunlar nedir Ey Ömer?"

Hz. Ömer cevap verir: "Bizler cahiliye devrinde kız çocuğumuz olunca utanırdık ve onlardan kurtulmak için her yolu denerdik. Belli bir yaşa kadar o kız çocuğunu büyütür, sonra kazdığımız bir çukura onu gömerdik. Bunu hatırlayınca üzülür ağlarım..." diyor. Gerçekten cahiliye, cehalet; yanlış yaptığı bir şeyin, doğru olduğuna inandıran bir durumdu. Şirk dini bunu beyne doğru olarak kodluyordu.

Hz. Ömer devam etti: "Hatırladığımda güldüğüm şey de, uzun yola çıkacağımızda kendimize helvadan put yapar, yorulup acıkınca onları yerdik. Acıkınca taptığımız putun kolunu bacağını koparıp

yerdik. Bunu hatırlayınca da gülerim..." diyor. Dedim ya şirk psikolojisi iradeyi köreltir. Batıl bir inanç iradeyi köreltip akledemez hale getirir. Bugünkü insanların temel sorunu da budur. Batıl ve şirk içeren inançlar ile dünyaya zulmü yaymaktadırlar. Toplumda bitmeyen bir zihinsel ve fiziki kaos oluşturmaktadırlar.

Hz. Ömer döneminde büyük bir tehlike baş gösterecekti. Halife Ömer de bu durumdan endişelenecekti. Fetihler artmış, sınırlar genişlemiş, yeni halklar devletin sınırları içine dâhil olmuştu. Kozmopolit ve kontrolü zor olan bir toplum yapısı da oluşmaya başlamıştı. Fethedilen yerlerdeki halkların kimi Müslüman oluyor, kimi olmuyordu. Yahudi, Hristiyan ve Mecusi birçok insan devletin içine dâhil olmuştu. Kimisi de esir edilip Medine'ye bile getirilmişti. Bu devletin ve toplumun varlığını tehdit edebilirdi. Hz. Ömer bunun için çok endişeliydi. Devlete ve halifeye kin güdenler vardı. Hele görünüşte Müslüman gibi gözüken Yahudiler çok tehlikeli idi. Her an fitne çıkarmak için fırsat kolluyorlardı. Fetihlerden sonra Mecusilerin kinleri de bununla birleşince tehlikeli bir durum arz ediyordu. Hz. Ömer onlar için yok edilmesi gereken hedef ve avdı. Ve sonunda bu durum Hz. Ömer'in şehit edilmesiyle sonuçlanacaktı. O halde en baştan anlatalım.

İran harplerinde esir edilen ismi "Firûz" künyesi "Ebu Lülü" adında Zerdüşti biri de Medine'ye getirilmişti. Esir, sanatkâr biriydi. Küfe valisinin

hizmetçisi olmuştu. Valiye günlük 2 dirhem veriyordu.

Hz. Ömer, bir gün Medine sokaklarında dolaşırken Firûz ile karşılaştı. Firûz Ömer'e yaklaştı ve: "Ey halife! Biliyorsun ki ben Küfe Valisi'nin hizmetçisiyim. O benim üzerime çok ağır bir haraç koydu. Bunun hafifletilmesini istiyorum!" dedi. Hz. Ömer sordu:

"Valinin senden istediği haracın miktarı nedir?" Firûz: "Günde 2 dirhem," cevabını verdi.

Hz. Ömer sordu: "Peki sanatın nedir?" Firûz: "Dülgerim, nakkaşım, demirciyim," cevabını verdi.

Hz. Ömer: "Ya öyle mi? Bu kadar mühim ve değerli sanatların olduğuna göre sana takdir edilen haraç hiç de fazla değildir," dedi. Halife Ömer'in bu sözünden sonra Firûz kızarak uzaklaştı. Hz. Ömer, dönüp gitmekte olan Firûz'a seslendi:

"Ha işittim ki sen aynı zamanda güzel yel değirmeni de yaparmışsın, doğru mu?" dedi. Firûz, "Öyledir Ey Halife, yaparım," dedi. Ömer: "Öyleyse bana bir yel değirmeni yapar mısın?" dedi.

Firûz, Halife Ömer'in yüzüne bir müddet baktıktan sonra "Yaparım, hem sana öyle bir değirmen yapayım ki, şarktan garba kadar dillere destan olsun!" Bunu söyleyip hiddetle dönüp kalabalığın içine karıştı. Hz. Ömer onun arkasından bir müddet baktıktan sonra, "Hizmetçi bizi tehdit etti!" dedi ve yoluna devam etti.

Aslında Firûz gizli bir İslam düşmanıydı. İçinde Mecusilik yaşıyor ancak bunu dışa vuramıyordu. Irkçılık damarı zaman zaman tutuyor, fakat fazla açılamıyordu. Arada kendi ırkından olan çocuklara rastlayınca başlarını okşayıp, "Ömer ciğerimi yedi," diye sinirle mırıldanırdı. Firûz, her an fırsat kolluyor, Halife Ömer'in giriş ve çıkışlarını sinsice gözetleyip duruyordu. Ömer'i öldürmeye karar vermişti. Halife Ömer'i öldürmek için en uygun zamanın, onun namaza durduğu anlar olduğunu anladı. Çünkü Halife bu sırada her şeyden habersiz, huşu içinde bulunuyordu ki, hazırladığı komplo yani suikastı direnişle karşılaşmadan gerçekleştirebilirdi. Onu sabah namazında öldürmeye karar verdi. Tüm kaos bundan sonra başlayacaktı...

Bir sabah namazıydı. Halife Ömer namazı kıldırmak için öne geçip cemaatin saflarını düzeltti. Tekbir alarak namaza durdu. İşte her şey o anda oldu. Sinsi katil Firûz, hızla ilerleyip iki taraflı hançeriyle Halife Ömer'e saldırdı. Hz. Ömer'den bir inilti çıktı. Ebu Lülü Firûz, Hz. Ömer'i altı yerinden arka arkaya bıçakladı. Bununla da kalmadı. Adeta kudurmuş köpek gibiydi. Elindeki hançerle cemaatin üzerine saldırdı. Sağlı sollu keskin hançeri ile on üç kişiyi yaraladı. Bunların yarısı şehit oldu. Bu dehşetli manzaraya şahit olan sahabelerden Abdurrahman bin Avf (r.a.), hemen fırlayarak başındaki sarığı çıkarıp caninin üzerine atladı ve onu etkisiz hale getirdi.

Firûz, artık yakalandığını ve başına ne geleceğini bildiği için elindeki kanlı hançeriyle intihar etti ve oracıkta öldü. Bunun üzerine Abdurrahman bin Avf (r.a.), hemen halifenin başına döndü. Halife Ömer'in dudaklarından: "Allah'ın hükmü gerçekleşmiş bulunuyor," sözleri döküldü.

Sonra Abdurrahman bin Avf'ın elini tutarak onu yarıda kalmış sabah namazını kıldırması için imam olarak görevlendirdi. Arkasından acıdan bayıldı. Abdurrahman bin Avf, hemen namazı kıldırdı. Hz. Ömer, biraz kendine gelmişti. Kendine geldikten sonra "Cemaat namazı kılabildi mi?" dedi. Düşünün, son nefesini vermek üzereyken bile İslam'ın en büyük emri olan namazın kılınıp kılınmadığını soruyordu. Halife Ömer'e namazın kılındığını söylediler.

Hz. Ömer'in yarasından kanlar akıyordu. Hemen evine götürdüler. Hz. Ömer, biraz toparlayınca yanında bulunanlara "Beni kim vurdu?" diye sordu. "Katil, bir Mecusi'dir," dediler. Bunun üzerine sevinen Hz. Ömer: "Allah'a şükürler olsun ki bir Müslüman tarafından vurulmadım. Yine Allah'a şükürler olsun ki, alnı secde görmüş biri benimle hesaplaşmayacaktır."

Durun bir dakika! Devletin içinde yaşayan bir köle bunları kolayca yapamazdı. Suikast planını bu kadar stratejik biçimde ayarlayıp bu kadar kolay gerçekleştiremezdi. Devletin sınırlarının her geçen

gün artmasıyla düşmanlar ciddi rahatsız oluyordu. Bunların başında Bizans, Sasani (İran) ve Yahudiler geliyordu. Bunların düşüncesine göre böyle giderse İslam her yere yayılacak ve Müslümanlar büyük bir güç haline gelecekti. Başlarında Halife Ömer gibi dirayetli, şedit, korkmayan, otoriter bir lider olduğu sürece bu ilerleyiş engellenemeyecekti. Halife Ömer'den korktukları için toplumun içinde kolay fitne ve kaos çıkaramıyorlardı. Hz. Ömer, hemen engelleyip fitnecileri cezalandırıyordu. Önce Halife Ömer ortadan kaldırılmalıydı. Onun yerine yumuşak, kaos ve fitneye karşı direnmeyen birinin gelmesini istiyorlardı. Ebu Lülü Firûz'un Yahudi olduğunu söyleyen kaynaklar da vardı. Hatta suikasttan önce bir yerde 3-5 kişi ile konuşurken görülünce bir anda korkarak dağılmışlardı. Bunu aktaran bir sahabeydi. Bu suikastın arkası çok karanlıktı. Kaosun odakları işin içindeydi...

Yaraları yıkanmıştı Hz. Ömer'in. Aldığı yaralar önce hafif sanılıyordu. Herkes onun kısa zamanda şifa bulacağını sanıyordu fakat yaraları ağırdı. Sonra bir hekim getirildi. Tabip yaralarını yıkayıp kendisine biraz süt verince sütün karnından dışarı çıktığını gördü. Bunun üzerine yaraların öldürücü ve derin olduğunu iyice anladılar. Bunun üzerine tabip, "Ey müminlerin emiri! Vasiyetini yapabilirsin," diyerek hayatından ümidi olmadığını ifade etti. Hekimin bu sözlerini duyanlar ağladı. Ömer tek bir şey düşünmeye başladı: Devlet reisi acilen seçilmeliydi. Devlet

otorite boşluğu kabul etmezdi. Hz. Ömer de bu yüzden fitne kaos çıkmadan hemen devlet reisini seçmek için emir verecekti.

Hz. Ömer'e oğlu Abdullah'ı yerine halife seçmesini söylediler. Fakat Hz. Ömer buna çok kızdı ve: "Bir evden bir kurban yeter!" dedi. Zaten o akrabalarını asla devlet görevine getirmiyordu. Fakat acilen lider boşluğu giderilmeliydi.

Bunun üzerine cennetle müjdelenmiş sahabelerin en olgunlarından 6 kişiyi aday gösterdi:

1) Hz. Ali

2) Hz. Osman

3) Abdurrahman bin Avf

4) Sad bin Ebi Vakkas

5) Talha bin Ubeydullah

6) Zübeyr bin Avvam

Hz. Ömer, halife seçilmesi güçlü olan Hz. Osman ve Hz. Ali'yi yanına çağırıp onlara nasihat etti ki bu nasihat çok önemliydi:

"Sana söylüyorum Ey Ali! Müminlerin emiri olursan akrabaların olan Haşimoğullarını Müslümanların başına yük etme! Allah'tan kork! Sonra sen Ey Osman! Eğer halife seçilecek olursan Allah için sen de akrabaların olan Ümeyyeoğullarını milletin ensesine bindirme, onları işin başına getirme!"

Hz. Ömer, seçtiği bu altı kişinin bir yere kapanıp hemen aralarından birini halife seçmeden çıkmamalarını söyledi. Bu arada çok ince bir zekâ ile oluşacak belirsizliği önlemek için bir taktik verdi. Şayet üç kişi birini, üç kişi de başka birini seçerse halife seçmek zor olacaktı. Mesele çok mühimdi. Bu yüzden Hz. Ömer heyete yedinci kişiyi de kattı: Oğlu Abdullah...

Ve Hz. Ömer, Abdullah'ın halife adayı olmadığını, olası bir eşitlik durumunda kaosu engellemek için heyette seçim yapmak üzere katıldığını bildirdi. Ona söylenen olası bir eşitlik durumunda Abdurrahman bin Avf hangi taraftaysa o tarafı seçecekti. Abdullah'ın (r.a.) bunun dışında bir görevi yoktu. O sadece teknik yönden işi kolaylaştıracaktı. Hz. Ömer, bir odaya kapanmalarını ve halife seçmeden dışarıya çıkmamalarını emretti. Hatta Hz. Ömer, kaosu önlemek için bir de emniyet görevlisi belirleyerek, "Şayet çoğunluğun seçtiği adayı kabul etmeyip isyan eden olursa, onu öldür!" emri vermişti. Halife Ömer, kaosu önlemek için tüm önlemleri almıştı. Her ihtimale karşı tedbir alıyordu...

Bunun üzerine bu sahabeler bir odada toplandılar. Öncelik olarak aday olmak istemeyeni tespit ettiler. Üç kişi adaylıktan çekildi. Geriye üç kişi kaldı. Hz. Ali, Hz. Osman ve Abdurrahman bin Avf. (r.a.)

Daha sonra Abdurrahman bin Avf da, "Ben de aday değilim, hakemlik yapacağım. Kabul ediyor musunuz?" diye sordu. Hepsi kabul etti. Geriye iki

aday kaldı: Hz. Osman ve Hz. Ali. Abdurrahman bin Avf, ilginç bir şey yaptı. Odadakilerden müsaade alarak dışarı çıktı ve Medine şehrini dolaşmaya başladı. Birkaç gün ve gece sokaklarda dolaşarak halkın her tabakasından insanla görüştü. Görüştüğü her insana "Ali ve Osman'dan hangisini tercih edersiniz?" diye sordu. Şehrin yaşlılarına, gençlerine sordu. Âlimler ve cahillerle görüştü. Tüccarlar ve sanatkârlara sordu. Aynı zamanda Medine'de geçici olarak bulunan yabancı Müslümanlara da sordu. Bekâr ve evli kadınlara kadar sordu. Hatta ordu komutanlarına bile sordu. Toplumun her kesimine sorup görüşünü aldı. Toplumun nabzını yoklamak çok önemliydi. Böylece sağlıklı bir karar verilir ve kaos fitne önlenmiş olurdu...

Çok az kişi hariç herkes Hz. Osman'ı tercih etti. Abdurrahman bin Avf daha sonra heyetin yanına dönüp Hz. Osman ve Hz. Ali ile ayrı ayrı konuştu. Onlara dedi ki "Şayet ben birinizi değil de öbürünüzü seçersem buna gönülden razı olacak mısınız, Halifeliğini kabul edip itaat edecek misiniz?" dedi. İkisi de "Kabul edeceğiz," dedi...

Abdurrahman bin Avf, halifenin kim olacağını açıklamak için sabah namazını bekledi. Sabah cemaate namazı kıldırınca minbere çıkıp, "Müslümanlar, şimdi size yeni halifenizi bildireceğim," dedi. Daha sonra ellerini havaya kaldırarak cemaatin huzurunda, "Ya Rabbi, sen şahit ol ki, İslam menfaati için halife olarak Osman'ı seçtik," dedi ve minberden inerek Hz.

Osman'ın minbere çıkmasını söyledi. Bunun üzerine herkes Osman'a biat etti.

Kafirlerin, münafıkların, Yahudilerin, Mecusilerin istediği kaos ve fitne çıkmadan nihayet halife seçilmişti. Fakat kaosun odakları rahat duracak mıydı? Her şey bundan sonra başlayacaktı. Hatta günümüze kadar gelen sorunların temeli, kaos ve fitne odaklarının tam bu zamanda yaptığı faaliyetler sonucunda olacaktı. Bundan sonrası çok ama çok önemliydi. Tarihin bu zamanını tanıyanlar aslında birçok sorunun temelini tanıyacaktı. O halde çayını tazele de anlatalım değerli okuyucu, can dostum...

* * * *

Hz. Osman göreve başlar başlamaz valilere mektup gönderip adaletten ayrılmamalarını söyledi. Valileri; yoksulların, yetimlerin ve gayrimüslimlerin de haklarını gözetmeye çağırdı. Hz. Osman, geniş ve güçlü bir devleti devralmıştı. Fetihler durmayacaktı, daha hızlı şekilde devam edecekti. Bir yandan Bizans'a sefere çıkılıyor, bir yandan Afrika'ya bir yandan da doğu tarafına doğru seferlere çıkılıyor, ordu geniş toprakları fethedip İslam adaletini hâkim kılıyordu. Libya, Kıbrıs fethedilmiş İstanbul kuşatılmıştı. Anlayacağınız yıldırım hızıyla bir yandan Çin'e bir yandan İspanya'ya bir yandan Bizans'a kadar topraklar genişletilmişti. Bir yandan da ilim ve tebliğ faaliyeti hızlandırılıyordu. Kur'an nüshaları çoğaltılıp başka şehirlere gönderiliyordu.

Fakat Yahudilerin hazırladığı kaos ve fitne planı bu dönemde harekete geçecekti. Ne olduysa ondan sonra olacaktı. Bütün kaosu ve fitneyi oluşturan bir isim vardı. Müslüman gibi görünen bir Yahudi idi: **"İbni Sebe"**

Bu ismi asla unutmayın. Bugün bile devam eden birçok sorunun temelinde bu şahıs yatar. Hz. Osman döneminde oluşturmaya başladığı kaos başarıya ulaşacaktı. Hz. Osman'ı canından edip toplumu kaosa sürükleyecekti. O halde anlatalım, anlatalım ki kaosun mimarlarını tanımış olalım...

İbni Sebe, Hz. Osman döneminde sözde Müslüman olmuş bir Yahudi idi. Hz. Osman döneminde İslam'ı kabul etmesine rağmen münafıklık yapıp toplumda fitne çıkarmaya başlayıp sapık fikirlerini yaymıştı. Yaptığı propagandalar ile büyük fitnelere sebep olacaktı.

İbni Sebe'yi tanımak münafık ve Yahudileri tanımak demektir. İbni Sebe'yi tanımak yalancı medyacılığı tanımak demektir. İbni Sebe'yi tanımak fitne hareketlerini tanımak demektir. İbni Sebe'yi tanımak bugün yaşanan Şii-Sünni tartışmalarına anlam verebilmektir. İbni Sebe'yi tanımak geleceğe yön verebilmektir...

İbni Sebe İslam dünyasının birçok yerine seyahatler etmişti. Suriye, Mısır, Irak, Türkistan, Medine gibi... Gezdiği her yerde kendine arkadaşlar edinip onlara vazifeler vermişti. Gittiği İslam beldelerinde

derin şebekeler kurdu. İbni Sebe aynı zamanda çok iyi Müslüman görünen biriydi. Namaz kılar, mescide gider, oruç tutardı. Yani profesyonel-icazetli münafıktı. Yalan medyacılık konusunda uzmandı. En büyük medya aracı olarak mektubu kullanmıştı. Yalan haberlerin olduğu mektuplar yazıp halkın zihnini karıştırarak toplumda huzursuzluğa neden olmuştu.

İbni Sebe'nin yaptığı iş çok enteresandı. Mısır'dan Medine'ye bir mektup geldi. Bu mektup bir Yahudi'den başka bir Yahudi'ye yazılmıştı. Mısır'dan yazan Yahudi Medine'den yazan Yahudi'ye şöyle diyordu: "Bizim memleketimiz olan Mısır'da, İslamiyet namına hiçbir şey kalmadı, valimiz şarap içiyor, oruç tutmuyor, zina yapıyor, İslam'ın yasakladığı bütün şeyleri yapıyor ve birçok Müslüman da valinin yaptığı şekilde hareket ediyor."

Mısır'da bu mektubu yazan Yahudi aynı mektubu Suriye, Irak, Basra, Türkistan ve diğer Müslüman beldelere de gönderiyordu. Medine'de bulunan bir Yahudi de, "Halifemiz kâfirdir, şarap içiyor, namaz kılmıyor," diyerek mektup yazıp her yere gönderiyordu. Bu mektubu alan Yahudiler kendi bölgelerindeki camilerinde okuyordu. Böylece bütün devletin içinde aynı haberler dolaşıyordu. Mesela Medine'deki Yahudi, aldığı mektubu namazdan sonra camide okurdu ve "Bu ne korkunç şeydir? Halifemiz uyuyor mu?" deyip halkı kışkırtırdı. Ertesi gün "Şam'dan, Basra'dan, Mısır'dan mektup aldım," der ve uydurma şeyleri halka okurdu.

Her gün aynı haberlerin verildiğini tasavvur edin. Neticesi ne olurdu? Halk galeyana gelip isyan etmeye başlardı ve önlenemeyen büyük bir kaos oluşurdu. Kaosun mimarı olan Yahudiler de zaten bunu hesaplamışlardı. Hatta Medineli Müslümanlar: "Mısır ve diğer yerler kâfir olsa da elhamdülillah biz de hala İslamiyet var. Herkes ibadetini yapıyor," diye düşünmeye başlamıştı. Mısır'daki Müslümanlar da "Elhamdülillah Mısır Müslüman kaldı, Medine ve diğer yerler kâfir olmuş..." diye düşünmeye başlamıştı. Gerçekte ne Mısır'da, ne Küfe'de, ne Basra'da, ne Şam'da, hiçbir zulüm yoktu. Herkes namazını kılıyor, orucunu tutuyordu. Kimsenin de içki içtiği yoktu. Sanki ülke çalkantıdaymış gibi bir hava oluşturuluyordu. Yalan medyacılık ile halkı galeyana getirmek istiyorlardı.

Böylece her yer, sadece kendilerinin Müslüman kaldığını, diğer yerlerin baştan çıktığını düşünmeye başlamıştı. İşte bu İbni Sebe'nin icat ve idare ettiği bir politika idi. İbni Sebe ülkeyi kaosa sürüklemek istiyordu. İbni Sebe, kurduğu gizli teşkilatındaki adamlara "Diğer vilayetlere feci haberler gönderin," dedi. Böylece insanlar her şeyin kötüye gittiğini düşünmeye başlayacaklar ve kolayca yönlendirileceklerdi kaosla... Daha sonra iyiliği emretme, kötülüğü yasaklama maskesi altında insanları ayaklandırmaya başlayacaktı. Özellikle cahil bedevileri kullanacaktı.

İbni Sebe kendisine bağlı olan adamlarına farklı vilayetlere gitmelerini söyleyip şöyle dedi: "Bu

konuda uyanık olun. Toplumu harekete geçirin. Halifenin görevlendirdiği valileri ve diğer görevlileri eleştirin, onlar hakkında yalanlar uydurun. İnsanların size meyletmesi için, iyiliği emredip, kötülüğü yasakladığınızı söyleyin. İnsanları hazırlayın." Böylece Müslümanlar arasında fesat oluşturup parçaladılar. Kardeşlik duygularını öldürdüler. Birlik beraberlik duygusu ölecekti...

Herkes yayılan yalan haberlere inanıp şikâyetçi olmaya başladı. Durumu Halife Hz. Osman'a bildirdiler. Hz. Osman bu yalancı mektupların doğru olup olmadığını araştırmak için Mısır'a, Basra'ya, Küfe'ye, Şam'a adam gönderdi. Adamları geri dönünce Mısır'da, Şam'da, Küfe'de, Basra'da hiçbir huzursuzluk olmadığını halkın durumunun iyi olduğunu söylediler. Hz. Osman valilerini Medine'de toplayıp onlara, bu tip yalancı haberlere ve fitnelere karşı dikkatli olmalarını söyledi.

İbni Sebe Küfe, Hicaz, Basra gibi yerlerde pek halkı kandıramıyordu. Bu yüzden en son Mısır'a geldi. Mısır kozmopolit bir yerdi. Mısır'da işlerini daha rahat yapabiliyorlardı. Buradan diğer yerlere yalancı mektuplar gönderip fitne çıkarmaya devam ediyordu. Halkın Osman'a karşı ayaklanmasını istiyordu. "Her peygamberin bir varisi bulunduğunu, Hz. Peygamber'in varisinin de Ali olduğunu telkin ediyordu. "Ebu Bekir, Ömer, Osman, peygamberin vasiyetini çiğneyip halka zulmetmişlerdir!" diyordu. "Aranızda peygamberin ehli beyti varken niye başkasını halife

seçiyorsunuz!" diyordu. Ayrıca halkın bir kısmına halifenin Zübeyr olması gerektiğini, bir kısmına Talha'nın halife olması gerektiğini, bir kısmına Ali'nin halife olması gerektiğini söyleyip, halkı bölüyordu. Halkı bölüp birbirine düşürmek istiyordu. İbni Sebe, eşitlik ve özgürlük vaatlerini halka süslü gösterdi. Halkı Osman'a karşı kışkırttı. Yalan propaganda ile kaosu büyütme peşindeydi.

İbni Sebe bir gün Ebu Hureyre'nin (r.a.) yanına gelerek, "Mısır valisi şarap içiyor. Onun valilikten alınması gereklidir!" dedi. Ebu Hureyre buna inandı ve Osman'a Mısır valisini değiştirmesini söyledi. Hz. Osman, Ebu Hureyre'nin görüşünü kabul edip Mısır valisini değiştirdi. Mısır'a Ebu Bekir'in oğlunu atadı. Ebu Bekir'in oğlu devesine binip Mısır'a gitti. İbni Sebe adamlarından birine mektup verip Ebu Bekir'in oğlunu takip etmesini söyledi. Yol yarılanınca İbni Sebe'nin adamı Ebu Bekir'in oğluna mektubu verdi. "Bu mektubu Osman gönderdi," dedi. Ebu Bekir'in oğlu mektubu açtı, içinde şunlar yazmaktaydı. "Mısır'a yeni atanan vali görevi bıraksın. Onu öldürün..." gibi ifadeler yer alıyordu.

Ebu Bekir'in oğlu kızarak hemen Hz. Osman'ın yanına döndü ve halka: "Sizin halifeniz Osman beni Mısır'a vali tayin ediyor, ardımdan da öldürülmem için emir veriyor!" dedi. Hz. Osman bunları duyunca, "Vallahi ben böyle bir emir vermedim!" dedi. Sonra İbni Sebe ve adamları bu olayı fırsat bilip,

"Halife Osman, valisini haksız yere öldürmek istedi. Osman kâfir olmuştur!" deyip halkı kışkırttı. Yetmiyormuş gibi Ebu Bekir'in oğlunu da Hz. Osman'a karşı kışkırttılar.

Halkı daha da galeyana getirip Küfe'den, Basra'dan, Şam'dan birçok adam toplayıp isyan için Hz. Osman'ın evinin bulunduğu Medine'ye isyana götürdüler. Hz. Oman'ın evini kuşattılar. Hz. Osman namaz için mescide bile çıkamıyordu. En sonunda isyancılardan Ebu Bekir'in oğlunun da içinde bulunduğu birkaç kişi damdan içeri girdiler. Bu sırada Hz. Osman Kur'an okumaktaydı. Ebu Bekir'in oğlu Hz. Osman'ın sakallarından tuttu. Hz. Osman, "Acaba baban hayatta olup da senin bu durumunu görseydi sana ne yapardı?" deyince Ebu Bekir'in oğlu korkup titreyip Osman'a hiçbir şey yapmadan dışarı çıktı. Ama diğer isyancılar Hz. Osman'a demirle vurup, onu bayılana kadar dövüp sonra bıçakla boynunu kesip şehit ettiler. Hz. Osman'ın önündeki Kur'an'a bir tekme vurup Kur'an'ı yere düşürdüler. Kur'an'a tekme vurabilecek biri Müslüman olamazdı. Hz. Osman'ı Yahudi isyancılar öldürdü.

Kaosun mimarı ve planlayıcısı İbni Sebe, en sonunda yaptığı propagandalarla, yalan medyatik haberlerle Hz. Osman'ı öldürterek amacına ulaşmıştı. Peki, oyunları bitecek miydi? Hz. Osman'ın ölümüne sebep olanlar, hemen ardından daha sinsi bir propaganda başlatacaklardı. Fitnenin önünü açıp kaosu

artıracaklardı. Anlatalım, anlatalım ki yaşananları ve şu an da yaşadıklarımızın iç yüzünü iyice kavrayabilelim. Dikkatli oku değerli okuyucu...

Yahudiler Hz. Osman'ı şehit edince korkmaya başladılar. Hatta Hz. Osman'a muhalif olan Müslümanlar da bu duruma çok üzüldü. Suçlunun derhal yakalanmasını istediler. Yahudiler şöyle düşündü: "Bizi koruyacak bir Müslüman bulalım, yoksa Müslümanlar bizi yakalayıp başımızı vuracaklar."

İlk önce Hz. Ali'ye gidip, "Halife öldü, müsaade et, sana biat edelim, sen çok iyi bir Müslümansın," dediler. Hz. Ali "Hayır istemiyorum," dedi. Talha ve Zübeyr'e (r.a.) de gittiler. Onlar da kabul etmedi. Daha sonra Hz. Ali kaosun daha fazla ilerlememesi için Müslümanları mescide toplayıp, biat alarak halife seçildi. Herkes Hz. Ali'nin halife olmasını istedi. Bu sefer Yahudiler başka bir oyun kurdular. Hem de oyunun en sinsi olanını...

Hz. Osman'dan sonra Hz. Ali halife seçilmişti. İbni Sebe ve adamları, "Ali, Osman'ın katillerini bulup onların cezasını vermiyor!" deyip bu sefer de halkı Hz. Ali'ye karşı kışkırttılar. Hz. Aişe'nin ağzından birçok yalan haberlerle dolu mektuplar yazıp dağıttılar. Güya Hz. Aişe'nin ağzından "Ey Müslümanlar, Ali'ye isyan ediniz!" diyerek mektuplar yazıp halka dağıttılar. Hz. Ali bu duyduklarını Aişe'ye sordu. Aişe, "Vallahi ben böyle şeyler yazmadım, konuşmadım," dedi. Hz Ali'nin ağzından da Hz. Aişe'ye mektuplar yazmayı ihmal etmemişlerdi.

Hz. Aişe'nin bir tek isteği vardı. O da Hz. Osman'ın katillerinin bulunup cezalandırmasıydı. Hz. Ali de sağlıklı bir iş yapmak için iyice soruşturma yürütmek istiyor, acele etmek istemiyordu. Ama onlar sorumluların bulunup hemen cezalandırılmasını istiyordu.

Hz. Aişe, Hz. Ali'nin, Hz. Osman'ın katillerini bulup cezalandırmadığını görünce, Zübeyr ve Talha (r.a.) gibi sahabelerle Basra'ya gitti. Basra'da Osman'ın katillerini bulup cezayı tatbik etmek istiyordu. Hz. Aişe'nin bu şekildeki hareketlerini haber alan Hz. Ali bir ordu hazırladı ve Aişe'nin ve taraftarlarının bulunduğu yere gitti. İki ordu karşılaştı. Birbirlerine iki Müslüman ordunun boş bir sebeple savaşmasının tehlikeli olduğunu söylediler. Aralarından bazı Müslümanların girişimiyle anlaşma yapıldı ve savaş olmadı. Vakit geç olduğu için iki ordu da geceyi aynı yerde konaklayarak geçirdi. Her şey bu gece konaklaması ile olacaktı...

Ama İbni Sebe ve adamları Hz. Ali ve Hz. Aişe'nin aralarında yaptığı bu barıştan memnun olmadı. Çünkü İbni Sebe ve adamları Hz. Aişe ve Hz. Ali taraftarlarını birbiriyle savaştırmak istiyordu. Fakat onlar barış yapınca moralleri bozuldu. İbni Sebe ve adamları, öldürülme korkusuyla hemen bir plan yapıp fitne çıkarmaya hazırlandılar. İbni Sebe birkaç adamıyla herkes uyurken Hz. Ali'nin tarafından, Hz. Aişe'nin tarafına saldırdı. Herkes ne olduğunu anlamadan uyandı ve bir savaş başlayarak büyüdü.

Savaşın sonunda her iki taraftan da "binlerce" kişi ölmüştü. Bu savaşa da Hz. Aişe'nin deve üstünde ordusuna bağırarak emirler verip savaşmasından dolayı "Cemel Vakası" dendi. Cemel, deve demekti. Tam bir kaostu! Kaosun mimarları başarılı olmuştu...

İbni Sebe Müslümanları birbirine vurdurup birçok kan akmasına neden oldu. Bir takım yalan haberlere inanmak, toplumun birbirine düşmesine, hatta devletin yıkılmasına sebep olabiliyordu. Bu olay da Yahudilerin büyük bir komplosuydu. Günümüzün Yahudileri ve diğer kaos güçlerinin de Müslümanları birbirine düşürmede İbni Sebe'den kalır yanları yoktur. Kripto ve gizli Yahudi bir yapılanma "kaosun ve fitnenin" mimarı olmuştu.

İbni Sebe geriye bir de "zihinsel kaos" bırakacaktı. En önemlisi de buydu değerli okuyucu. Bu kaos yüzlerce yıl devam edecekti. Anlatalım ki ibret alalım...

Hz. Ali aşırı ve radikal bir grup olan Hariciler tarafından suikastla öldürülecekti. Hz. Ali'yi yaptığı bazı şeylerden dolayı kâfir ilan etmişlerdi. Bu Hariciler dediğimiz grup ölçüsüz, tekfirci ve aşırı bir din anlayışı benimsemişti. Herkesi kâfir ilan eden bir din anlayışına uyanlar, Hz. Ali'yi de bazı faaliyetlerinden dolayı kâfir ilan edecekti. Bu anlayış da bugün bile devam eden bir sorunun başlangıcı olacaktı.

Hz. Ali öldürülünce İbni Sebe, "Aslında Ali ölmemiştir. Ali'ye benzeyen biri ölmüştür. Herkes de

onu Ali zannetti. Oysa Ali göğe çıkarılmıştır. Bulutların gök gürültüsü Ali'nin selamı ve gülümsemesidir," dedi. Bu yüzden Sebeiler gök gürültüsü olduğunda, "Essalamu aleyke Ya Emirel Müminin (Selam sana Ey Müminlerin Emiri)" derler.

Bir gün İbni Sebe'ye, "Ali öldürüldü!" dendiğinde İbni Sebe, "Bize Ali'nin beynini bir kâse içinde getirseniz bile Ali'nin öldüğüne inanmayız. O kıyamete yakın inecek ve dünyayı adaletle yönetecektir," dedi.

Bir gün Hz. Ali hayatta iken İbni Sebe "Ali ilahtır!" dedi. Hz. Ali onu yakarak öldürmekle tehdit etti. İbni Sebe bunu duyunca, "Zaten sadece ilah ateşle cezalandırır, sen tam bir ilahsın," dedi. Hz. Ali onu öldürmek istedi. Ama İbni Abbas, "Eğer onu öldürürsen taraftarlarıyla ihtilafa düşersin, savaş çıkar..." dedi. Hz. Ali de onu Medain'e sürdü.

İbni Sebe insan psikolojisini çok iyi biliyordu. Bu yüzden kitleleri çok çabuk saptırabiliyordu. Toplumu ve zamanı iyi okuyordu. Zaten toplumu ve zamanı iyi okuyanlar, insanları değiştirebilir zihinlerini yönlendirebilirdi. İbni Sebe ilk önce insanlara "ehli beyt" sevgisinden bahsedip insanların Hz. Ali'ye aşırı sempati beslemesini sağladı. Sonra "Ali göğe yükseltilmiştir," diyerek Hz. Ali'yi peygamberleştiriyordu. En sonunda da "Hayır hayır Ali bir ilahtır!" diyordu. Halkı yavaş yavaş, kademeli olarak saptırıyordu. Hz. Ali'yi aşırı derecede yücelten Şiilik ve Şiiliğin kolları da buradan çıktı, yani İbni Sebe'nin sapık fikirlerinden...

Tabiri yerindeyse İbni Sebe'nin kurmuş olduğu "sapıklık örgütü" bugün bile Şiiler ve Sünniler arasında yaşanan birçok sorunun temellerini oluşturur. Etkisi yıllarca sürmüştür. Ama Şiiler İbni Sebe'nin varlığını bile inkâr ederler.

Ayrıca İbni Sebe taraftarları, "Allah, Ali ve ondan sonra gelen imamların içine girmiştir, hulul etmiştir," deyip bu sapık görüşü savunurlar. Bazıları da, "Allah, Ali ile aynı bedende bulunmuştur." derler. Tıpkı Hristiyanların, "Allah, İsa ile aynı bedende bulunmuştur." dedikleri gibi. Zaten onlara bu anlayışı "Pavlus" adında bir Yahudi aşılamıştır.

Hristiyanları da Yahudiler bozmuştu. Hristiyanların da Hz İsa'yı ilahlaştırmasına sebep oldular. Ve şu an bir buçuk, iki milyarlık Hristiyan âlemi Hz. İsa'yı ilah kabul ediyor. Yahudiler İbni Sebe aracılığı ile Müslümanlarda da aynı oyunu oynadılar. Müslümanlarda da Hz. Ali'yi ilahlaştırıp milyonlarca kişinin buna inanmasına ve din edinmesine sebep oldular. Hristiyanlarda Hz. İsa, Müslümanlarda Hz. Ali... Kişiler değişik ama olay aynı, senaryo aynı, tuzak aynı. Ama şunu asla unutmayalım, "Onlar, ağızları ile Allah'ın nurunu söndürmeye yelteniyorlar. Hâlbuki kâfirler istemeseler de, Allah nurunu tamamlayacaktır. (*Saf Suresi, 8)*

İnsanların çoğu bir düşünceyi benimsemek ve reddetmek için uzunca düşünüp muhakeme yapmaz-

lar. Kolay inanıp kolay kabul ederler. İbni Sebe de halkın bu durumunu iyi kullandı. Günümüzde de İbni Sebe benzeri insanlar bu durumdan fazlasıyla yararlanıyor... Dikkat etmeli.

Ama fark et: Kaosun mimarları hep vardı ve içimizdeydi.

Kaostan düzen kuran güçler hep vardı ve var olacaktı. Kaosla teslim almak bildikleri en iyi işti...

(Peygamberimiz (s.a.v.) ve dört halife ile ilgili kaynaklar kitabın sonundadır.)

Bu nasıl bir savaştır? Topla, tüfekle, bombayla, molotof kokteyli veya füze, nükleer silah veya gazla yapılan bir savaş olmaktan önce ve öte, bir ruh savaşıdır. Ruhlar arasında olan bir savaştır. Bu savaşlarda bedenlerden, maddi vücutlardan önce ruhlar, manevi vücutlar düşer, tutsak olur, yenilgiye uğrar.

Bu bir zihniyet savaşıdır. Karayla akın savaşıdır.

Bu bir hayat tarzı, dünya görüşü, yani medeniyet savaşıdır.

-Sezai Karakoç-

"Savaşın tam içindeyiz..."

KAYNAKLAR:

Sultan Abdülhamit Bölümü Hakkında Kaynaklar:

1) Vahdettin Engin, Son Sultan II. Abdülhamit, Yeditepe Yayınları, İstanbul 2017

2) Kadir Mısıroğlu, Bir Mazlum Padişah: Sultan II. Abdülhamit Han, Sebil Yayınları, İstanbul 2012

3) Mehmet Aydın, Dahi Hükümdar Sultan Abdülhamit Han, Çınaraltı Yayınları, İstanbul 2015

4) Necip Fazıl Kısakürek, Ulu Hakan, Büyük Doğu Yayınları

5) Süleyman Kocabaş, Masonlar ve Masonluk, Vatan Yayınları, Kayseri 2016

6) Muammer Yılmaz, Osmanlı'da İsyanlar ve Darbeler, Türdav Yayınları, İstanbul 2016

7) İsmail Çolak, Son İmparator, Nesil Yayınları, İstanbul 2010

8) 21. Yüzyılda Abdülhamit'e Bakış, Acar Matbaa Yayıncılık, 2003

9) Hususi Doktoru Âtıf Hüseyin Bey'in Hatıraları, Timaş Yayınları, İstanbul 2010

10) İlhami Soysal, Dünyada ve Türkiye'de Masonluk ve Masonlar, Derin Yayınları, İstanbul 2010

Yavuz Sultan Selim ve Mücadelesi ile İlgili Kaynaklar:

1) Muammer Yılmaz, Yavuz Sultan Selim, Elit Kültür Yayınları, İstanbul 2011

2) Mustafa Turan, Cihan Hâkimiyetine Giden Yol, Cihan Yayınları, İstanbul 2007

3) Hasan Alakese, Dahi Hükümdarlar, Okul Yayınları, İstanbul 2004

4) Mustafa Armağan, Yavuz Sultan Selim, Timaş Yayınları, İstanbul 2015

5) Yavuz Bahadıroğlu, Yavuz Sultan Selim'in Hayatı, Yeni Asya Yayınları, İstanbul 1989

6) Prof. Dr. İhsan Süreyya Sırma, Müslümanların Tarihi, Cilt 5, Beyan Yayınları, s. 92-127

7) Prof. Dr. Ahmet Şimşirgil, Osmanlı Tarihi Kayı 3, Timaş Yayınları, İstanbul 2016

Sabetay Sevi Konusunda Kaynaklar:

1) Ertuğrul Düzdağ, Yakın Tarihimizde Dönmelik ve Dönmeler, İz Yayıncılık, İstanbul 2012

2) Erhan Afyoncu, Sahte Mesih Sabetay Sevi, Yeditepe Yayınları, İstanbul 2013

3) Soner Yalçın, Efendi Beyaz Türklerin Büyük Sırrı, Doğan Kitap Yayınları, İstanbul 2014

4) Ziya Şakir, Türkiye'de Yahudiler, Akıl Fikir Yayınları, İstanbul 2011

5) Süleyman Kocabaş, Gizli Yüzler İşler, Vatan Yayınları, Kayseri 2007

6) Süleyman Kocabaş, Dönmelik ve Dönmeler, Vatan Yayınları, Kayseri 2003

7) Gershom Scholem, Sabetay Sevi Mistik Mesih, Kabalacı Yayınevi, 2012

8) Prof. Dr. Ekrem Buğra Ekinci, Ama Hangi Osmanlı? Timaş Yayınları, s.245-248, İstanbul 2017

Coca Cola ile İlgili Kaynaklar:

1) Kemal Özer, Deccal Tabakta, Hayy Kitap, İstanbul 2011

2) Kemal Özer, Şeytan Çıplak, Hayy Kitap, İstanbul 2015

3) Takvim Gazetesi 01 Haziran 2012 Cuma

4) Büyük Larousse Ansiklopedisi

CHP'nin Mason Localarını Kapatması ile İlgili Kaynaklar:

1) Süleyman Kocabaş, Masonluk ve Masonlar, Vatan Yayınları, Kayseri 2006

2) Ertuğrul Düzdağ, Türkiye'de Masonluk Meselesi, Cihat Yayınları, 1977

3) İlhami Soysal, Türkiye'de ve Dünyada Masonluk ve Masonlar, Der Yayınları, İstanbul 1978

4) Feroz Ahmad, Modern Türkiye'nin Oluşumu, Kaynak Yayınları, İstanbul 2016

5) Anıl Çeçen, Halkevleri, Gündoğan Yayınları, Ankara 1990

Peygamberimiz (s.a.v.) ve Dört Halife Dönemi ile İlgili Kaynaklar:

1) Prof. Dr. Muhammed Hamidullah, İslam Müesseselerine Giriş, Beyan Yayınları, İstanbul 2007

2) Ekrem Sağıroğlu, Hz. Ömer, Düşün Yayıncılık, İstanbul 2016

3) Mehmet Azimli, Hz. Osman, Ankara Okulu Yayınları, Ankara 2017

4) Doğuştan Günümüze Büyük İslam Tarihi, 2. Cilt, Hz. Osman ve Hz. Ali Dönemi

5) Prof. Dr. Sefa Saygılı, Dünyayı Aldatanlar, Elit Kültür Yayınları, İstanbul 2013

6) Türk Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi, Cilt 1, s.133-134

7) Prof. Dr. Muhammed Ebu Zehra, Mezhepler Tarihi, Çelik Yayınları, s.46-47

8) Abdurrahman Meydani, Tarih Boyunca Yahudi Oyunları, Şule Yayınları

9) Prof. Dr. Ahmet Ağırakça, Hz. Osman, Beyan Yayınları, İstanbul 2014

10) Prof. Ali Muhammed Sallabi, Hz. Osman, Ravza Yayınları, İstanbul 2018

Ayrıca Faydalanılan Kaynaklar:

1) Ahmet Arvasi, Emperyalizmin Oyunları, Burak Yayınevi

2) Yavuz Bahadıroğlu, Kayıt Dışı Tarihimiz, Nesil Yayınları, İstanbul 2010

3) Murat Akan, NATO'nun İslam ile Savaşı, Hayat Yayınları, İstanbul 2018

4) Atilla Akar, Derin Devlet, Profil Yayıncılık, İstanbul 2011

5) Fatih Bayhan, Tarihi Değiştiren Suikastlar, Nesil Yayınları, İstanbul 2009

6) Atilla Akar, Suikastlar, Timaş Yayınları, İstanbul 2004

7) Şevket Kazan, 28 Şubat Postmodern Darbenin Anatomisi, MGV Yayınları, Ankara 2017

8) Süleyman Kocabaş, Hedef Türkiye, Vatan Yayınları, İstanbul 2018

9) Doç. Dr. Nurdan Akıner, Uluslararası Medya Emperyalizmi, Hükümdar Yayınları, 2014

10) Erol Bilbik, CFR, Umay Yayınları, İstanbul 2006

11) Atilla Akar, Derin Dünya Devleti, Profil Yayıncılık, İstanbul 2012

12) Dr. İkram Çınar, Neden ve Nasıl Mankurtlaştırılıyoruz? IQ Kültür Sanat Yayıncılık.

13) Murat Akan, NATO'nun İslam'la Savaşı, Hayat Yayınları.

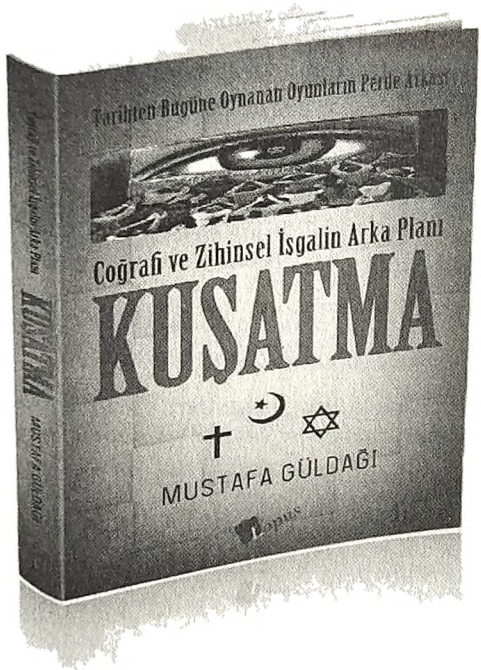

Haberlerde dinlediğiniz, gazetelerde okuduğunuz ve televizyonlarda izlediğiniz her şeyi unutun.
Bu kitap size, birbiriyle bağı ve ortak yönü olan dört büyük kuşatma ve dört büyük işgali anlatacak...
Tarihten bugüne kadar yaşadığımız coğrafi ve zihinsel işgalin gizli kodları vardı...
Düşmanın yok etmek için planladığı her saldırı, bu kodlar üzerinden gerçekleştiriliyordu.
Gerçeği bilmemiz istenmiyordu...
Anlatacaklarımız komplo teorisi, masal ve hikâye değildir...
Okudukça şaşıracak, anladıkça kuşatmanın ne kadar derin ve kirli olduğunu fark edeceksiniz...
Dünü okuyup bugünü görmek, bugünü görüp yarını sezmek istiyorsanız bu kitap tam size göre...

"İnsan okudukça, nasıl oyuna getirilip kandırıldığımızı ve yapılan zihinsel kuşatmayı acı ile okuyor, mola vermeden her şeyi öğrenmek istiyor."
-HALİL YAŞAR KOLLU-